

በመንፈሳዊ ዓለም ደረጃ

በሚቀጥለው ምዕራፍ ውስጥ በዝርዝር የምንመለከተው በመንፈስ ቅዱስ በመጠመቁ በእያንዳንዱ እማኝ ላይ ምን ዓይነት ለውጥ የማስከተል ዕቅድ እግዚአብሔር እንዳለው ነው።

ወደ መንፈሳዊ ዓለም የሚያስገባው በር

በመንፈስ ቅዱስ መጠመቅ ስለሚያስገኘው ሌላ ውጤት በዕብራውያን 6:4-5 ላይ እንደሚከተለው ለፍሮ እናገኛለን፡- «... ብርሃን የበራላቸው፣ ሰማያዊውንም ሰጦታ የቀመሱትን ከመንፈስ ቅዱስም ተካፋዮች ሆነው የነበሩትን...»

ከእነዚህ ሐረጎች አባባል የምንረዳው መንፈስ ቅዱስን የመቀበል ዕድል እማኞች «ለመጣ ያለው የዓለም ኃይል» የቀመሱት መሆናቸውን ነው። በመንፈስ ቅዱስ መጠመቅ እማኝን እዲስ ኃይል ለመለማመድ ያስችለዋል ያም ኃይል፤ ዘላለማዊ የሆነው መለኮታዊ ኃይል ነው።

ስለዚህም ነው ጳውሎስ በኢፌሶን 1:13-14 ላይ፤ ወደ ፊት ለምንወርለው ታላቅ በረከትና ስጦታ ማስተማመኛው የመንፈስ ቅዱስ ማግኘትም ነው ሊል እንደሚከተለው የገለጸው፡- «እናንተም ደግሞ የእውነትን ቃል፣ ይኸውም የመዳናችሁን ወንጌል ለምታችሁ ደግሞም በክርስቶስ አምናችሁ፤ በተሰፋው መንፈስ በመንፈስ ቅዱስ ታትማችሁ፤ እርሱም የርስታችን መያዣ ነው፤ ይህም ለክብሩ ምስጋና ይሆናል።»

በዚህ ጥቅስ ውስጥ የምናገኘው መያዣ የሚለው ቃል፤ «አረቦን» (arrabon) ከሚለው የዕብራይስጥ ቃል የተተረጎመ ሊሆን፤ ቃሉ በግሪኮችም ሆነ በአረቦች እንደዚሁም በምስራቅ አፍሪካውያን በንድ የተለመደ ነው።

እኔም የዚህን ቃል ትክክለኛ ትርጉም ለመረዳት የቻልኩት ከብዙ ዓመታት በፊት በእየሩሳሌም በምኖርበት ጊዜ ነበር። እኔና የመጀመሪያዋ ባለቤቱ ሊዲያ አዲስ ወደ ከተከራየነው ቤት ከተዛወርን በኋላ፤ ለመጋረጃ የሚሆን ለባት ሜትር ጨርቅ መግዛት አስፈልጎን ነበር። እኔም ወደ ሱቅ በመሄድ፤ ጨርቁን ካለላኩ በኋላ ጠቅላላ ዋጋው 70.00 ብር እንደሚሆን ነጋዴው ገለጸልኝ። ሆኖም በእጄ ላይ የነበረው 40.00 ብር ብቻ በመሆኑ ያንን «መያዣ» (አረቦን) በመክፈል ጨርቁን ጠቅልሎ እንዲያስቀምጥልኝ ነገርኩት። እርሱም እንዳዘገበኩት ፈጸመ። ማለትም የ«አረቦን» መክፈሉ ጠቀሜታ እኔም የሚቀርብኝን ብር ሆላሳ ለመክፈል፤ እርሱም ለሌላ ለው እንዳይሸጠው እንደ ዋስትና በመቆጠሩ ነው።

እንደዚሁ ሁሉ እግዚአብሔር መንፈስ ቅዱስን መቀበላችንን በኋላ ለሚጠብቀን ዘላለማዊ ሕይወት «መያዣ» ወይም «አረቦን» በማድረግ ሰጥቶናል። አንድ ጊዜ የእርሱ ንብረት ሆነናልና ለማናቸውም ሌላ ኃይል የምንሸጥ፤ የምንለውጥ እይደለንም። ጳውሎስ እንዳለው፤ «ለእግዚአብሔር ያለውን እስኪዋጀው ድረስ» ብቻ ነው በዚህ ሁኔታ የምንቆየው።

በመንፈስ ቅዱስ መጠመቅ የሚያስገኛልን ይህን ታላቅ እድል የሚያብራራልን ሌላው ጥሩ ምሳሌ ደግሞ በለምጽ በሽታ ተለክፎ የነበረው የሶሪያዊው ንዕማን ታሪክ ነው። በመጽሐፈ ነገሥት ካልዕ ምዕራፍ 5 ላይ ተጽፎ እንደምናገኘው፤ ንዕማን በዮርዳኖስ ወንዝ ተጠምቆ ከለምጽ በመንጸቱ፤ የእስራኤል አምላክ በሆነው በእግዚአብሔር አመነ። ሆኖም ግን ወደ እንዲ ወደ ሶሪያ በሚመለስበት ወቅት፤ በጣዖት ከሚያመልኩና ለተለያዩ የርኩሶት ተግባራት ከተጋለጡ ወገኖቹ ጋር መደባለቁ አይቀራ መሆኑን ከወዲሁ በመረዳት፤ የእስራኤልን ምድር ከመልቀቁ በፊት ቀጥሎ የሰፈረውን ጥያቄ ለማቅረብ ተገደ ነበር። «ንዕማንም እኔ ባሪያህ ከእንግዲህ ወዲህ ከእግዚአብሔር በቀር ለሌሎች አማልክት የሚቃጠል መሥዋዕት ወይም ሌላ መሥዋዕት አላቀርብምና ሁለት የበቅሎ ጭነት እፈር እንደወሰድ እሺ ትለኝ ዘንድ አለምንላለሁ።» መጽሐፈ ነገሥት ካልዕ 5:17

ለመሆኑ ንዕማን፤ ከእስራኤል አፈር ተሸክሞ ወደ ሶሪያ በመውሰዱ ያመነበት በምን ምክንያት የተነሳ ይሆን? አመጃ! ከእንግዲህ የሶሪያውያንን ርኩስት የተረዳ ሲሆን በአንድ አምላክ የሚያምኑትን የእስራኤላውያንን ቅድስና ግን አምኖበት ነበር። ስለዚህ በረከስ ሕዝብ ምድር ላይ ቆሞ ሳይሆን የእግዚአብሔር ሕዝብ በሆኑት እስራኤላውያን አፈር ላይ ቆሞ ትክክለኛውን አምልኮት ለማቅረብ በመፈለጉ ነበር።

በመንፈስ ቅዱስ የተጠመቀውም አዲስ አማኝ ቢሆን ከዚህ ከንዕማን ያልተለየ የእምነት ጥንካሬ ነው የሚያደርግበት። በአጭሩ ኢየሱስ በዮሐንስ 4:24 ላይ ያስተላለፈውን ትምህርት የመረዳት ብቃት ይጎናጸፋል ማለት ነው። «እግዚአብሔር መንፈስ ነው፤ የሚለግዱለትም በመንፈስና በእውነት ሊለግዱለት ያስፈልጋቸዋል።»

እንዲህ ዓይነቱ አማኝ ሰው ለራሽ ለሆኑ የአምልኮት ሥነ ሥርዓቶች አይገባም። የሰማያዊውን መንግሥት ክብርና ግርማ፤ የእግዚአብሔርንም ቅድስና በመጠኑም ቢሆን ቀምሷል። እንደ ንዕማን ሁሉ ፍላጎቱና ጉጉቱ ለተቀደሰ ነገር ብቻ ይሆናል።

በአጭሩ በመንፈስ ቅዱስ ለተጠመቀው ሰው፤ አዲስ መንፈሳዊ ሕይወት እየተለማመደ ነው ማለት ነው። በዕለታዊ ሕይወቱ የሚያጋጥሙትን ነገሮች ሁሉ የሚያያቸው በመንፈሳዊ ዓይንና ሚዛን አኳያ ነው።

በአዲስ ኪዳንም ውስጥ ተንጸባርቆ የምናገኘው የመጀመሪያዎቹ ክርስቲያኖች ሕይወት ከዚህ ያልተለየ ነበር። መንፈሳዊውን ሕይወት እንደ ትርፍ ወይም ተቀጽላ ነገር ሳያዩት የዕለት ተዕለት መመሪያቸውና የሕይወታቸው አካል አድርገውት እንደነበረ ከድርጊታቸው እንረዳለን። ጸሎታቸው ስብከታቸው አኗኗራቸው በመንፈስ የተመራ፤ በመንፈስ የተጠናከረ፤ በመንፈስ የተከለለና በመንፈስ የታገዘ ነበር።

ምናልባትም የሐዋርያት ሥራ መጽሐፍ ታሪክ በመንፈሳዊ ድርጊቶች ላይ የተመሰረተ ባይሆን ኖሮ ትርጉም የለሽ መጽሐፍ ሳይሆን ባልቀረም ነበር። ሆኖም ግን መንፈስ በደቀ መዛሙርቱ ከወረደበት ከምዕራፍ 2 ጀምሮ ያለው ታሪክ ሙሉ በሙሉ በመንፈሳዊ ቁጥጥር ሥር የተፈጸመ ስለመሆኑ በቀላሉ የምንረዳው ነው።

ለምሳሌ የጳውሎስን የኤፌሶን አገልግሎት አስመልክቶ በሐዋርያት ሥራ 19:11 ላይ ከሰፈረው ዘገባ የምንረዳው ይህንኑ ሐቅ ነው። «እግዚአብሔርም በጳውሎስ እጅ የሚያስገርም ተአምራት ያደርግ ነበር» «የሚያስገርም» የሚለው ቃል መጠቀሱ የሚያስገነዝቡን የጳውሎስ ተአምራት ዘግብን፤ ቤተ ክርስቲያን ዕለት በዕለት ሲፈጸሙ ከሚያስተውሉት ተአምራት የተለየ መሆኑን ነው። ታዲያ እዚህ ላይ ልናነሳው የሚገባው ጥያቄ፤ በአሁኗሽ

ቤተ ክርስቲያን ዘንድ እንኳን «የሚያስገርም» ተአምራት መሥራት ቀርቶ «ተራ» የሚባለውን ተአምር መፈጸም ይቻል ይሆን? የሚለውን ነው።

እንደ እውነቱ ከሆነ፤ መንፈሳዊነትና ብሉም በተግባር የሚገለጽባቸው ምልክቶች የማይታይባቸውን አብያ ክርስቲያኖት፤ በሙሉ አፋችን ሞልተን «የአዲስ ኪዳን አብያተ ክርስቲያኖት» ኖቸው ለማለት እንችላለን? ተአምራትን ከአዲስ ኪዳን ክርስቲያን መለያየት አይቻልም። ለመለያየት ለሚሞክሩትም ጳውሎስ በ2ኛ ቆሮንቶስ 3:6 ላይ «ፊደል ይገድላል መንፈስ ግን ሕይወትን ይሰጣል» ብሎአቸዋል።

የአዲስ ኪዳንን ትምህርት ህያውና በበረከት የተሞላ ሊያደርገው የሚችለው መንፈስ ቅዱስ ብቻ ነው። እያንዳንዱም አማኝ በትምህርቱ ተመርቶ የእግዚአብሔር ጸጋ ለመላበስና መንፈሳዊ ሕይወት ለመምራት ይችላል ዘንድ የግድ በመንፈስ ቅዱስ መጠመቅ አለበት።

በመንፈስ የተሞላ ጸሎት

በመንፈስ ቅዱስ መጠመቅ፤ በአማኝ ላይ ስለሚያሳድራቸው ሦስት ለውጦች ከዚህ ቀደም ብለን የተነጋገርን ሲሆን፤ አሁን ደግሞ አራተኛውን ውጤት እናያለን። ለዚህ ክፍል ትምህርታችንም መንደርደሪያ የሚሆነን ሐሳብ በሮሜ 8:26-27 ላይ የሰፈረው ነው። «እንዲሁም ደግሞ መንፈስ ድካማችንን ያግዛል፤ እንዴት እንድንጸልይ እንደሚገባን እናውቅምና፤ ነገር ግን መንፈስ ራሱ በማይነገር መቃተት ይማልዳልናል፤ ልብንም የሚመረምረው የመንፈስ አሳብ ምን እንደሆነ ያውቃል፤ እንደ እግዚአብሔር ፈቃድ ስለ ቅዱሳን ይማልዳልና።»

ጳውሎስ በዚህ መልእክቱ ውስጥ ሲያመለክቱን የፈለገው፤ አማኞች በተፈጥሮ ስላለባቸው ድካማነት ነው። ይህ ድካመት ግን ከአካል መንደል ወይም ከሕመም የመነጨ ሳይሆን፤ «እንዴት እንድንጸልይ እንደሚገባን እናውቅምና» ሲል ጳውሎስ በእንክሮ የገለጸው መንፈሳዊ ድካመት ነው። በአጭሩ እግዚአብሔርን ሲያስደስተው የሚችል ጸሎት በራሳችን አነሳሽነት ማድረሱ ይሳናል ማለት ነው።

ከዚህ ድካመታችን በመገላገል በድል ልንወጣ የምንችለው ጳውሎስ፤ «መንፈስ ድካማችንን ያግዛል። በማይነገር መቃተት ይማልዳልና እንደ እግዚአብሔር ፈቃድ ስለ ቅዱሳን ይማልዳልና...» ሲል ባቀረበልን ምክር ስንጠቀም ብቻ ነው።

ጳውሎስ ግልጽ እንዳደረገው መንፈስ ቅዱስ ራሱን ችሎ በውስጣችን የሚያደር ጋይል ነው። አማኝን መቅደስ በማድረግ ያደረበት መንፈስ ቅዱስ

ስለ ሰውዬው ሆኖ ይጸልያል፤ ብሎም ይማልዳል። ይህን መሰሉ ጸሎት አማኙ በራሱ ሊያደርሰው የሚችል ወይም በቀላሉ የሚረዳው አይደለም። መላ ሰውነቱ በመንፈስ ቅዱስ ቁጥጥር ሥር ሆኗልና፤ በግላዊ ስሜቱ ወይም የመረዳት ብቃቱ ወይም የመመራመር ችሎታው የሚያከናውነው አይደለም። ይህንንም አባባል አዲስ ኪዳን በማሻማ ሁኔታ ያስተምረናል። ራሱን በመንፈስ ቅዱስ ቁጥጥር ሥር ያዋለው አማኝ ጸሎት በእግዚአብሔር ዘንድ ተቀባይነትን ስለ ማግኘቱ አርገጠኛ ሲሆን፤ በግል ጥረቱ የሚፍጨረጨረው ሰው ጸሎት ግን ደካማና ፍሬ ቢስ ይሆናል። ስለዚህም ነው ጳውሎስ በኤፌሶን 6:18 ላይ የሚከተለውን የተናገረው፡- «በጸሎትና በልመናም ሁሉ ዘወትር በመንፈስ ጸልዩ።»

እንደገናም በ1ኛ ተሰሎንቄ 5:17-19 ላይ፤ «... ሳታቋርጡ ጸልዩ፤ በሁሉ አመስግኑ... መንፈስን አትናቁ...» በማለት ቀደም ሲል የተናገረውን ያጠናክራል። እንግዲህ የሰው ልጅ በራሱ ተፈጥሮ አነሳሽነት ብቻ እግዚአብሔርን በጸሎቱ ለመድረስ አስመቻሉን ከላይ የጠቀስናቸው ማስረጃዎች እንደሚያረጋግጡልን አይተናል። እንደሚታወቀው ማንም ሰው «ያለ ማቋረጥ ወይም ሁልጊዜ» ለመጸለይ አይችልም። ይኸውም በአካሉ መዛገብና በአእምሮው መደንበዝ የተነሳ ነው። ዳሩ ግን መስከታዊው መንፈስ ቅዱስ በውስጡ ዘሚያድርዘት ወቅት፤ በሰብአዊ አቀሙ ማድረግ የማይችለውን ሁሉ ሊፈጽም ይችላል። ስለዚህ «ያለማቋረጥ» ለመጸለይ ብቸኛውና አስተማማኙ መንገድ በመንፈስ ቅዱስ ቁጥጥር ሥር መዋልነው።

በአዲስ ኪዳን ውስጥ የተጠቀሰው የመንፈስ ቅዱስ ማደራያ መሆኑ፤ በብሉይ ኪዳን ከተጠቀሰው የመሠዊያው ላይ አሳት ጋር የሚነጻጸር ነው። ስለዚህም ነው ጌታ ዘበሌዋውያን 6:13 ላይ፤ «ዘወትር በመሠዊያው ላይ አሳት ይኒረዳል» ሲል ያዘዘው። እንደዚህ ሁሉ በመንፈስ ቅዱስ የተጠመቀው አማኝ ራሱን በንጽሕና በመጠበቅ መንፈስን እስካልናቀና እስካልተሞላ ድረስ እንደ መሠዊያው አሳት ሁሉ ራሱን የተቀደሰ መቅደስ በማድረግ የመንፈስ ቅዱስን አሳት ያለማቋረጥ በውስጥ እንዲነድ ለማድረግ ይችላል። ይህን መሰሉን ጸጋ መላበስ ደግሞ ወሰን የሌለው ክብርንና ኃይልን የሚያጎናጽፍ ነው።

ለምሳሌ እኔ ከጥቂት ዓመታት በፊት በአንድ የሰንደን ከተማ አደባባይ ላይ ሃይማኖታዊ ስብሰባ በምመራበት ወቅት በአየርላንድ የመጣች እንዲት ካቶሊካዊት ወጣት በመንፈስ ቅዱስ የመጠመቅ ዕድል አግኝታ ነበር። ይህች ልጅ በአንድ ሆቱል ውስጥ ተቀጥራ የምትሰራ ስትሆን የምትኖረውም ከአርሷ ብጤ ሴት ጓደኛዋ ጋር ነበር። ታዲያ አንድ ቀን ይህች ጓደኛዋ በሁኔታዋ መለዋወጥ ተገርማ፤ «ለመሆኑ ማታ ማታ ከተኛሽ በኋላ የምትናገረው አዲስ ቋንቋ ምንድን ነው? በእንቅልፍ ልብሽ ነው የምትናገረው? ወይስ የምትይው ይታወቅሃል?» ስትል ትጠይቃለች። ተጠያቂዋ ልጅ የሰጠችው መልስ የሚከተለው ነበር። «ስለጠየቅሽኝ ነገር ምንም የማውቀው ነገር የለም። ከተኛሁ በኋላ ስለ መናገሪ ከአንቺ አንደበት ሰማሁ እንጂ ለእኔ እንግዳ ነገር ነው።» አላቸት።

በአውነትም ጓደኛዋ እንዳለችው ያቺ ልጅ ለአርሷ አይታወቃት እንጂ፤ ገና እንቅልፍ እንዳሸለባት ነበር በተለያዩ ልሣናት መናገር የምትጀምረው። እንግዲህ ለመንፈስ ቅዱስ ፍጹም ራስን መስጠት፤ ወይም በመንፈስ ቅዱስ ቁጥጥር ሥር መዋል ማለት፤ ይህን መሰሉን ችሎታ እንኳ የሚያቀዳጅ ነው። በግልጽ እንደምንረዳው ልጁቱ በእንቀላቅብት ወቅት፤ ለውነቷንም ሆነ እንደበቷን የተቋጣጠረው የራሷ አእምሮ ሳይሆን መንፈስ ቅዱስ ነበር። ይህ ሁኔታ በመኃልየ መኃልይ 5:2 ላይ «እኔ ተኝቻለሁ፤ ልቤ ግን ነቅቷል» ተብሎ ከቀረዘው ስንኝ ጋር ተመሳሳይ ነው።

በጥቅሉ ውስጥ የቀረበችው መሸራ፤ አካላዊ ድካም ተሰምቷት ታንቀላፋ እንጂ በውስጧ የሰፈረው መንፈስ ቅዱስ ግን ድካምን የማያውቅ፤ ለእንቅልፍ የማይበገር ነው። በዚያን ውድቅት ሌሊት እንደ መሠዊያው አሳት ሁሉ በልቧም ላይ የሚንቀሳቀል ብርሃን ነበር። ይህም የእምልኮና የጸሎት ምንጭ የሆነው መንፈስ ቅዱስ ነው።

እንግዲህ በአሁኑ በመን የምትገኘው ቤተ ክርስቲያን ልትከተለው የሚገባውና መጽሐፍ ቅዱሳዊ የሆነውም የጸሎት ሥርዓት ይህን ሊመስል ይገባል። ሆኖም ይህን ብቃት ለመቀዳጀት በቅድሚያ ራሷን በማንጸት መንፈስ ቅዱስን ልትቀበል ያሻል።

መጽሐፍ ቅዱሳዊ መገለጠች

በመንፈስ ቅዱስ የመጠመቅ አምስተኛው ጠቀሜታ፤ መጽሐፍ ቅዱስን በትክክልና በጥልቀት ለመረዳት እንችል ዘንድ ብቸኛው መሪያችንና መምህራችን መንፈስ ቅዱስ የመሆኑ አውነታ ነው።

ይህን በማስመልከት ክርስቶስ በዮሐንስ ወንጌል ላይ ለደቀመዛሙርቱ ሁለት ቃል ዚዳኖች እንደገባላቸው እናስተውላለን። በመጀመሪያ ዮሐንስ 14:26ን አናያለን፡- «አብ በስሜ የሚልከው ግን መንፈስ ቅዱስ የሆነው አጽናኝ እርሱ ሁሉን ያስተምራችኋል፤ እኔም የነገርኋችሁን ሁሉ ያሳስባችኋል።»

ክርስቶስ በምድራዊ ኑሮው ወቅት ለደቀ መዛሙርቱ ብዙ ትምህርቶች ያስተማራቸው ሲሆን በተለይ ስለሞቱና ትንሳኤው ደጋግሞ ይነግራቸው ነበር። ሆኖም ግን ደቀ መዛሙርቱ በዚያን ወቅት አልተረዱትም ነበር።

ኢየሱስም በሚያርግበት ወቅት ቃል የገባላቸው መንፈስ ቅዱስን እንደሚልከላቸውና እርሱም ሁሉን ነገር አብራርቶ እንደሚገልጽላቸው ነው። እንደ ተሰፋ ቃሉም ተፈጸመና፤ መንፈስ ቅዱስ ለደቀ መዛሙርቱ ሁሉንም ነገር ግልጽ አደረገላቸው። ይኸውም ኢየሱስ በምድራዊ እገልግሎቱ ዘመን ስላስተማራቸው ብቻ ሳይሆን፤ በእግዚአብሔርና በሰው ልጆች መካከል ሲኖር

ስለሚገባው ግንኙነትና በዘላለማዊ መንግሥቱም ተካፋዮች የመሆን ዕድላቸውን ፍንትው ባለ መልኩ ያበራራላቸው ነበር።

ኢየሱስ የገባላቸው ሌላው የተስፋ ቃል ደግሞ በዚህ በዮሐንስ 16:13 ላይ የሚገኘው ነው። «ግን እርሱ የእውነት መንፈስ በመጣ ጊዜ ወደ እውነት ሁሉ ይመራችኋል፤ የሚሰማውን ሁሉ ይናገራል እንጂ ከራሱ እይነግርም።» ወደ እውነት ሁሉ የሚለው ሐረግ በዮሐንስ 17:17 ላይ «ቃልህ እውነት ነው» ከሚለው ጋር የተሳሰረ ነው።

እንግዲህ እንደ ኢየሱስ ቃል ኪዳን ከሆነ ደቀ መዛሙርቱ የሚኖራቸው መረዳት በአዲስ ኪዳን ብቻ የተወሰነ ሳይሆን ብሉይ ኪዳንንም የሚያጠቃልል ነው። በተጨማሪም ከጳጳሮች ጋር በጋላ በተለይም በሐዋርያው ጳውሎስና በሌሎችም ሐዋርያትና ደቀ መዛሙርት የተላለፉትን መልእክቶች የሚያካትት ነው።

መንፈስ ቅዱስ የእግዚአብሔርን ቃል ለቤተ ክርስቲያን የሚገልጥላት፣ የሚተረጉምላት፣ የሚያስተምራትና መላውን መለኮታዊ ምስጢር እፍታቱ የሚተነትንላት እንደመሆኑ፣ ከጳጳሮች ጋር ቀን ጀምሮ በገሃድ ተመስክሯል። ደቀ መዛሙርቱ በልሳናት መናገር በጀመሩ ጊዜ በዚያ ተሰብስበው ከነበሩበት ከአያሌዎቹ የተሰነዘረው ጥያቄ፣ «እንጂ ይህ ምን ይሆን?» የሚል ነበር። ጴጥሮስ ለዚህ ጥያቄያቸው የሰጣቸውን መልስ በሐዋርያት ሥራ 2:16-17 ላይ እንደሚከተለው ሰፍሮ እናገኘዋለን። «ነገር ግን ይህ በነቢዩ በኢየሱስ የተባለው፡- እግዚአብሔር ይላል፡- በመጨረሻው ቀን እንዲህ ይሆናል፤ ሥጋ በለበሰ ሁሉ ላይ ከመንፈሱ እፈሳለሁ።»

ከዚህም በማከታተል ጴጥሮስ በኢየሱስ ምዕራፍ 2 ላይ የሚገኘውን የመጨረሻውን ቀን ትንቢት በመተንተን ሲያስረዳቸው እንመለከታለን። የጴጥሮስ ትምህርት ሙሉ በሙሉ በብሉይ ኪዳን ላይ መመሥረቱ የሚያረጋግጥልን የመንፈስ ቅዱስ ስጦታ ውሉን ሳይሆን ብሉይ ኪዳንንም ጭምር በጥልቀት መረዳትን ያጠቃለለ መሆኑን ነው። ይህም በመሆኑ ጴጥሮስ ስለ ክርስቶስ ሞትና ትንሳኤ በነቢያት ላይ ተመርክቶ ለመናገርና ለማሳመን ችሏል። ከጳጳሮች ጋር በፊት እንደነበረው እንደ ጴጥሮስና ሌሎችም ደቀ መዛሙርት የመረዳት ብቃት ቢሆን ኖሮ እንኳን የብሉይ ኪዳንን ምስጢራት ለሌሎች ለማብራራት ቀርቶ ራሳቸውም ደግመው ቢያነቡት ባልገባቸውም ነበር።

ሆኖም በገገመታዊ ሂደት ሳይሆን ቅጽበታዊ በሆነ መልኩ መላው ደቀ መዛሙርት መንፈስ ቅዱስን በመቀበላቸው ወዲያውኑ ይህን ችሎታ ለመቀዳጀት በትተዋል። ቀደም ሲል የነበረው ጥርጣሬአቸውና ያለ መረዳታቸው ተወግዶ፣ የብሉይ ኪዳን መጻሕፍትን ለመተንተንና ለማስረዳት ብሎም ለማሳመን ችለው ነበር። ከዚያን ዕለት በኋላም የተነሡት በመንፈስ ቅዱስ የተሞሉ አማኞች ይህን መሰሉን ችሎታ ተቀዳጅተዋል። ለምሳሌ የጦርሴሉ ሳውል ቀደም ሲል

ዝነኛ የሕግ ሊቅ በነበረው ገማልያል እግር ሥር ነበር የብሉይ ኪዳን መጻሕፍትን ያጠናው። ይሁን እንጂ በደማስቆ መንገድ ክርስቶስ እስከተገለጠለትና በሦስተኛውም ቀን በሐናንያ አማካይነት መንፈስ ቅዱስን እስከተቀበለበት ዕለት ድረስ የብሉይ ኪዳን መጻሕፍትን በቃሉ በያነባቸውም ቀሉ ዳሩ ግን ውስጠ ምስጢራቸውን መረዳት አልቻለም ነበር። መንፈስ ቅዱስ በሞላበት ጊዜ ግን የታወረው ዓይነት ማየት ብቻ ሳይሆን ልቦናውም ስለተከፈተ የብሉይ ኪዳንን መጻሕፍት መረዳት ብቻ ሳይሆን ተግባራዊም ሊያደርጋቸው በቃ። ከዚህ ልምምዱም በኋላ ነበር ስለ ጳውሎስ በሐዋርያት ሥራ 9:20 ላይ የሚከተለውን ተገልጾ የምናገኘው። «ወዲያውም ስለ ኢየሱስ ክርስቶስ እርሱ የእግዚአብሔር ልጅ እንደሆነ በምክራቦች ሰበከ።»

«ወዲያውም» የሚለው ቃል የሚያመለክተን፣ ጳውሎስ የመንፈስ ቅዱስን አብርሆት ገና ከመቀበሉ እንስቶ ሙሉ መረዳትን የመቀዳጀቱን እውነታ ነው። ለብዙ ዘመናት በገማልያል ሥር ሊከታተል የቆየው ትምህርት ያስገኘለትን ዕውቀት ነበር እሁን ከመቅጽበት ለመጨበጥና ብሎም ከራሱም አልፎ ለሌሎች ለማስተማርና ለማሳመን የበቃው።

ሰማጠቃለል መንፈስ ቅዱስ ለጴጥሮስና ለጳውሎስ እንደዚሁም ለቤተ ክርስቲያን መሥራች ደቀ መዛሙርት የለገሳቸውን ስጦታዎች በዛሬው ዘመን ክርስቲያኖችም ላይ እየፈለሰ ነው። ለዚህ ሁሉ ወሳኝ ግን፣ አማኝ በሙሉ ልቡ አምኖ በመንፈስ ቅዱስ ሊጠመቅና ራሱንም በእርሱ እመራርና ቁጥጥር ሥር ሊያውል ፈቃደኛ ከመሆኑ ላይ ነው።

የማያቋርጥ ምሪትና የተትረፈረፈ ሕይወት

በዚህ ምዕራፍ ውስጥ የምንነጋገረው በመንፈስ ቅዱስ መጠመቅ በእማኙ ሕይወት ውስጥ ስለሚያስከትላቸው ሁለት ተጨማሪ ለውጦች ነው። በቅድሚያ መንፈስ ቅዱስ እማኙን በዕለት ተዕለት ሕይወቱ የእግዚአብሔርን ፈቃድ ለመከተል የሚያችሉው ሲሆን፤ በዚያውም መጠን ብሩህ ተስፋንና ሙሉ ጤንነትን ለመላበስ ያስችለዋል።

ዕለታዊ ምሪት

ከመንፈስ ቅዱስ ሥጦታዎች አንዱ ስለ ሆነው ዕለታዊ ምሪት ጳውሎስ በሮሜ 8:14 ላይ የሚከተለውን ይነግረናል፡- «በእግዚአብሔር መንፈስ የሚመሩ ሁሉ እነዚህ የእግዚአብሔር ልጆች ናቸውና።»

ጳውሎስ ይህን ዐረፍተ ነገር ያስፈረበት አንቀጽ የኃላፊ ጊዜ ሳይሆን የአሁንንና የወደፊቱን የሚያመለክት ነው። «በእግዚአብሔር መንፈስ የሚመሩ ሁሉ» ሲል በአንድ በተወሰነ ወቅት ወይም የንብረተኛነት ክፍሎች ላይ አላተኮረም። ይሁን እንጂ ብዙ ክርስቲያኖች ለዚህ ለጳውሎስ አባባል እንኳ ተገቢውን ክብደት አይሰጡትም። በመንፈስ ቅዱስ ስጦታ ተከታታይነት ላይ

ከመታመን ይልቅ ቀደም ሲል ስላስፋብት የዳግም ልደት ወይም የመንፈስ ቅዱስ ጥምቀት ዕለት ልምምዳቸው ማስላላትን ይመርጣሉ። ምንም እንኳን ስላስፈጡ ልምምዳቸው አንስተው መናገራቸው ጥፋት ባይሆንም ዳሩ ግን አሁንም ሆነ ለወደፊት በሚገጥማቸው ሕይወት የቱን ያህል መንፈስ ቅዱስ የቀዳሚውን ሚና እንደሚጫወት መዘንጋታቸው ተገቢ አይደለም።

እውነተኛ ክርስቲያን ለመሆን በመንፈስ ቅዱስ ጥምቀት ዳግመኛ መወለድ ያሻል። ፍሬያማ የክርስቶስ ደቀ መዛሙርት ለመሆንም ይህን ግዴታ ማሟላት የግድ ነው። በዚህም ብቻ ሳንገታ የዕለት ተዕለት ኑሮአችንን በመንፈስ ቅዱስ አመራር ሥር ልናውለው ያስፈልጋል።

ዳግም ልደት ኃጢአተኞችን የእግዚአብሔር ልጆች ያድርጋቸው እንጂ፤ ለእነዚህ ልጆች መጎልበትና ጤናማ ጎልማሶች መሆን፤ የመንፈስ ቅዱስ ምሪት ያሻቸዋል። ጳውሎስ በሮሜ 8:14 ላይ በመንፈስ ቅዱስ ዳግም በመወለድና በመንፈስ ቅዱስ በመጠመቅ ልምምዶች ላይ ተገቢውን ትኩረት ለጥቀስታል። መንፈሳዊ ብስለትን ለመቀዳጀትም የሕይወታችንን እያንዳንዱን ደቂቃ ለመንፈስ ቅዱስ ማስገዛት ስለማስፈለጉ ጳውሎስ በኤፌሶን 2:10 ላይ እንደሚከተለው ያስፈረልን መልእክት ግልጽ ያደርጋል፡- «እኛ ፍጥረቱ ነገና፤ እንመላለስበት ዘንድ እግዚአብሔር አስቀድሞ ያዘጋጀውን መልካሙን ሥራ ለማድረግ በክርስቶስ ኢየሱስ ተፈጠረ።» ጳውሎስ የሚያስረግጥልን በክርስቶስ ከማመናችን የተነሳ እግዚአብሔር እንደ አዲስ የሚፈጥረን መሆኑን ነው።

ይህን ሕይወት ከተላበስን ደግሞ ለዕለት ተዕለት ሕይወታችን አመራር መጨነቅና መጠበብ የለብንም። ቀደም ሲል ለሚያውቀንና አሁን ደግሞ በክርስቶስ ዳግም ለፈጠረን ለእግዚአብሔር ሁሉንም ነገር ልንተውው ይገባል። እርሱ ያዘጋጀልንና ያቀደልንን በማወቅ ልንገፋበት እንጂ እኛ በራሳችን አዲስ የተግባር ዕቅድ ልንነድፍ አይገባም። ይህን የሚያደርገው በክርስቲያኑ ሕይወት ውስጥ የሰረጸው መንፈስ ቅዱስ ነው። እርሱ ምን ማድረግ እንደሚገባንና እንዴትስ ልንፈጽመው እንደምንችል ሁሉ አመራርን ይሰጠናል። በዛሬው ጊዜ ግን ብዙ ክርስቲያኖች የሚከተሉት ተቃራኒውን መንገድ ነው። በቅድሚያ ስለሚሰሩበት ነገር አስበው፤ ተጨንቀው ዕቅዳቸውን ይነድፋሉ። ወደ እግዚአብሔር በማንጋጠጥ ዕቅዳቸውን ያሳካላቸው ዘንድ በጸሎት የሚነበዝቡት። ከዚያ በኋላ ነው እግዚአብሔር ደግሞ እንደ ባጣ ቆዩኝ የሚጠቀመበት ኃይል አይደለም። ለማንኛውም ተራና አልባሌ ነገር አባሪ ተባባሪ መሆን አይፈልግም።

ይህን መሰሉ ስህተት ሲፈጸም የሚስተዋለው በግሰብ ክርስቲያኖች ሕይወት ውስጥ ብቻ ሳይሆን በቤተ ክርስቲያንም ደረጃ ነው። ከዚያም አልፎ ተርፎ በእገር ውስጥና በውጪም ሃይማኖታዊ ድርጅቶች ውስጥ ይገጸባረቃል። ታዲያ የቱንም ያህል የለው ጉልበት ይባክን እጅግ፤ ከባድ የሆነ የንግዝብ ወጪ ያስከትል እንጂ፤ ከመነሻው እግዚአብሔር ያልታከለበት ዕቅድ መቋቋሙ አይሳካም። እንዲያውም ለእውነተኛው የክርስትና ኃይማኖት መስፋፋት ዋነኛ ደንቃራና መሰናክሉ ይህንን ዓይነቱ እንቅስቃሴ ነው። በስም

«ክርስቲያኖቹን» ይላበስ እንጂ ከመሰረቱ ላይ የእግዚአብሔር እጅ ስለሌለበት ውጤቱ ጳውሎስ በ1ኛ ቆሮንቶስ 3:12 ላይ እንደገለጸው «ከእንጨት ወይም ከሣር ወይም ከአገዳ» እንደታነጸና በቀላሉም በእሳት ሊወድም እንደሚችል ቁሳቁስ፤ ከንቱና ዓመድ ይሆናል። እውነተኛዋ የአዲስ ኪዳን ቤተ ክርስቲያን ግን ከዚህ ቤተቃራኒ ራሷን ለእግዚአብሔር ዕለታዊ ቁጥጥርና አመራር ታስገዛለች። ዕቅዱንም የሚያመለክታትና የሚነድፍላት በውስጧ የሰፈነው የመንፈስ ቅዱስ ኃይል እንጂ ራሷ አይደለችም። ለዚህ በዓይነተኛ ማብራሪያነት ልንጠቅሰው የሚገባው በጳውሎስና በሲላስ ሁለተኛው የወንጌል ተልእኮ (ገብ) ወቅት የተከሰተውን ሁኔታ ነው። ይህም በሐዋርያት ሥራ 16:6-10 ላይ እንደሚከተለው ተዘግቧል፡- «በእስያም ቃሉን እንዳይናገሩ መንፈስ ቅዱስ ስለ ከሰነዳቸው በፍርድና በገላትያ አገር አለፉ። በሚሲያም አገር በደረሱ ጊዜ ወደ ቢታንያ ይሄዱ ዘንድ ሞክሩ፤ የኢየሱስ መንፈስም አልፈቀደላቸውም፤ በሚሲያም አጠገብ አልፈው ወደ ጢርኡዳ ወረዱ። ራዕይም ለጳውሎስ በሌሊት ታየው፤ አንድ የመቄዶንያ ሰው ወደ መቄዶንያ ተሻገርና እርዳን እያለ ቆሞ ሲለምነው ነበር። ራእዩንም ካየ በጎሳ ወዲያው ወደ መቄዶንያ ልንወጣ ፈለግን፤ ወንጌል እንሰነዳቸው ዘንድ እግዚአብሔር እንደ ጠራን መሰሉናልና።»

ይህን ጥቅስ ክልብ በምናጤንበት ወቅት አንድ የምንረዳው ነገር አለ። ይኸውም ጳውሎስና ሲላስ በዚህ ተልእኮቸው በትክክል ተግባራዊ አያደረጉት የነበረው ኢየሱስ በማቴዎስ 28:19 ላይ የሰጠውን ትዕዛዝ መሆኑን ነው። «እንግዲህ ሂዱና አሕዛብን ሁሉ በአብ በወልድና በመንፈስ ቅዱስ ስም እያጠመቃችኋቸው፤ ይዘገኙትሁንም ሁሉ እንዳጠብቁ እያስተማራችኋቸው ደቀ መዛሙርት አድርጓቸው።»

ከዚህ ጋር ተመሳሳይ የሆነው ሌላው የኢየሱስ ትዕዛዝ ደግሞ በማርቆስ 16:15 ላይ ይገኛል፡- «ወደ ዓለም ሂዱ፤ ወንጌልንም ለፍጥረት ሁሉ ስበኩ።»

በሁለቱም ጥቅሶች ውስጥ የተለየ ክብደት የተሰጠው «አሕዛብን ሁሉ» እና «ለፍጥረት ሁሉ» ለሚሉት ገለጻዎች ነው። ጳውሎስና ሲላስም ይህን ቃል በመጠበቅ ነበር ወደ መሐል እስያ በመገለጥ በፍርድና በገላትያ ወንጌልን መስበክ የጀመሩት። ያለ ጥርጥርም የሚቀጥሰው የገብነታቸው አቅጣጫ ወደ ምዕራቡ የእስያ ክፍል በሆነም ነበር። ነገር ግን ቀደም ሲል እንደ ተመለከትነው ወደዚያ እንዲያመሩ «የኢየሱስ መንፈስ» አልፈቀደላቸውም ነበር። ከዚህም የተነሳ ነው በሚሲያ አጠገብ አልፈው ወደ ጢርኡዳ የወረዱት። ስለዚህም በተቀረው በእስያም ክፍል ሆነ በቢታንያ መስበክ እንዳልተፈቀደላቸው በተረዱ ጊዜ ወዴት መሄድ እንደሚገባቸው የመንፈስ ቅዱስን ምረት እየተጠባበቁ ነበር።

በዚያንም ወቅት ነበር ጳውሎስን በራዕይ አንድ ሰው «ወደ መቄዶንያ ተሻገርና እርዳን» ሲል የተናገረው። ከዚህ በመነሳት ጳውሎስና ሲላስ እንዳትም ሳያመነቱ በደቡብ ምሥራቅ አውሮፓ ወደ ሚገኘው፤ የመቄዶንያ ግዛት የመሩት ወንጌልንም ለመጀመሪያ ጊዜ ከእስያ ወደ አውሮፓ ተሽጋግሮ ለመስበክ የቻሉት በዚህ ሁኔታ ነበር።

ይህን ታሪካዊ ሂደት መሰብ ብለን ስንገመግመው፤ በዚያን ወቅት እነ ጳውሎስ የቱን ያህል የክበደ ውስታ ለአውሮፓ ውሰው አንደ ነበረ እንረዳለን። እነ ጳውሎስ በመንፈስ ቅዱስ ምረት ወደ አውሮፓ ለመሻገር በመቻላቸው በቅድሚያ ለክርስትና በምዕራቡ ዓለም መስፋፋት ወሳኝ የሆነውን የአውሮፓን ክፍል አህጉር ለክርስቶስ አትርፈዋል። በመቀጠልም አውሮፓ በደቡብና በምስራቅ በሚገኙት ክፍል አህጉራት ክርስትናን በማስፋፋት ረገድ ተወዳዳሪ የማይገኝለት አስተዋጽኦ ለማበርከት ታጭታ ነበር። ይህን መሰሉ ዕቅድ ከሰው አእምሮ የፈለቀ ነው ማለቱ በእጅጉ ይከብዳል። ይሁን እንጂ ለእግዚአብሔር የወደፊት የክርስቲያኑ ዓለም ሁኔታ ወሰል ብሎ ስለሚታየው ክርስትና በታላቁ ሐዋርያ በጳውሎስ አማካይነት በአውሮፓ ለመጀመሪያ ጊዜ እንዲሰበክ አደረገ። ጳውሎስና ሲላስ ግን ይህን መሰሉ አገልግሎታቸው የጎሳ ጎሳ ዓለም አቀፋዊ ይዘት ይኖረዋል ብለው ጨርሰው አልገመቱም ነበር። ሆኖም መንፈስ ቅዱስ ስታላቅ በረከት አጭቷቸው ስለ ነበረ፤ በእነርሱ ላይ በማረፍ ዘላለማዊ ፍሬ ለማፍራት አስችሏቸዋል።

ይሁን እንጂ ጳውሎስ እስያዊት ከተማ ወደ ሆነችው ወደ ኤፌዕን ተመልሶ እንዲያስተምር በመንፈስ ቅዱስ የተዘዘበትም ወቅት ነበር። ይህም አገልግሎቱም ቢሆን ይዋል ይደር እንጂ ታሪካዊ የሆነ ውጤት አስከትሏል። ይኸውም በተሃድሶ እንቅስቃሴ ውስጥ የመጀመሪያውና ተወዳዳሪም የማይገኝለት ከንዋኔ በመሆኑ ነው። ጳውሎስ በኤፌዕን ቆይታው የተለያዩ ሕዝቦችን ወደ ክርስትና በማምጣት ያበረከተው ልዩና ድንቅ አገልግሎት በሐዋርያት ሥራ 19:10 ላይ እንደሚከተለው ተገልጧል፡- «በእስያ የኖሩት ሁሉ አይሁድም የግሪክ ለዎችም የጌታን ቃል እስኪሰሙ ድረስ ሁለት ዓመት ያህል እንዲህ ሆኑ።»

በዚህ አጋጣሚ ትኩረታችንን የሚሰብ ነገር ያጋጠመን ስለ መሆኑ አያጠራጥርም። ይኸውም ከዚህ ቀደም ሲል መንፈስ ቅዱስ ጳውሎስን በእስያ ወንጌልን እንዳይሰበክ እንዳልከሰከለው ሁሉ፤ አሁን ግን የሁኔታዎችን መስተካከል በማየት መልሶ ወደዚያው ምድር የላከው መሆኑን ነው። አውነትም የጳውሎስ ልፋት መና አልቀረም። በዚያች በእስያ በምትገኝ ክፍል ሀገር ነዋሪ የነበሩት የተለያዩ ሕዝቦች ወንጌልን ሰምተው ክርስቶስን ተቀብለዋል።

ከዚህ እውነታ በመነሳት፤ ከሁለት መደምደሚያ ነጥቦች ላይ ለመድረስ እንችላለን። አንደኛ ጳውሎስ የመንፈስ ቅዱስ ምረትን ባለመቀበል ለመጀመሪያ ጊዜ ወደ እስያ እንደገባ በአገልግሎቱ ገፍቶበት ቢሆን ኖሮ ውጤት አልባ በሆነና ተስፋም በቆረጠ ነበር። ሁለተኛ ምናልባትም በግል አፋሙ ቢጸና ኖሮ በእስያ

ከፍተኛ ተቃውሞ ከማስከተልም አልፎ በኋላ ላይ በመንፈስ ቅዱስ ምሪት ለተገኘው ታሪካዊ ድል ደንቃራ በሆነም ነበር።

ይህ በዚህ ዘመን ወንጌልን ለመስበክ ለሚነሱ ወገኖች ትልቅ ትምህርት የሚያስተላልፍ ልምምድ ነው። ማንኛውንም መንፈሳዊ ስቅድ ከመንገዳችን በፊት በቅድሚያ የእግዚአብሔርን ምሪትና ተሳትፎ በትህትና መጠየቅ አለብን። በተለይም ሲያሳስብን የሚገባው ጥያቄ አገልግሎታችንን የትና መቼ መጀመር እንደሚገባን ሲሆን ለዚህ ሁሉ አንደ ዳውሎስ «በራዕይ» የተገለጸ የመንፈስ ቅዱስ ምልክትን መጠበቅ አለብን።

አንዲያውም በዚህ መልኩ አስከ ተጓዝን ከዘመናዊውም «የራሳቸው» ሳይንሳዊ ጽንሰ ሐሳብ ጋር አንኳን አልተጋጨንም ማለት ነው። ይኸውም አንድን ድርጊት ለመፈጸም አስቀድመን በጥንቃቄ መመዘን ያለብን መቼና የት? ዘሚለው ጥያቄ መሆኑን ነው። በሁሉ መካከል ቅራኔ እስከሌለ የዕቅዳችን መሳካት ያመዘን ይሆናል። በሌላ አባባል «ጊዜና ሥፍራ» የማይለያየ ነገሮች ናቸው ማለት ነው። ዳሩ ግን ይኸው ሐቅ ከብዙ ክፍለ ዘመናት በፊት በጠቢቡ ሰላሞን የተደረሰበት ለመሆኑ መጽሐፍ መክብብ 3:1 ያረጋግጥልናል። «ለሁሉ ዘመን አለው፤ ከሰማይ በታችም ለሆነ ነገር ሁሉ ጊዜ አለው።»

ስለዚህ አንድን ነገር ለማድረግ ወሳኝ የዓላማችን ትክክለኛነት ወይም የተግባሩ ጥሩነት ብቻ ሳይሆን ከዚህ ጋር ጎን ለጎን ልናጤነው የሚያሻ የወቅቱን ተስማሚነት ወይም የጊዜውን በትክክል መዳረስ ነው። «ትክክለኛውን ነገር በተስማሚው ወቅት» መፈጸም አለብን። ስለዚህ እግዚአብሔር «እንዲዘገይ» የፈለገውን ነገር «ልናቸኩል»፤ ወይም «በፍጥነት» ሲፈጸም የሚያሻውን «ልናንትት» አይገባንም።

ስለዚህ ቤተ ክርስቲያን አንድ ተልእኮ ለማሟላት ከመነሳቷ በፊት የእግዚአብሔርን ፈቃድና የመንፈስ ቅዱስን ምሪት መጠበቅ አለባት። ስለ አንድ ተልእኮ አፈጻጸም መቼና የት ለሚለው ጥያቄ መስኮታዊ ምሪት ካለማግኘት የተነሳ አያሌ ክርስቲያኖች አንዲያው በከንቱ ሲደክሙና ሲለፉ ይስተዋላል። አንዲያውም በዚህ አጋጣሚ ሳይጠቀስ ሊታሰፍ የማይገባው ሰላም ጥቅስ አንዳል ለአገባቢያን ለማስታወስ እንወዳለን። ይኸውም ነቢዩ ኢሳይያስ 40:13 ላይ ለተወራራሽ ትውልዶች የሰነዘረው ምክር አዘል ጥያቄ ነው። «የእግዚአብሔርን መንፈስ ያዘዙ፤ ወይስ አማካሪ ሆኖ ያስተማረው ማን ነው?»

ታዲያ ከሚረው ትውልድ ክርስቲያኖች መካከል ስንቶቹ እንሆን ለዚህ ጥያቄ ተገቢን መልስ የምንስጠው? አንዲያውም የመንፈስ ቅዱስን ምክር ከመጠየቅ ይልቅ ራሳችንን አማካሪው ልንሆን የምንቻለው፤ አንዲህ አድርገን፤ እንደዚያ አታድርግ ብለን ልናበው የምንሞክረው የቱን ያህል የዘላለም እንሆን? ከማሳበረ ምዕመናንስ መካከል ስንቶቹ ይሆኑ ከሰብአዊ አስተሳሰቦች ይልቅ ለመንፈስ ቅዱስ የተዛባ አስተያየት ያላቸው? የዚህ ዓይነቶቹ ክርስቲያኖች ሕይወት «ተስፋቢ» በሚለው አጭር ገለጻ ሊጠቃለል ይችላል። እነዚህ

አማኞች በዳግም ልደትና በመንፈስ ቅዱስ ጥምቀት ልምምድ ውስጥ ይሰፉ እንጂ በሰለታዊ ሕይወታቸው ውስጥ ግን አንዳችም ፍሬያማ ውጤት አያበረክቱም። ስለምን ቢባል፤ «በእግዚአብሔር መንፈስ የሚመሩ ሁሉ እነዚህ የእግዚአብሔር ልጆች ናቸውና» የሚለውን መስኮታዊ መመሪያ አንድም አውቀው ስለሚያንኳሱት፤ አለበለዚያም በግዴላሽነት ስለማይፈጽሙት ነው (ሮሜ 8:14)።

ምሉዕነትን የተቀዳጀ ሕይወት

አንድ አማኝ ራሱን በእግዚአብሔር ቁጥጥር ሥር መሰሉ በመሰሉ ማድርግ ማለት ለተጨማሪ የመንፈስ ቅዱስ ስጦታ ራሱን ማመቻቸት ማለት ነው። ይኸውም መንፈስ ቅዱስ በመላ ስብዕና ሲያፈለው የሚችለውን ጸጋ መቀዳጀት ማለት ነው። በእግዚአብሔር ምሪት ሥር መቆየት የቱን ያህል ድንቅና ውዝ ስብዕናን እንደሚያላብስ ነቢዩ ኢሳይያስ ማራከ በሆነ መልኩ ገልጾታል። «እግዚአብሔርም ሁልጊዜ ይመራሃል፤ ነፍስህን በመልካም ነገር ያጠግባል፤ አጥንትህንም ያጠናል፤ አገተም እንደሚጠጣ ገነት፤ ውኃውም እንደሚያቋርጥ ምንጭ ትሆናለህ።»

ኢሳይያስ ሊያሳየን አንደ ሞክረው ራሱን በእግዚአብሔር ያስገባ ለውክውስጡ ባለ ማቋረጥ የሚፈለው መንፈሳዊ ኃይል እንደ ውኃ ምንጭ ነፍስንና አካሉን ያድስዋል። ጳውሎስም የዚህ ምንጭ መንስዔው መንፈስ ቅዱስ ስለ መሆኑ ከኢየሱስ ክርስቶስ ሞትና ትንሣኤ ጋር በማጠመድ በሮሜ 1:4 ላይ እንደሚከተለው ገልጾታል። «ይህም ወንጌል በሥጋ ከዳዊት ዘር ስለ ተወሰደ እንደ ቅድስና መንፈስ ግን ከሙታን መነሳት የተነሳ ቢኖይል የእግዚአብሔር ልጅ ሆኖ ስለተገለጠ ስላልጁ ነው። እርሱም ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ ነው።»

«የቅድስና መንፈስ» በመባል የቀረበው መንፈስ ቅዱስ ሲሆን እርሱም ኢየሱስን ከሞት በማስነሳት የእግዚአብሔር ልጅነቱን ለማረጋገጥ ያስቻለው ነው።

አንደዚህ ሁሉ መንፈስ ቅዱስ የሚያደርጋቸውን ማንኛውንም አማኝ ከሞት እንደሚያስነሳው ጳውሎስ በሮሜ 8:11 ላይ ያረጋግጥልናል። «ነገር ግን ኢየሱስን ከሙታን ያስነሳው የእርሱ መንፈስ በእናንተ ዘንድ ዚኖር፤ ክርስቶስ ኢየሱስን ከሙታን ያስነሳው እርሱ በእናንተ በሚኖረው በመንፈሱ፤ ለሚሞተው ሰውነታችሁ ደግሞ ሕይወትን ይስጠዋል።»

የመንፈስ ቅዱስ አገልግሎት መሰሉ በመሰሉ የሚረጋገጠው ሙታንን አንደ ኢየሱስ ዳግመኛ ሞትን ሊቀጥል የማይችል ሕይወት አካል አላብሶ ከሞት ሲያስነሳቸው ነው። ይህንንም በማስረገጥ ጳውሎስ በ2ኛ ቆሮንቶስ 4:14 ላይ እንደሚከተለው ገልጾልናል። «ጌታን ኢየሱስን ያስነሳው እኛን ደግሞ ከኢየሱስ ጋር እንደሚያስነሳን ከእናንተም ጋር እንዲያቀርብን እናውቃለን።» ምንም እንኳን ይህ የመንፈስ ቅዱስ አገልግሎት በሙታን ላይ ያተኮረ ቢሆንም ዳሩ ግን መንፈስ ቅዱስ በአሁኑ ዘመን በሕይወት ባሉት ላይ ጭምር በማደር

ለምድራዊው አካላቸው ጤናማ ሕይወት በማድል፤ ሰይጣናዊ ሰሆኑ ህመሞችና መስናክሎች አንዳይጋለጡ ይንከባከባቸዋል።

ኢየሱስም ወደ ዓለም የመጣበትን ዋና ዓላማ በዮሐንስ 10:10 ላይ ተናግሮታል፡- «ሌባው ሊሰርትና ሊያርድ ሊያጠፋም እንጂ ስለሌላ እይመጣም፤ እኔ ሕይወት እንዲሆንላቸው እንዲበዛላቸውም መጣሁ።» እንደሚታወቀው ምንም እንኳን በዳግም ልደት መለኮታዊ ሕይወትን ስመጋራት ብንጀምርም ይህ ግን ፍጹምነትን ሊላበስ የሚችለው በመንፈስ ቅዱስ በምንጠመቅበት ወቅት ነው። ይህን መለሰም ፍጹምነት በመንፈሳዊው ሕይወታችን ብቻ የተገደበ ሳይሆን በምድራዊ ሕይወታችንም ፍላጎታችንን በማሟላትና መሰሉ ጤንነታችንን በመሰጠት የሚታይ ይሆናል። ስለዚህ የአሁኑ ዘመን አውነተኛው አማኝ ስረዜው ሚቸ የሆነውን አካል ተሽክሞ ይቆይ እንጂ በውስጡ ያለው ግን ትንሣኤን የተላበሰ ሕይወት ነው።

እንግዲህ ጳውሎስ በ2ኛ ቆሮንቶስ 4:8-11 ላይ እንደገለጸው ወቅታዊ ሰሆኑ መንፈሳዊ ፈተናዎች የተጋለጥን ቢመስለንም ቅሱ፤ ዳሩ ግን በዚህ በምድራዊ ሕይወታችን አያለን እንኳ ትንሣኤን የምንለማመድ መሆኑን ነው። «በሁሉ እንገፋለን እንጂ እንጨነቅም፤ እናመነታለን እንጂ ተሰፋ አንቆርጥም፤ እንለደዳለን እንጂ እንጣልም፤ እንወድቃለን እንጂ እንጠፋም፤ የኢየሱስ ሕይወት ደግሞ በሥጋችን ይገለጥ ዘንድ ሁልጊዜ የኢየሱስን መሞት በሥጋችን ተሽክመን እንዘራለን። የኢየሱስ ሕይወት ደግሞ በሚሞት ሥጋችን ይገለጥ ዘንድ እኛ ሕያዋን የሆንን ከኢየሱስ የተነሳ ዘወትር ለሞት አልፈን እንለጣለንና።» እነዚህ ምን ያህል ድንቅ የሆኑ ቃላት ናቸው! የኢየሱስ በእኛ ውስጥ መኖር በሥጋዊ አካላችን አማካይነት አንኳን የሚንጸባረቅ ነው። ጳውሎስ በማሻማ ሁኔታ ግልጽ ያደረገልን ከትንሣኤ በኋላ ስለሚኖረን ልምድ ሳይሆን ገና በዚህ በምድራዊ ዓለም አያለን ስለምንለማመደው ነው። የቱንም ያህል ሰይጣናዊና ተፈጥሮአዊ ፈተና ቢያጋጥመንም ዳሩ ግን በድል እንደምንወጣው አብስርናል። በመለኮታዊ ኃይል ከማናቸውም ሕመምና ሥቃይ በመፈወስ ጤናማ ሕይወት እንመራለን። ይሁን እንጂ አዚህ ላይ ሳንጠቅሰው የማናልፈው አንድ መጽሐፍ ቅዱሳዊ እውነታ አለ። ይኸውም ወደ ሕይወት የመሸጋገሪያው ድልድይ ሞት መሆኑን ነው። ጳውሎስም፤ «ሁልጊዜ የኢየሱስን ሞት በሥጋችን ተሽክመን እንዘራለን» በማለት አጠናክሮ ገልጾልናል።

ደግሞም ኢየሱስ የሞተው ተፈጥሮአዊ ሞትን ሳይሆን በመስቀል ላይ ተሰቅሎ አንደ መሆኑ እኛም የእርሱ ተከታዮች ስመሆን እስከ ፈለግን በንዳ ከእርሱ ጋር አብረን ልንሰቀል ይገባል። በዚያም ስቅለት ሳቢያ ሰይጣንም ሆነ ማናቸውም ምድራዊ ኃይል ሊነጥቀን የማይችለውን የትንሣኤን ድል እንላበሳለን።

ይህ ከክርስቶስ ጋር መስቀል ለጊዜው አሰታዊ ገጽታ ቢኖረውም ዳሩ ግን ማብቂያው ብሩህና አዎንታዊ ስለ መሆኑ ጳውሎስ በገላትያ 2:20 ላይ አንደሚከተለው ያረጋግጥልናል፡- «ከክርስቶስ ጋር ተሰቅዬአለሁ፤ እኔም ሕያዊ ሆኜ እልናርም፤ ክርስቶስ ግን በእኔ ይኖራል፤ አሁንም በሥጋ የምኖርበት ነሮ» በወደደኝና ስለ እኔ ራሱን በለጠው በእግዚአብሔር ልጅ ላይ ባለ እምነት የምኖረው ነው።»

እንግዲህ ደካማው ሥጋችን የሚሸከመው የክርስቶስን ስቅለት መለኮታዊ ሕይወት ስመጋራት ያበቃናል ማለት ነው። ሰውነታችን እንደ ሽክላ ደካማና ተሰባሪ ቢሆንም ቅሱ በውስጣችን የሚዘራውን አዲስ ሕይወት የማይሸነፍና የማይበገር ያደርገዋል። እርግጥ ውጥንቅጡ በወጣው በአሁኑ ዘመን ውስጥ፤ በደካማው ሥጋችንና፤ አዲስ በምንለብለው መንፈሳዊ ሕይወት መካከል አንዳንድ ግጭቶች መፈጠራቸው አይቀራ ነው። ይህንንም በቅድሚያ በመረዳቱ ነበር ጳውሎስ የሚከተለውን የመጽናኛ ቃል በ2ኛ ቆሮንቶስ 4:16 ላይ ያስፈረገልን፡- «ስለዚህም እንታከትም፤ ነገር ግን የውጭው ሰውነታችን ቢጠፋ እንኳ የውስጡ ሰውነታችን ዕለት ዕለት ይታደሳል።»

በሥጋችን ላይ ሕመምና ሥቃይ ሊያሳድሩ የሚችሉ ውጪያዊ ተጽዕኖዎች በመላው ዓለም ስለ መስፈርባቸው አሉ የማይባል አይደለም። በሌላ በኩል ግን ይህን መስሎን ተጽዕኖ በሩቅ ሊቋቋም የሚችል ውስጣዊ ብቃት ይኖረናል ማለት ነው። ምድራዊ ሕይወታችንም እስኪጠናቀቅ ድረስ እነዚህን ተጽዕኖዎች የሚያርቅልን መንፈስ ቅዱስ ነው። ከዚህ በኋላም ጳውሎስ በፊልጵስዩስ 1:23 ላይ «...ልሄድ ከክርስቶስም ጋር ልኖር እናፍቃለሁ። ዘሁሉ ይልቅ እጅግ የሚሻል ነውና» እንዳለው የእኛም ናፍቆት ከክርስቶስ ጋር ቶሎ መገናኘቱ ይሆናል።

በመለኮታዊ ፍቅር መጥለቅለቅ

በመቀጠል ደግሞ የምንመለከተው በመንፈስ ቅዱስ መጠመቅ በአንድ አማኝ ሕይወት ላይ የሚያስከትለውን የመጨረሻውንና እጅግ ጠቃሚ የሆነውን ውጤት ነው። ይህንንም ጳውሎስ በሮሜ 5:5 ላይ አንደሚከተለው ገልጾታል፡- «በተለጠንም በመንፈስ ቅዱስ የእግዚአብሔር ፍቅር በልባችን ስለ ፈለሰ ተስፋ አያሳፍርም።»

በተለይ ከዚህ ጥቅስ ውስጥ ልናተኩርበት የሚገባው «የእግዚአብሔር ፍቅር» የሚለውን ሐረግ ነው። ጳውሎስ በዚህ አጋጣሚ የሚገልጸው ሰዎች አርስ በአርሳቸው ሊኖራቸው ስለሚችሉው ወይም ስለእግዚአብሔር ስለሚኖራቸው ፍቅር ዓይነት አይደለም። የሚናገረን እግዚአብሔር ራሱ ፍቅር ሆኖ ይኸውም በመንፈስ ቅዱስ አማካይነት በአማኝ ልቦና ውስጥ ስለሚፈሰ ነው። ይህን መሰሉ ፍቅር እጅግ የጠለቀ፣ ብሉም ሰማይ ከምድር የመራቁን ያህል ከእኛ ከሰዎች ሰብአዊ መረዳት የመጠቀ ነው።

በመሰረቱ እኛ ሰዎች በምድራዊ ሕይወታችን ወቅት የተለያዩ ፍቅር ሊያጋጥመን ይችላል። ለምሳሌ በወንድና በሴት መካከል የሚመሰረተው ዓይነት ፍቅር ሊኖረን ይችላል። ወላጅ ለልጁ፣ ልጅ ለወላጁ፣ ባል ለሚስቱ፣ ሚስት ለባሏ ያላት ዓይነት ፍቅርም ሊኖርብን ይችላል። ወይም ዳዊት ናታንን በወደደበት ሁኔታ እኛም ለጓደኞችን ፍቅር ሊኖረን ይችላል።

የእግዚአብሔር ፍቅር ባሕርይ

ከላይ የዘረዘርናቸው የፍቅር ዓይነቶች በማናቸውም የሰው ዘር ዘንድ ሊከሰቱ የሚችሉ ናቸው። እነዚህን የተለያዩ የፍቅር ዓይነቶች በተለያዩ ስያሜዎች መግለጹ በተለይ በግሪክ ቋንቋ አያስቸግርም። ይሁን እንጂ መለኮታዊ ፍቅርን በተለይ ለመግለጽ አዘውትሮ ጠቀሜታ ላይ የዋለው «አጋፔ» የሚለው ቃል ነው።

በሌላ በኩል በሥላሴ መካከል ያለውን ፍጹማዊ ፍቅር ለመግለጽ ያገለገለውም ይኸው «አጋፔ» የሚለው ቃል ነው። እንደዚሁም እግዚአብሔር ሰሰው ልጅ ያለውን ፍቅር መጠን ማለትም እግዚአብሔር አብ ልጁን እግዚአብሔር ወልድን ሰሰው ልጆች ደንንነት ሲል አሳልፎ መስጠቱን፣ በመንፈስ ቅዱስ አማካይነትም ሰዎች በክርስቶስ እንዲያምኑ ማነሳሳቱን ለመግለጽ አሁንም ይኸው ቃል ጥቅም ላይ ውሏል።

ከዚህም በመነሳት ነው በ1ኛ ዮሐንስ 4:7-8 ላይ የሰፈረውን በትክክል ለመረዳት የምንችለው፡- «ወዳጆች ሆይ፣ ፍቅር ከእግዚአብሔር ስለሆነ፣ የሚወደውም ሁሉ ከእግዚአብሔር ስለ ተወለደ እግዚአብሔርንም ስለሚያውቅ፣ እርስ በእርሳችን እንዋደድ። ፍቅር የሌለው እግዚአብሔርን አያውቅም፣ እግዚአብሔር ፍቅር ነውና።»

ዮሐንስ «አጋፔ» በማለት የገለጸውን ይህን የፍቅር ዓይነት መለማመድ የሚችሉት ዳግም ለተወለዱት ብቻ ናቸው። ስለምን ብንል የዚህ ዓይነቱ ፍቅር በቀጥታ ከእግዚአብሔር የሚመነጭ በመሆኑ ነው። ስለዚህ ይህን የሚለማመደው ሰው ዳግመኛ የተወለደው ሲሆን ዳግመኛ ላልተወለደው ግን ስውር ይሆንበታል። አንድ ሰው እግዚአብሔርን ባመነው መጠን በዚያው ልክ በመለኮታዊ ፍቅሩ ስለሚሰውጠው እርሱም በተራው አዲሱን ፍቅሩን ለሌሎች ለማንጸባረቅ ይችላል።

የአንድን ሰው በመለኮታዊ ፍቅር መጥለቅለቅ ከአዲሱ ልደት (ዳግም ልደት) ጋር የተያያዘ መሆኑን በማስመልከት ረገድ እንደ ዮሐንስ ሁሉ ጴጥሮስም በ1ኛ ጴጥሮስ 1:22-23 ላይ እንደሚከተለው ገልጾታል፡- «ለእውነት እየታዘዘችሁ ግብዝነት ለሌለበት ለወንድማማች መዋደድ ነፍሳችሁን እጽንታችሁ እርስ በእርሳችሁ ከልባችሁ አጥብቃችሁ ተዋደዱ። ዳግመኛ የተወለዳችሁት ከሚጠፋ ዘር አይደለም፤ በሕይወትና ለዘላለም በሚኖር በእግዚአብሔር ቃል ከማይጠፋ ዘር ነው እንጂ።»

ጴጥሮስም ዚህን በዚህ ጥቅስ ውስጥ «እርስ በእርሳችሁ ከልባችሁ አጥብቃችሁ ተዋደዱ» የሚለውን አባባሉን የቋጨው «አጋፔ» በሚለው ቃል ነው። ይህን መሰሉን ፍቅር ደግሞ ከሰብአዊ ልቦና ላይሆን ከእግዚአብሔር የሚመነጭ ለመሆኑ ግልጽ አድርጎልናል። ይኸውም አዲስ በሚወለዱት አማኞች ውስጥ እግዚአብሔር ከሚያፈላው ፍቅሩ የተነሳ ነው። ሆኖም ግን

ይህን መሰሉ የፍቅር የመጀመሪያ ጊዜ ልምድ በየጊዜው እጅግ ሊዳብርና ሊጎለበት ይገባል። ይህ ደግሞ ሊሆን የሚችለው በመንፈስ ቅዱስ በመጠመቅ ነው። ስለዚህም ነው ጳውሎስ ቀደም ሊል በተመለከተነው በሮሜ 5:5 ላይ፤ «...በተሰጠንም በመንፈስ ቅዱስ የእግዚአብሔር ፍቅር በልሳችን ስለ ፈሰሰ ተሰፋ አያሳፍርም» ያለው።

ጳውሎስም ቢሆን በዚህ ገለጸው ውስጥ የእግዚአብሔርን ፍቅር ለማመልከት «አጋፔ» በሚለው ቃል ተጠቅሟል። ስጦታውም ፍጹማዊ በመሆኑ በልሳችን ሞልቶ እስከ መፍሰስ ድረስ ያለ ገደብ የተሰጠ መሆኑን ያመለክታል። ከእንግዲህ አማኝ በዚህ በተላበሰው የፍቅር ጸጋ ከራሱም እልፎ ሌሎችን ለማስደለትና ለማጽናናት ይጠቀምበታል እንጂ የሚወሰድበት ወይም የሚቀነስበት አይሆንም።

በመንፈስ ቅዱስ ለተጠመቀው አማኝ ከእንደ ጊዜ በላይ የእግዚአብሔርን ፍቅር ለመቀዳጀት መሞከር፤ ልክ ከእማህን ወይም ከዓባይ ወንዝ ወይም ከሚሊሊፒ ወንዝ እጠገብ ተቀምጦ ከሰማይ ዝናብ እንዲሆንበለት እንደመለመን ያህል ነው። በእጠገቡ ከዓመት ዓመት ሳይቋርጥ የሚፈስ ድረት እያለ ሌላ የውኃ ምንጭ መጠበቁ ይልከት ነው። እንደዚሁ ሁሉ በመንፈስ ቅዱስ የተጠመቀውም ሰው ከውስጡ የሚፈልቅ ሕያው ምንጭ ማለትም መለኮታዊ ጸጋና ፍቅር ያለው ስለ መሆኑ ኢየሱስ ራሱ በዮሐንስ 7:39 ላይ እረጋግጣል።

ጳውሎስም በበኩሉ በሮሜ 5:6-8 ላይ የገለጸው ይህን ነው። «ገና ደካሞች ሳለን ክርስቶስ ዘመኑ ሲደርስ ስለ ኃጢአተኞች ሞቶአልና። ስለ ጸድቅ የሚሞት በጭንቅ ይገኛልና፤ ስለ ቸር ሰው ግን ሊሞት አንኳ የሚደፍር ምናልባት ይገኝ ይሆናል። ነገር ግን ገና ኃጢአተኞች ሳለን ክርስቶስ ስለ እኛ ሞቶአልና እግዚአብሔር ለእኛ ያለውን የራሱን ፍቅር ያስረዳል።» ጳውሎስ የሚያሳስበን እንኳን መለኮታዊ ፍቅር ተራው የለው ፍቅር እንኳን ደግሞ ቸር ለሆነው ጎረቤታችን ወይም ለሚወዱን ወላጆቻችን ሕይወታችንን እስከ መስጠት እንደሚደርሰን፤ የእግዚአብሔር ፍቅር ግን ከዚህ ሁሉ እጅግ የበለጠ ነውና፤ እንደ ልጁን ለሰው ልጆች ኃጢአት፤ ቢህ እድርጎ እስከ መስጠት ድረስ መሆኑን ነው። ክርስቶስ የሞተው ለ«ደካሞች» እና ለ«ኃጢአተኞች» እንደ መሆኑ ይህም የሚያሳየን፤ ራሱን መሥዋዕት ያደረገው እርባና ቢስና ራሳቸውን ለመርዳት ለማይችሉ ለዎች መሆኑን ነው። እንግዲህ እውነተኛ ፍቅር «አጋፔ» ይህን ዓይነቱ ፍቅር ሊሆን፤ በ1ኛ ዮሐንስ 4:9 ላይም በሚከተለው ሁኔታ እንደተገለጸ እናያለን። «በዚህ የእግዚአብሔር ፍቅር «አጋፔ» በእኛ ዘንድ ተገለጠ፤ በእርሱ በኩል በሕይወት አንኖር ዘንድ እግዚአብሔር እንደ ልጁን ወደ ዓለም ልኮታልና።»

መለኮታዊ ፍቅር፤ ለተለጋሾቹ የሚገባቸው ሆኖ ወይም አጸፋውን ይከፍላል ተብሎ ስለታመነበት የሚለጥ አይደለም። ይልቁንም ሊወደዱም ሆነ ሊታሰቡላቸው ለማይገባ፤ ለእንዚሁኞችና ለዓመፀኞች በነጻ የሚለገስ ነው።

ኢየሱስም በተሰቀለ ጊዜ እንኳን ያንጸባረቀው ይህንን ዓይነቱን ፍቅር ለመሆኑ ከሱቃስ 23:34 እንረዳለን። «አባት ሆይ፤ የሚደርጉትን አያውቁምና ይቅር በላቸው።» ሌላው ሕይወቱን በመሥዋዕትነት ያሳለፈው ደቀ መዝሙር አስጢፋኖስም ቢሆን በድንጋይ ወግረው ለገደሉት ተመሳሳይ የሆነ ፍቅሩን አሳይቷል። «ጌታ ሆይ ይህን ኃጢአት አትቁጠርባቸው...» የሐዋርያት ሥራ 7:60

ከዚህ ባልተለየ ሁኔታ ፍቅሩን ሊገልጽ የምናገኘው ሌላው ሐዋርያ ደግሞ ጳውሎስ ነው። ይህ ሰው በቀድሞው ስሙ ሳውል እየተባለ በሚጠራበት ጊዜ ለእስጢፋኖስ በድንጋይ ተወግሮ መሞት ምክንያት ከሆኑት ለዎች ዋነኛውና ተቀዳሚ ነበር። ክርስቶስ ከተቀበለው በኋላ ግን በእርሱ ብጤ እይሁዶች ብዙ-ፍዳና መከራ ቢደርስበትም ትሉ፤ በሮሜ 9:1-3 ላይ እንደ ለፈረው እጅግ ታጋሽና ይቅር ባይ ሆኖ ነበር። «ብዙ ኃዘን የማይቋርጥም ጭንቀት በልቤ አለኝ ስል በክርስቶስ ሆኜ እውነትን አናገራለሁ፤ አልሞሽምም፤ ሕሊናዬም በመንፈስ ቅዱስ ይመሰክርልኛል። በሥጋ በመዶቼ ስለሆኑ ስለ ወንድሞቼ ከክርስቶስ ተለይቼ አኔ አራሴ የተረገምሁ እንደሆን አጸልይ ነበርኩ።»

ከጥቅሱ እንደምንረዳው ምናልባትም ጳውሎስ የራሱን ደህንነትን ያህል ጸጋ በማጣት እንኳ ወንድሞቹ የነበሩትን እይሁዳውያን ለክርስቶስ የሚያቀርባቸው ሆኖ ቢገኝ ኖሮ እስከዚያ ድረስ መሥዋዕት ለመክፈል ዝግጁ መሆኑን እንመለከታለን። ይህን መሰሉን ፍጹም ፍቅርና ብቃት ለመላበስ የቻለው በመንፈስ ቅዱስ ኃይል ስለ መሆኑም ጳውሎስ አልሸሸንም። ለዚህም ነው «በዋሽ ሕሊናዬም በመንፈስ ቅዱስ ይመሰክርልኛል» ሲል በድፍረት መናገሩ።

ከምንም ነገር ፍቅር ይበልጣል

ቀደም ሲል እንደተገለጸው ከእግዚአብሔር ስጦታዎች አንዱ የሆነው በመንፈስ ቅዱስ መጠመቅ ከሚያስገኝልን ውጤቶች አንዱና ተቀዳሚው በእማኝ ልቦና ውስጥ መለኮታዊ ፍቅርን ማፍለስ ነው። እንዲያውም እማኝ ይህን ስጦታ ባይቀበል ኖሮ በመንፈስ ቅዱስ በመጠመቁ ሳቢያ ያገኛቸው ሌሎች በረከቶች ሁሉ ፍሬያማ ለመሆን ባልበቁ ነበር። ይህን የእግዚአብሔርን ፍቅር «አጋፔ» ማግኘቱ ለእንደ እማኝ ሕይወት የቱን ያህል ወሳኝ እንደሆነ ጳውሎስ በ1ኛ ቆሮንቶስ 13:1-2 ላይ ባለፈው ግጽጽ ግልጽ እድርጎልናል። «በዎቻችን በመላእክት ልሳን ዝናገር ፍቅር ጂን ከሌለን እንደሚጮኽ ናስ ወይም እንደሚገሸዋቸው ጽናጽል ሆኜአለሁ። ትንቢትም ቢኖረን ምሥጢርንም ሁሉና አውቀትን ሁሉ ባውቅ፤ ተራሮችንም እስካፈልስ ድረስ አምነት ሁሉ ቢኖረን ፍቅር ግን ከሌለን ክንቱ ነች።»

ጳውሎስ ራሱን ዝቅ በማድረግ መንፈሳዊ ስጦታዎች ቢኖሩትም ቅሉ፣ ያለ መለኮታዊ ፍቅር አንዳችም ነገር ለማከናወን እንዳልተቻለው አሳይቶናል።

በቅድሚያ በለዎች ብቻ ሳይሆን በመላእክትም ልሳን እንዲህ ቢናገር፣ መለኮታዊ ፍቅር እስካልተጨመረበት ድረስ አጉል ጩኸት የሚያለማ መሆኑን፣ ብሉም ትንቢትን እስከ መናገርና ምሥጢራትንም እስከማወቅ ቢደርስም፣ አሁንም ያለ መለኮታዊ ፍቅር ዋጋ ቢሰ መሆኑን በማያሻማ ሁኔታ አመልክቶናል። ይህ የጳውሎስ አባባል በአሁኑ ሰዓት ተዘውትሮ ለሚነሳው ጥያቄ መልሱን ያስገኛልናል። ጥያቄው በልሳናት የመናገርን ስጦታ ለዎች ያለ አግባብ ሊጠቀሙበት ይችላሉ ወይ? የሚል ሲሆን ለዚህ ጥያቄ መልሱ በአጭሩ መለኮታዊ ፍቅር እስካልታዘለበት በትክክል ጥቅም ላይ አልዋለም የሚል ይሆናል። ስጦታውን በዚህ ዘዴ የሚጠቀሙበት ሁሉ አጉል እንደሚጮህ ጽናጽል ሆነው ይቀራሉ። ይህ እውነታ ለሌሎችም የመንፈስ ቅዱስ ስጦታዎችም የሚሠራ ሲሆን፣ ትንቢት ተናገሩም ምሥጢራትንም ተረዱ፣ ያለ መለኮታዊ ፍቅር እገዛ የከገቡ ከንቱ ነው ማለት ነው።

ታዲያ ይህ የቱንም ያህል የተረጋገጠ ነገር ይሁን እንጂ አንዳንድ አማኞች በተለይ በልሳናት የመናገርን፣ የትርጉምንና የትንቢትን ስጦታዎች ያለ አግባብ ለግል ጠቀሜታቸው ሲሉ ሲገለገሉባቸው ይታያል። ጥንትም ቢሆን ጳውሎስ ይህን አዝማሚያ በመረዳቱ እነዚህ ሦስት ስጦታዎች በምን መልክ ጠቀሜታ ላይ መዋል እንደሚኖርባቸው በ1ኛ ቆሮንቶስ 14 ላይ መመሪያዎችን አስናሯል። ከዚያን በፊት ግን በተለይ በ1ኛ ቆሮንቶስ 13፡1 ላይ ጳውሎስ የተጠቀመባቸውን ቃላት በጥንቃቄ ለማጤን እንጥሳቸዋለን። «በለዎችና በመላእክት ልሳን በናገር ፍቅር ግን ከሌለኝ እንደሚጮኸኝ ናስ ወይም እንደሚገሸዋሸው ጽናጽል ሆኜአለሁ።» ልዩ ትኩረት የሚሻው «የኜአለሁ» የሚለው ማሠራያ አንቀጽ ሲሆን ይህም ቀደም ከነበሩበት ሁኔታ መለወጥን ያመለክታል። ማለትም በመንፈስ ቅዱስ በተጠመቀበት ወቅት አማኝ በከፍተኛ ደረጃ ላይ እንዳልነበረ ሁሉ አሁን ግን እጅግ ዝቅ ያለና ዋጋ ቢሰ ሆኗል ማለት ነው። ቀደም ሲል ክርስቶስን በመቀበሉና በመንፈስ ቅዱስ በመጠመቁ በልሳናት እስከ መናገር ደርሶ ነበር። ሆኖም ግን ውሎ ባደረ መጠን አማኝ በግዴለሽነትም ሆነ ትዕዛዝ ባለ ማክበር፣ የመንፈስ ቅዱስ ማደራያነቱን ስላረከለው ከእንግዲህ የእርሱ መለፍለፍም ሆነ በልሳናት መቀባጠር ትርጉም የለሽ ይሆናል። በእጭሩ ሥጋዊ «አንደበታዊ» ጩኸት እንጂ መንፈሳዊ መልእክትን ያዘለ አይሆንም።

ይህን አባባል በይበልጥ ለመረዳት ሁለት መጽሐፍ ቅዱሳዊ እውነታዎችን በመጥቀስ ይቱን ያህል በልምምድም የተረጋገጠ መሆናቸውን ጎን ለጎን እናሳያለን። አንደኛ አማኝ በመንፈስ ቅዱስ በሚጠመቀበት ወቅት ሁለት ግዴታዎችን ሲያሟላ ይገባል፤ ይኸውም በንጹሕ ልቡ ክርስቶስን አምኖ ሊቀበልና መላ እካሉን፣ (በተለይም አንደበቱን) ለመንፈስ ቅዱስ ያስገዛ ዘንድ ነው። ሁለተኛ አንድ አማኝ በመንፈስ ቅዱስ በተጠመቀበት ወቅት የሚፈለግበትን የንጽሕና ግዴታ ያሟላ ቢሆንም ዳሩ ግን ይህን ንጽሕናውን

እስካልተንከባከበና በጥንቃቄ እስካልጠበቀው ድረስ ሊበርዘው፣ ሊመርዘው ብሎም ሊያጎድፈውና እስከ ጭራሽም ሊያጣው የሚችለው ነው።

ምናልባትም እንዳንድ ለዎች በችኮላ ሊያሳሉት የሚችሉት ጥያቄ በዚህ አጋጣሚ ሲያጋጥመን ይችላል። ይኸውም «ገና አማኝ ከእግዚአብሔር መንገድ እንዳልነገጠ ለምን እግዚአብሔር ሥጦታውን ወዲያውኑ አይገፈውም?» የሚለው ነው። በሥነ እመክንዮ የክርክር ዘዴ እስከተመራን ድረስ እውነተኛ ስጦታ ማለት ለጪው በዘለቂታነት ለተቀባዩ የሰጠው ነገር እንጂ እንደ ስሜቱ መለዋወጥ «ውሰድ፣ መልስ» እያለ እንዳሻው የሚያጓጓበት የብድር ወይም የወለድ ዓይነት ስጦታ አይደለም። በነጻ የተሰጠውን ስጦታ ተቀባዩ እንዳሻው ሊያደርገው ይችላል፤ በትክክል ሊጠቀምበትና ወይም በእንገላልነት ሊያባክነው ሁሉ መብቱ ነው። ያለ ምንም ማመንታት ይህን አፋም የሚያጠናክርልን

የሚከተለውን የሮሜ 11:29 የጳውሎስ ገለጻ ነው። «እግዚአብሔር በጸጋው ስጦታና በመጥራቱ አይጸጸትምና» «አይጸጸትም» የሚለው ቃል የሚያመለክተን እግዚአብሔር አንድ ጊዜ ስጦታን እስከለገለ፣ ሐሳቡን በመቀየር «አምጡ መልሱ» የማይል መሆኑን ነው። ያንን ስጦታ በተገቢው ጥቅም ላይ ማዋሉ ከእንግዲህ የተቀባዩ ሰው ፈንታ እንጂ፣ የቸረው የእግዚአብሔር አይደለም።

ይህን እውነታ በመንፈስ ቅዱስ ለመጠመቅ የምንፈልገውም ሆነ ወይም የተጠመቅነው አማኞች በአንክሮ ልናጤነው የሚገባ ነው። በመንፈስ ቅዱስ መጠመቅና በልሳናት መናገር መጀመሪያ ላይ የተያያዙ እውነታዎች ይሁኑ እንጂ ውሎ ሲያደር ግን ንጽሕናችንን ካለመጠበቅ የተነሳ መንፈስ ቅዱስ ቀስ በቀስ እየራቀን ሊሄድ ይችላል። ይህም ሆኖ ግን አንደበታችን በለመዳቸው ልሳናት ሊለፈልፍ ይችላል።

ስለዚህ በመንፈስ ቅዱስ ለመሞላት ያለው መፈተኛ አንድ ዓይነት ብቻ ነው። ይኸውም የፍቅር ፈተና ሲሆን ልክ በመንፈስ ቅዱስ በተሞላንበት መጠን፣ መለኮታዊው ፍቅርም በላያችን ላይ ያድራል። የሁለቱም ሚዛን እኩል ይሆናል እንጂ የአንዱ በልጦ የአንዱ ሊያንስ አይችልም።

ፍቅርን በተመለከተ ስለሚገኘው መመዘኛ ፈተና ዓይነት በ1ኛ ዮሐንስ 4:12-13 ላይ የሚከተለው ማገናከቢያ ነጥብ ቀርቦልናል፡- «እግዚአብሔርን ማንም ከቶ እሳየውም፤ እርሱ በእርሳችን ብንዋደድ እግዚአብሔር በእኛ ይኖራል ፍቅሩም በእኛ ፍጹም ሆኖአል። ስመንፈሱ ስለሰጠን፣ በእርሱ እንድንኖር እርሱም በእኛ እንዲኖር በዚህ እናውቃለን።» በመቀጠልም በቁጥር 16 ላይ የሚከተለውን እናገኛለን፡- «... እግዚአብሔር ፍቅር ነው፣ በዓፍቅርም የሚኖር በእግዚአብሔር ይኖራል እግዚአብሔርም በእርሱ ይኖራል።»

እንደገናም ጳውሎስ በ1ኛ ቆሮንቶስ 13:13 ላይ ለፍቅር ልዩ አክብሮት በመስጠት ከእግዚአብሔር ጸጋና ስጦታዎች ሁሉ ሲያልቀው እናያለን፡- «እንዲህም ከሆነ፤ እምነት ተስፋ ፍቅር እነዚህ ሦስቱ ጸንተው ይኖራሉ፤ ከእነዚህም የሚበልጠው ፍቅር ነው፡፡» ስለዚህ በውስጣችን የሚያድረው መንፈስ ቅዱስ ከሚገልጽባቸው መንገዶች ዋነኛውና ተቀዳሚው ክልባችን ፈሰ ለሌሎች በሚተርፈው መስኮታዊ ፍቅር ነው በማለት ለመደምደም እንችላለን፡፡

ባለፉት አራት ምዕራፎች አማካይነት እግዚአብሔር እያንዳንዱን አማኝ በመንፈስ ቅዱስ በማጥመቅ በሕይወቱ ላይ ሲያስከትላቸው ስለሚፈልገው ሰውጦች በዝርዝር ተነጋግረናል፡፡ በአማኝም ሕይወት ላይ የሚከተሉት ስምን ሰውጦች ስለ መከሰታቸው አይተናል፡፡

እነርሱም አንደኛ ለምስክርነት መብቃት፤ ሁለተኛ ክርስቶስን ከሁሉም በላይ ማክበር፤ ሦስተኛ ከምድራዊው ወደ መንፈሳዊ ሕይወት መሸጋገር፤ አራተኛ አማኝን በተፈጥሮ ካለው ጥንካሬና ማስተዋል በላይ በማድረግ በጸሎት ሕይወቱ መርዳት፤ አምስተኛ መጽሐፍ ቅዱስን በትክክል መረዳት፤ ስድስተኛ የእግዚአብሔርን ፈቃድ በየዕለቱ ለማሟላት በየዕለቱ ምረትን ማግኘት፤ ስባተኛ የፖፓዊ አካላችንን ጤናማነት መጠበቅና ስምንተኛ የእግዚአብሔርን ፍቅር መቀበል ናቸው፡፡

በሚተገለጹ ክፍል ደግሞ እነዚህ ስምንት ልምዶች በአንድ ማኅበረ ምዕመናን ላይ ስለሚያስከትሉት ሰውጦች እንወያያለን፡፡

ክፍል ለ

በመንፈስ ቅዱስ የተሞላ ጉባዔ

የተገታ ነጻነት

በመቀጠል ደግሞ የምንመለከተው ከግለሰብ ደረጃ አልፈን በአንድ ማኅበረ ምዕመናን አባላት ሁሉም ወይም አብዛኛዎቹ በመንፈስ ቅዱስ የተጠመቁ ከሆኑና የተቀዳጁትንም ልምምድ ያለ ተጽዕኖ ለማንጸባረቅ መብት ያላቸው ሞና ሞና ምልክቶች ምንድን ናቸው? ሁለተኛ አብዛኛዎቹ ምዕመናን በመንፈስ ቅዱስ የተጠመቁ ከሆነና ይህንን ልምምዳቸውን በግልጽ ካከናወኑ የዚህ ጉባዔ ልዩ ምልክቶች ምን ምን ናቸው? ሦስተኛ በተለይም ከአባላቱ አንዳቸውም መንፈስ ቅዱስን ካልተቀበሉት ማኅበሩን የሚለየው ምንድን ነው?

እነዚህን ጥያቄዎች ለመመለስ በአንድ ነጻ በሆነና አባላቱ በሙሉ በመንፈስ ቅዱስ በተጠመቁ ማኅበረ ምዕመናንና አንድም አባላቱ መንፈስ ቅዱስን ባልተቀበሉ ማኅበር መካከል ያለውን ልዩነት በጥልቀት እናጤናለን።

ሁለቱን ዓይነት ማኅበራት ከሚለያዩዋቸው ምክንያቶች አንዱና ዋነኛውን ጳውሎስ በ2ኛ ቆሮንቶስ 3:17 ላይ አንደሚከተለው አመልክቷል፡- «ጌታ ግን መንፈስ ነው፤ የጌታም መንፈስ ባለበት በዚያ አርነት አለ።» በአንድ ማኅበረ ምዕመናን መካከል የመንፈስ ቅዱስ መኖር ሁለት ግልጽ ተጽእኖችን ስለ ማስከተሉ ጳውሎስ በዚህ ጥቅስ ውስጥ አሳይቶናል። የመጀመሪያው መንፈስ ቅዱስ ጌታ መሆኑን በመቀበል ላይ ያተኮረ ነው። በአዲስ ኪዳን ውስጥ ጌታ የሚለው ቃል ከብሉይ ኪዳን እግዚአብሔር (ጀሆቫ) ጋር ተመሳሳይ ነው።

በመሆኑም ጌታ የሚለው መጠሪያ እግዚአብሔርን በመተካት ጥቅም ላይ ከሚውለው በስተቀር ለማንኛውም ፍጡር አይሰጥም። ለሥላሴ መግለጫ ግን ሊያስገልጽ ይችላል። ጳውሎስም «ጌታ መንፈስ ነው» ማለቱ መንፈስ ቅዱስን በማመልከት ለመሆኑ የሚያጠራጥር አይደለም።

ጳውሎስ በዚህ ጥቅስ አማካይነት የጠቀመው ሁለተኛው እውነታ የመንፈስ ቅዱስን ሉዓላዊነትና ጌትነት የተቀበለ ማናቸውም ማኅበረ ምዕመናን «አርነት» የወጣ መሆኑን ነው። ስለዚህ ይህን መብት ለመለማመድ የሚሻ ቤተ ክርስቲያን በቅድሚያ አባላቱን ስለዚህ መለኮታዊ እውነታ ማሳመን አለበት ማለት ነው። ሆኖም ግን አንዳንዶች «በመንፈስ ቅዱስ ቁጥጥር (አዝዝ) ሥር እስከሆንን እንደምን ነጻ ነን (አርነት ወጥተናል) ለማለት ይቻላል?» የሚለውን ጥያቄ ሊያነሱ ይችላሉ። ብዙውንም ጊዜ ሰዎች «ነጻነትን» እና «አዝዝን» እንደ ተቃራኒ እድርገው ይቆጥሯቸዋል። ይህ ደግሞ የፖለቲካውንም የሃይማኖቱንም መስክ የሚያጠቃልል ነው።

በዚህ አጋጣሚ ትዝ የሚለኝ ታሪክ በኬንያ ውስጥ ከ1957-1961 የኮሌጅ አስተዳዳሪ በመሆን ባገለገልኩበት ወቅት የነበረው የአገሪቱ ፓለቲካዊ ሁኔታ ነው። ያ ወቅት የአገሪቱ ተወላጅ የሆነው ሕዝብ ከእንግሊዝ ቅኝ ግዛት ነጻ ለመውጣት ከፍተኛ እንቅስቃሴ የሚያደርግበት ነበርና ከእያንዳንዱ ሰው አንደበት «አ-ሁሩ» (በአገሪቱ በስዋሒሊኛ ቋንቋ «ነጻነት») የሚለው ቃል ተደጋግሞ ይሰማ ነበር። በብዙዎችም ዘንድ «አ-ሁሩን» (ነጻነትን) መጎናጸፍ ልዩ ተአምር አንደሚያስከትል ተደርጎ ነበር የታመነበት። ለምሳሌ አንዳንዶች፤ «አ-ሁሩን ስናገኝ በስክሌታችንን በፈለግነው አቅጣጫ ለመንዳት፤ በማንኛውም አውቶቡስ ለመሳፈር፤ ግብርና ቀረጥ ሳንጠየቅ እንዳሻን የመኖር መብት ይኖረናል» የሚል ግምት አድርገዋል ነበር።

ሠለጠንን በሚሉ ሌሎች ሕዝቦች ደግሞ ይህን መስሉ የኬንያውያኖች አስተሳሰብ ከንቱ ቅዠት ተደርጎ ነበር የተወሰደው። ስለ ምን ያንን መስሉ ነጻነት ወደ ሕገ ወጥነትና ሥርዓት አልበኝነት የሚያመራ ተደርጎ በመቆጠሩ ነው። በእርግጥም ደግሞ ችግር ማስከተሉ የማይቀር ነበር።

እንደዚሁ ሁሉ ብዙ ሰዎች በመንፈስ ቅዱስ «አርነት» መውጣትን በተሳሳተ መልኩ ይተረጉሙታል። እነዚህ ሰዎች ፖለቲካውን ነጻነት በማስመልከት በቂ ግንዛቤ ሊኖራቸው ቢችልም ቅሱ ዳሩ ግን ስለ «መንፈሳዊ ነጻነት» የሚያውቁት ነገር የለም።

ለምሳሌ በአንድ ማኅበረ ምዕመናን ውስጥ እንደሚስተዋለው፤ ግማሾቹ በተመለጠ ጸሎት የማካሄድ ፍላጎት ቢኖራቸውም የተቀሩት ግን አዳራሹን በማናገሯቸው የተለያዩ ልሳናት ድብልቅልቁን የሚያጠጡት መሆኑን ነው። ስለዚህ በጸሎት የተጠመዱት ከልባቸው መጸለይ አይችሉም። ውጥንቅጡ በወጣው በዚያን ዓይነቱ ሁኔታ ውስጥ «አሜን» የሚለውን የማሳረጊያ ቃል እንኳን በተመስጦ ለመተንፈስ ይቸገራሉ።

በሌላ በኩል ደግሞ ተረኛው ለባዚ ለአዲስ አበባት ስለ ደህንነት በማስተማር ላይ እንዳለ፤ አሁንም ከየማዕዘናቱ የልሳናት ነጎድጓድ ሊሰማ ይችላል። በመሆኑም በዚህ በመደናገርና በመደናገጥ እነኞ አዲስ የመጡት ምዕመናን ዳግመኛ ወደዚያ መስብሰቢያ አዳራሽ ብት ላይሉ ይችላሉ።

ይህን መሰሉን አድራጎት የሚፈጽሙት ወቀላ በሚሰነዘርባቸው ጊዜ የሚሰጡት መልስ «ምን ላድርግ? መንፈስ ቅዱስ ተናገር እስካለኝ ድረስ፤ እንደታዘዝኩት ከመፈጸም በስተቀር አማራጭ የለኝም» በማለት ምክንያታቸውን ይደረድራሉ። ይሁን እንጂ ይህ ዓይነቱ መልስ በመጽሐፍ ቅዱስም ያልተደገፈ በመሆኑ ተቀባይነት ሊያገኝ አይገባም።

ለምሳሌ በ1ኛ ቆሮንቶስ 12:7 ላይ ጳውሎስ እንደሚከተለው ይላል፡- «ነገር ግን መንፈስ ቅዱስን መግለጥ ለእያንዳንዱ ለጥቅም ይሰጠዋል...» ይህን አባባል ስናበራራው፤ «ምንጊዜም ቢሆን መንፈስ ቅዱስ የሚገለጠው፤ ለሁሉም ጠቃሚ በሚሆንበት መንገድና፤ ተጨባጭነትና ጨዋነት ባልተለየው ሁኔታ ነው» የሚል ሆኖ እናገኛለን።

ስለዚህ መንፈስ ቅዱስ የሚገለጠው ትርምስም እንዲፈጠር ወይም ምዕመናኑ የጎረጥ እየተያዩ እንዲለያዩ ላይሆን በሰላምና በገብረት ከአንድ መንፈሳዊ ግብ እንዲደርሱ ነው። መንፈስ ቅዱስ በዘፈቀደና በግድለሽነት የሚሠራ ኃይል ላይሆን ሁልጊዜም ሥርዓትን በተከተለ መልኩ ለብዙሃኑ ደህንነትና ብቃትን ለማስገኘት የሚሰራ ጌታ ነው።

ለእግዚአብሔር ባሪያዎቹ ሳንሆን ልጆቹ ነን

ጳውሎስ በዚሁ በ1ኛ ቆሮንቶስ 14:32-33 ላይ የሚከተለውን አስፍሯል፡- «የነቢያት መናፍስት ለነቢያት ይገዛሉ፤ እግዚአብሔርን የሰላም አምላክ ነው እንጂ የሁከት አምላክ አይደለምና፤ በቅዱሳንም አብያተ ክርስቲያናት ሁሉ እንዲህ ነው።» እንግዲህ ከዚህ በግልጽ የምንረዳው፤ ማናቸውም በእግዚአብሔር የተመራ መንፈሳዊ መገለጥ ሰላምና ገብረትን እንጂ እለመግባባትና ትርምስን እንደማይፈጥር ነው።

ስለዚህ በአንድ ማኅበረ ምዕመናን ውስጥ ችግርና ብጥብጥ ያስከተለው ግለሰብ ወቀላ ሊሰነዘርበት «ምን ላድርግ? መንፈስ ቅዱስ ተናገር እስካለኝ ድረስ እንደታዘዝኩ ከመፈጸም በስተቀር አማራጭ የለኝም።» በማለት ራሱን ከኃላፊነት ለማሸሽ አይችልም። ጳውሎስ ይህን መሰል ስንዝል ምክንያት እንዳይቀርብ ሊል ነው፤ «የነቢያትም መናፍስት ለነቢያት ይገዛሉ» በማለት ግልጽ መመሪያ የሰጠው። በመሆኑም መንፈስ ቅዱስ አንድን ግለሰብ ከፈቃዱ

ውጪ የሚያስቀጥጥ፤ ወይም የሚያስለፈልፍ አለመሆኑን በሁሉም ዘንድ ሊተወቅ ይገባዋል።

የትንቢት ስጦታ አለኝ የሚለው ግለሰብ መቼ ሊናገርና መቼ ደግሞ ዝም ሊል እንደሚገባው ራሱ ሁኔታዎችን በመመዘን ሊመወሰን ይችላል። ከዚህ ውጪ በመሆን የሚደረገው ቁጥጥር የለሽ ልፍለፍና ውዥንብር ግን ከመንፈስ ቅዱስ ተጽእኖ የመነጨ ላይሆን ከኢጋንንትና ከርዙላን መናፍስት ግራት የተነሳ የሚከሰት ነው። አንድን ሰው በሙሉ በቁጥጥር ሥር በማዋል እንዳሻው የሚጫጠትበት ለይጣን እንጂ መንፈስ ቅዱስ አይደለም። ይሉኝታ የሚያሳጣ አጉል ድፍረትና ጸያፍ ድርጊት የሚያሳብለው አሁን ለይጣን እንጂ መንፈስ ቅዱስ አይደለም።

የለይጣን መጫወቻ የሆነው ጠንቋይ ወይም አስማተኛ፤ ርዙሱ መንፈስ በላዩ ላይ በሚወርድበት ጊዜ ለብዙ ሰዓታት ያህል ሕሊናውን ሊስት ይችላል። በውስጡ የሚለፈልፈው ለውነቱን በመቆጣጠር እያነሳ የሚያፈርጠው ያው ርዙስ መንፈስ ነው። ለውን ባሪያ የሚያደርገው ለይጣን ነው። እግዚአብሔር ግን ልጁ ነው የሚያደርገው።

እንግዲህ ከዚህ በመነሳት በየማኅበረ ምዕመናኑ ለብሰባ ላይ «መንፈስ ቅዱስ ለላዘዘኝ ነው» በሚል ማመከኛ ለላምና ጸጉታ የሚነሱት የተገናኙቸው ወይም ባርነታቸው ለሰይጣን እንጂ ለእግዚአብሔር አለመሆኑን በግልጽ እንረዳለን።

ከላይ በተገለጸው የማያምኑ ከሆነ ደግሞ አሁንም ጳውሎስ በሮሜ 8:15-16 ላይ የተናገረውን በጥምና እንዲያጤኑት በድጋሚ እንመክራቸዋለን፡- «አባ አባት ዝሰን የምንጮንበትን የልጅነት መንፈስ ተቀብላችሁ እንጂ አንደኛ ለፍርሃት የባርነትን መንፈስ አልተቀብላችሁምና። የእግዚአብሔር ልጆች መሆናችንን ያ መንፈስ ራሱ ከመንፈሳችን ጋር ይመሰክራል።»

ለእውነተኛ ነጻነት ከዘላይ ሆኖ እንደ ጥሩ አባት የሚንዘብዝብ መሪ ያሻዋል። ያለበለዚያ ግን በፖለቲካውም ሆነ በሃይማኖታዊውም ሕይወት የሚከተለው ምስቅልቅልና ሥርዓተ አልቦኝነት ነው። ይህን መሰሉ ሁኔታ ደግሞ በታሪክ ተደጋግሞ ሊረጋገጥ እንዳየነው ውጤቱ በአምባገነናዊ አገዛዝ ሥር መውደቅና ለጭቆናና ለባርነት መዳረግ ነው። ስለዚህ ከዚህ ለመዳን ቤተ ክርስቲያን (ማኅበረ ምዕመናን) በእግዚአብሔር በተሾመላት አስተዳዳሪ ራሷን በመንፈስ ቅዱስ ሥር ማድረግ አለባት። ይህን እስኪደረግን ጳውሎስ በ2ኛ ቆሮንቶስ 3:17 ላይ «ጌታ ግን መንፈሴ ነው፤ የፈታም መንፈስ ባለበት በዚያ አርነት አለ።» የሚለውን አሟልተናል ማለት ነው። ከመንፈስ ቅዱስ የሚገኝ ውን ነጻነት ለመለማመድ ራሳችንን ለመንፈስ ቅዱስ ልናስገዛው ግድ ነው። እነዚህ ሁለቱ መብትና ግዴታዎች ተነጣጥለው ሊታዩ ፈጽሞ አይገባውም።

በዚህ አጋጣሚ ማስታወስ ያለብን ሌላው አውነታ የመጽሐፍ ቅዱስ ደራሲውም ሆነ ተርጓሚው መንፈስ ቅዱስ መሆኑን ነው። ስለዚህ መንፈስ ቅዱስ መጽሐፍ ቅዱስ ላይ ክስፈረው ከቃሉ ጠፍቶ እንደገናገርም ሆነ ወይም አባላቱን እንደገናገረውም አይፈቀድልንም። ይህን ማድረግ ግን የለየለት ቅዠትና አብደት ነው። እንዲህ ዓይነቱን ዕድል መንፈስ ቅዱስ ቅንጣት ታህል እንደማይፈቅድልን መረዳት አስብን። ጳውሎስ በ2ኛ ቆሮንቶስ 1፡18-19 ላይ የሚከተለውን ያስነገረናል፡- «እግዚአብሔር ግን የታመነ ነው፤ ለእናንተም የሚናገረው ቃላትን አዎንና አይደለም አይሆንም። በእኛ ማለት በእኔና በስዎናስ በጢሞቴዎስም በመካከላችሁ የተሰበከ የእግዚአብሔር ልጅ ኢየሱስ ክርስቶስ አዎንና አይደለም አልነበረም፤ ነገር በእርሱ አዎን ሆኖአል።»

ጳውሎስ በዚህ አባባሉ ግልጽ የሚያደርገልን እግዚአብሔር እንደ ናጡራን ሁሉ ሐሳቡን ባሻው ጊዜ የሚለዋወጥ ወይም የሚገባበዝጥ አምላክ አለመሆኑን ነው። እግዚአብሔር እንደ ጊዜ «አዎን» ካለ ስለላለም «አዎን» ያሰውን በመገልበጥ «አይደለም» አይልም።

ይህ በማያሻማ መልኩ የሚያረጋግጥልን፤ በመጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ የተናገረው ቃል የማይለወጥ ወይም የማይሻር መሆኑን ነው። በፊትም ሆነ አሁን ቃሉ የዚያው የእንዱ የአውነተኛ ጌታ የመንፈስ ቅዱስ ነው። ከእኛም የሚጠብቀው ያንን ቃሉን በገዛ ፈቃዳችን ተቀብለን ተግባራዊ እንድናደርገው እንጂ ሊያስገድድን ወይም በዚህ ሊያግዛብን አይሞክርም። ለመታዘዝ ወይም ላለመታዘዝ ነጻ ምርጫ አለን።

ሆኖም ይህ የምርጫ ነጻነት በመንፈስ ቅዱስ በተጠመቀው አማኝ ላይ የሚያሳድረው ከፍተኛ ኃላፊነት አለ። ይኸውም ማንኛውም ይህን መሰሉ አማኝ ራሱን በመጽሐፍ ቅዱስ ላይ በስፈረው የመንፈስ ቅዱስ ቃል መሆኒያ መምራት ያለበት መሆኑ ነው። በመሆኑም ማንኛውም የመንፈስ ቅዱስ መገለጥ በግልሰሁ ላይ እግባብ ዘሆን መልኩ መንጸባረቅ አለበት እንጂ በዘፈቀደና በሆነ አለብኝነት መካሄድ አይችልም።

ስለዚህ እያንዳንዱን ማንበረ ምዕመናን በኃላፊነት ለማገልገል የተመደበው መጋዚ (አገልጋይ) አባላቱ ትክክለኛውን የእምልኮ ሥርዓት መከተላቸውን የመቆጣጠር ኃላፊነት አለበት። ይህ ሰው ልዩ ትኩረት ሊሰጠው የሚገባው ራሱ፤ የሚያስተምረው ትምህርት ብቻ ሳይሆን የሌሎችም ስብከት መጽሐፍ ቅዱላዊ ስለ መሆኑ መቆጣጠር ይኖርበታል።

ሆኖም ግን ይህን መሰሉን ከባድ ኃላፊነት ለመወጣት መጋዚው በከፍተኛ ደረጃ መጽሐፍ ቅዱስን የሚያውቅ ጥበበኛ በሥልጣን የሚናገር እና ደፋር ሊሆን ይችላል። ይህን ያላሟላ መጋዚ ግን የሚመራት ቤተ ክርስቲያን ልክ ከውቅያኖስ መሃል በታላቅ ማዕበል እንደሚገነባታ መርከብ ሁሉ ለመናጥና ለመገልበጥ የተጋለጠች ናት። ምዕመናኑም እንደ ፍላጎታቸውና ዝንባሌያቸው በየግላቸው ስለ ሚንቀሳቀሱ ማብቂያቸው ግጭትና መከፋፈል ይሆናል።

ለምሳሌ እኔ ቋሚ የወንጌል አገልጋይ በመሆን ላለፉት አምሳ ዓመታት ስርቼአለሁ። በእነኚህም ረጅም የአገልግሎት ዘመናት ውስጥ ያጤንኳቸው ሁለት ነገሮች አሉ። እነርሱም ለወንጌል መስፋፋት ከፍተኛውን መስክል የሚፈጥሩ ሲሆኑ፤ ከነዚህም የመጀመሪያው የተለያዩ የመንፈስ ቅዱስ ስብታዎችን ተቀብለናል በሚሉ አማኞች መካከል የሚካሄደው ፋክክርና ሽኩቻ ነው። ይህ ደግሞ በተለይም ብለ የሚታየው በልሳናት እንናገራለን በሚሉት አማኞች መካከል ሲሆን፤ ሁለተኛው ደግሞ የመንፈስ ተጠምቀናል በሚሉ አማኞች መካከል ሰዕውቅና የሚደረገው እሽቅድድም ነው። ይህን መሰሉ ፋክክር በግለሰቦች ደረጃ የሚከሰት ነው። ታዲያ ለዚህ ሁሉ ችግር ምንጩ የመንፈስ ቅዱስን ጌትነትና አመራር አሰመቀበል ነው። በዚህ እስከ አመንን ድረስ አውነተኛው መንፈሳዊ ነጻነት ምን ማለት እንደሆነ መረዳት አይከብደንም። መንፈሳዊ ነጻነት ማለት በአጭሩ፤ የቤተ ክርስቲያን ብቸኛ ጌታዋ መንፈስ ቅዱስ መሆኑን ማመንና መቀበል ማለት ነው። መንፈስ ቅዱስ ጌታ በሆነበት በዚያ ነጻነት አለ።

ጊዜና ወቅት

ብዙዎች በመንፈስ ቅዱስ ተጠምቀናል በሚሉ አማኞች፤ ነጻነት ወይም እርነት ለሚለው ቃል የየራሳቸውን ትርጉም ይሰጡታል። ለአንዳንዶች ነጻነት ማለት፤ ላንቃ እስከሚዘጋ ድረስ የመጭህ መብት ነው። በዚህም ሳቢያ መንፈስ ቅዱስ በላያቸው እንዲገባጥ የሚያስገድዱት ይመስላቸዋል። ሆኖም መንፈስ ቅዱስ በራሱ ፈቃድ በሰዎች ላይ ይወርዳል፤ በልባቸውም በመመሳት በልሳናት ያናግራቸዋል እንጂ በጨካኝነትና በማንባረቅ የሚገኝ አይደለም። ለሌሎች ደግሞ ነጻነት ማለት፤ መዝሙሮችን ማንገራገር፤ እጆችን ማጨብጨብ ወይም እየተንፈራገጡ መደነስ ይመስላቸዋል። ምናልባትም ለእነዚህ ሰዎች እግዚአብሔር በእንደ ወቅት በዚህ አሁን በሚለማመዱት መንገድ ተገልጦላቸው ይሆናል። ከዚህም በመነሳት ሁልጊዜም እግዚአብሔርን በጨካኝነትና በዳንስ፤ በመዝሙርና በጭብጨባ የሚያገኙት ይመስላቸዋል። እንደ እነርሱ ጠባብ አመለካከት ሁሉ የመንፈስ ቅዱስንም የመገለጥ መንገዶች ለመወሰን ይሞክራሉ። እንዲያውም በዚህ አቋማቸው በመጽናት እንደ እነርሱ ከሚጮኹት ወይም ከሚደንሱት በስተቀር ሌሎች መንፈስ ቅዱስን ለመቀበል እንደማይችሉ አድርገው ይገምታሉ።

እርግጥ እግዚአብሔርን ድምጽቶ ከፍ በማድረግ መሰመነ፤ ወይም መዝሙሮችንም በጭብጨባ እያጀቡ ማለማቱ፤ በመሰረቱ በመጽሐፍ ቅዱስ የተወገበ አይደለም። በዚህ መልኩ ስለተፈጸሙ አንዳንድ የእምልኮ ሥርዓቶች በመጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ ተዘግቦ እናገኛለን። ሆኖም ግን መንፈሳዊ ነጻነትን ሊያሳብስን የሚችለው ጩኸት ወይም ጭብጨባ ወዘተ ብቻ ነው ብሎ ድርቅ ያለ አቋም ከመያዙ ላይ ነው ስህተቱ። ይህን መሰሉን የእምልኮ

ሥርዓት የሙጥኝ ብሉ የያዘው አማኝ፤ ከእንግዲህ ተገዢነቱ ለመንፈስ ቅዱስ ፈቃድ ሳይሆን፤ በራሱ ፈቃድ ለተለማመደውና ላገለበተው ልማድ ነው። እግዚአብሔርን ከልዩ በሚፈልቀው ጸሎት ከማመስገን ይልቅ መዝሙረ ዳዊትን ብቻ በመድገም እንደሚጸልየው አማኝ ሁሉ፤ ይህም ሰጩኸትና ሰጭብጩባ የተሰጠው ሰው፤ እንዴ የተዋሃደውን ልማድ የሙጥኝ ብሉ እስከ ዕድሜ ልክ ይገፋብታል።

ስለ እውነተኛው የመንፈስ ንጃነት ይዘት፤ ለመረዳት ስለሞን በመጽሐፈ መክብብ 3:1-8 ላይ ያሰፈረውን መመልከቱ ይጠቅማል፡- «ለሁሉም ዘመን አለው፤ ከሰማይ በታችም ለሆነ ነገር ሁሉ ጊዜ አለው። ለመጠለድ ጊዜ አለው፤ ለመሞትም ጊዜ አለው፤ ለመትከል ጊዜ አለው፤ የተተክለውንም ለመንቀል ጊዜ አለው፤ ለመግደል ጊዜ አለው፤ ለመፈወስም ጊዜ አለው፤ ለማፍረስ ጊዜ አለው፤ ለመሥራትም ጊዜ አለው፤ ለማልቀስ ጊዜ አለው፤ ለመታቀም ጊዜ አለው፤ ዋይ ለማለት ጊዜ አለው፤ ለመዝፈንም ጊዜ አለው፤ ድንጋይን ለመጣል ጊዜ አለው፤ ድንጋይንም ለመሰብሰብ ጊዜ አለው፤ ለመተቃቀፍ ጊዜ አለው፤ ከመተቃቀፍም ለመራቅ ጊዜ አለው፤ ለመፈለግ ጊዜ አለው፤ ለማጥፋትም ጊዜ አለው፤ ለመጠበቅ ጊዜ አለው፤ ለመጣልም ጊዜ አለው፤ ለመቅደድ ጊዜ አለው፤ ለመለፋትም ጊዜ አለው፤ ዝም ለማለት ጊዜ አለው፤ ለመናገርም ጊዜ አለው፤ ለመውደድ ጊዜ አለው፤ ለመጥላትም ጊዜ አለው፤ ለጦርነት ጊዜ አለው፤ ለሰላምም ጊዜ አለው።»

ስለሞን በዚህ ጥቅስ ውስጥ ሃያ ስምንት የተለያዩ ድርጊቶችን ጥንድ በማድረግ አሥራ አራት ቦታ ከፋፍሎ አቅርቦልናል። በእያንዳንዱ ጥንድ ውስጥ የታቀፉት ሁለት ተቃራኒ ድርጊቶች ሲሆኑ አንዱን አድርጎ ሌላውን ላለማድረግ ወሳኝ፤ ጊዜ ወይም ወቅት ብቻ መሆኑን ፍንተው አድርጎ አሳይቶናል።

ስለሞን ከጠቀሳቸው ከነዚህ ጥንድ ተግባራት መካከል በተጥታ በአንድ ማኅበረ ምዕመናን (ቤተ ክርስቲያን) ሕይወትና አምልኮ ላይ የሚገጸባረቁ አያሌ ናቸው። ለምሳሌ ለመትከል - ለመንቀል፤ ለመግደል - ለመፈወስ፤ ለማፍረስ - ለመስራት፤ ለማስቀስ - ለመሳቅ፤ ዋይ ለማለት - ለመዝፈን፤ ዝም ለማለት - ለመናገር የሚሉት የአንድን ማኅበረ ምዕመናን ተግባራት የሚገልጹ ናቸው።

ሁሉም ትክክለኛ ሊሆኑ የሚችሉት ከጊዜ አንጻር እንደ መሆኑ መጠን፤ እዚህ ላይ የሚነሳው ትልቁ ጥያቄ የትኛውን ምግባር መቼ መፈጸም እንዳለብን እንዴት ልናውቅ እንችላለን? የሚለው ነው። ለዚህ የሚኖረን መልስ አጭርና ግልጽ ሲሆን ይኸውም ይህን ሊያውቅ የሚችለው የቤተ ክርስቲያን ሰዓላዊ አስተዳዳሪና ዋና ጌታዋ የሆነው መንፈስ ቅዱስ ብቻ ነው የሚለው ይሆናል። እርሱ በፈቀደ ጊዜ ብቻ አማኞችን እንድን ተግባር መቼ ማከናወን እንደሚገባቸው ይመራቸዋል፤ ይቀሰቅሳቸዋል። ስለዚህ እራሱን ለመንፈስ

ቅዱስ ያስገባው ማኅበረ ምዕመናን የቱን ነገር መቼ መሥራት እንደሚገባው ከመንፈስ ቅዱስ ግልጽ መመሪያን ወይም መገለጥን ያነኛል፤ ይቀበላል። ለእውነተኛ ነጻነት፤ ስምምነትም ሆነ ለንብረት ምንጩም ይህ ብቻ ነው። ከዚህ ጠጪ የሚሰራው ግን የሚከፋፍል ሰግጭት የሚያደርስና ሰባርነት የሚዳርግ ይሆናል። በሚተላለፈው ምዕራፍ የምንመለከተው ደግሞ፤ አንድ እርምጃ ወደራት በመግፋት፤ ስለ አንድ በመንፈስ ቅዱስ የተጠመቀና አርነት የወጣ (ነጻነትን የተላበሰ) ማኅበረ ምዕመናን መስያ ምልክቶችን ዘገርዘር ማጥናት ይሆናል።

የምዕመናን ሙሉ ተሳትፎ

በመንፈስ ቅዱስ የተሞላ ማኅበረ ምዕመናን ክሉሎች የሚለይበትን ሁለተኛውን ምክንያት ከዚህ በመተመል እንመለከታለን። በአሁኑ ጊዜ በዓለም ውስጥ በሚገኙት አብዛኛዎቹ ቤተ ክርስቲያኖች ማኖራቸውንም አመራር በእጃቸው አድርገው የሚገኙት ጥቂት ግለሰቦች ናቸው። ምናልባትም የማኅበረ ምዕመናን ተሳትፎ በቡድን ሊፈጽመው በሚገባቸው አንዳንድ የአምልኮ ሥርዓቶች በመካፈል የተወሰነ ይሆናል። ለምሳሌ ታትመው በተዘጋጁ መጻሕፍት ረዳትነት በጋራ መጻለይና መዘመር የመሳሰሉት የተለመዱ ሲሆን፤ በተረፈ ግን መድረኩን አዘውትረው የሚይዙት ጥቂት እውቅና ያላቸው ግለሰቦች ናቸው። በአንዳንድ አብያተ ክርስቲያናትም የቡድን ባህርይ በሚጠይቁ እንደ መዘምራት ከዘብና ኦርኬስትራ በመሳሰሉት ውስጥ ምዕመናን ይሳተፉ እንጂ፤ የአቀንቶኝነቱንም ሆነ የኦርኬስትራ መሪነቱን ሥፍራ የሚይዙት ግን አሁንም ጥቂት ግለሰቦች ናቸው። ይሁን እንጂ በአዲስ ኪዳን ውስጥ ወደ ተገለጸው ጥንታዊቷ ቤተ ክርስቲያን የአምልኮ ሥርዓት መለስ ብልን ስናይ ደግሞ የሁሉም ምዕመናን ተሳትፎ የጎላ እንደነበረ አናጠናል። ይህም የሆነበት ዋናው ምክንያት መንፈስ ቅዱስ በአያንዳንዱ አማኝ ውስጥ በመሰረጽ ለአምልኮው ያነሳሳቸው ስለነበረ ነው። «አሜን» የምትለሁን ቃል ብቻ በመደገግላቸው እንደሚደሰሉትና፤ ብለውም እንደሚረኩት እንደ በመገኘት አማኞች ባለመሸበቡም መንፈስ ቅዱስ በመራቸው መንገድ ስለ ክርስቶስ ከመመስከር ወደ ጌላ አይሉም ነበር።

በመቅረዝ ላይ የተቀመጠ መብራት

በመሰረቱ፤ የመንፈስ ቅዱስ ስጦታዎችም ሆኑ መገለጡ፤ ከግለሰቦች ይልቅ ለማኅበራት ይዘልጥ የማድላቱ አውነታ በመላው አዲስ ኪዳን ውስጥ የተንጸባረቀ ነው። እርግጥ ስጦታው በግለሰቦች አማካይነት የሚተላለፍ ቢሆንም ቅሉ፤ ለመላው ምዕመናን ዘሚዳረስበት መልኩ የሚለገስ ነው። በመሆኑም ሁሉም የማኅበሩ አባላት በስጦታው ልምድ ውስጥ የሚያልፉበት ከመሆኑም በላይ በተግባርም ጭምር የሚተረጉሙት ነበር።

ይህ የአማኞች የግል ልምድ እንደምን በአንድ ግዛር ሥር ተሰብስቦ የማኅበሩ መለያ እንደሚሆን፤ ጳውሎስ በዘኛ ቆሮንቶስ 12 ላይ ገልጽታል።

በቅድሚያ በቁጥር 7-11 ላይ በጠኝ የተለያዩ የመንፈስ ቅዱስ ስጦታዎችን ወይም መገለጦችን ከዘረዘረ በኋላ ዐረፍተ ነገሩን ያጠቃለለው በሚከተለው መልኩ ነበር፡- «... ይህን ሁሉ ግን ያ አንድ መንፈስ እንደሚፈቀድ ለኢየሱያንዱ ለባቸው አሳካፊ ያደርጋል።»

ምንም እንኳን ከዚህ ጥቅስ ይዘት የምንረዳው፤ የተለያዩ የመንፈስ ቅዱስ ስጦታዎች በተለያዩ መልኩ ለግለሰቦች መስጠታቸውን ይሁን እንጂ፤ ከቁጥር 12-27 ካለው ክፍል የምንረዳው ግን ቤተ ክርስቲያን የእነዚህ ግለሰቦች ስብስብ መሆኗን ነው። ቤተ ክርስቲያን በአንድ አካል የተመሰለች ሊሆን፤ ግለሰቦቹ ግን እንደተለያዩ የሰውነት ክፍል ተደርገው ተወስደዋል። ይህንንም በማስረጥ ነው ጳውሎስ «እናንተም የክርስቶስ አካል ናችሁ፤ ኢየሱያንዳችሁም ብልቶች ናችሁ» በማለት መልእክቱን ያጠቃለለው።

ስለዚህ ለተለያዩ ግለሰቦች የተለያዩ ስጦታዎች ዘለጠውም ቅሉ፤ ሁሉም እንደ አንድ የሰውነት ክፍል በመተባበር፤ የክርስቶስ አካል በሆነችው ቤተ ክርስቲያን ውስጥ ተገዝ ድርሻቸውን ማሟላት አለባቸው። የመንፈስ ቅዱስ ስጦታዎች ለአንድ ግለሰብ ዕድገት ሲባል የሚሰጠው ሳይሆን፤ ለጠቅላላው ለማኅበረ ምዕመናን ጥንካሬና የአምነት ጽናት ሲባል የሚለገሱ ናቸው። ጳውሎስ አሁንም በዘኛ ቆሮንቶስ 12:28 ላይ ስለተለያዩ አገልግሎቶች በማንሳት የሚከተለውን ይገልጽልናል፡-

«እግዚአብሔርም በዚህ ክርስቲያን አንዳንዶቹን አስቀድሞ ሐዋርያትን፤ ሁለተኛም ነዚያትን፤ ሦስተኛም አስተማሪዎችን፤ ቀጥሎም ተአምራት ማድረግን፤ ቀጥሎም የመፈወስን ስጦታ፤ እርዳታንም፤ አገዛዝንም፤ የልዩ ልዩ ኃይት ልሳኖችንም አድርጎአል።»

ዘዚህ የጳውሎስ አባባል የምንረዳው፤ እነዚህ የተለያዩ የመንፈስ ቅዱስ ስጦታዎች ሁሉ ተዳምረው ለአንዲቷ ቤተ ክርስቲያን መሰጠታቸውን ነው። በመሆኑም በምዕመናኑ አንድነትና ኅብረት የእግዚአብሔር ሕዝቦች የተለየ ማደራያ በሆነችው ቤተ ክርስቲያን አማካይነት ይገለጻሉ።

ይህ ደግሞ አሌ የማይባል ሐቅ ለመሆኑ፤ በማቴዎስ 5:15 ላይ በተጠቀሰው ምሳሌ አማካይነት የተረጋገጠ ነው። «መብራትንም አብርተው ከሰንቀብ በታች አይደለም እንጂ በመቅረቡ ላይ ያኖራል፤ በቤት ላሉት ሁሉም ያበራላቸዋል።»

ዘዚህ ምሳሌ ውስጥ የተጠቀሱት ሁለት እንግዳ ቃላት «መብራት» እና «መቅረብ» የሚሉት ናቸው። የመቅረብን ተምሳሌት ዘራክይ 1:20 ላይ ከሰፈረው ከሚከተለው ገለጻ ጋር በማዛመድ በተላለ ለመረዳት ይቻላል። «... ሰባቱም መቅረቦች ሰባቱ አብዮተ ክርስቲያናት ናቸው።»

እንደዚሁም በመቅረቡ ላይ የተቀመጠውን መብራት ትርጉም በተመሳሳይ ሁኔታ ከመጽሐፈ ምሳሌ 20:27 መገንዘብ አይቻልም። «የሰው መንፈስ የእግዚአብሔር መብራት ነው።»

ለዚህ ከሁለቱ ተዛማጅ ትርጉሞች በመነሳት፤ መብራቱ በመንፈስ ቅዱስ የተጠመቀው አማኝ መንፈስ እንደሆነና፤ ለመቀጣጠልም የቻለው በልዩነት ውስጥ ባደረገው መንፈስ ቅዱስ አማካይነት መሆኑን በአንድ በኩል ስንረዳ፤ በሌላ በኩል ደግሞ ይህን መሰሉ መብራት ለሌሎችም ያበራ ዘንድ በመቅረብ ላይ መቀመጥ እንዳለበት ሁሉ እንደዚሁም በመንፈስ ቅዱስ የተጠመቀው አማኝ በማግባረ ምዕመናኑ (ዘዚተ ክርስቲያኑ) ውስጥ ተገዢውን ቦታ መያዝ አለበት። ተገዢውን ቦታ ካልያዘ ግን የሚጠበቅበትን አገልግሎት ለማበርከት አይችልም፤ ማለትም ልክ ከሰንቀቡ በታች እንደተቀመጠው መብራት ሁሉ፤ የብርሃን ጭላንጭሎ የተዳፈነ ይሆናል ማለት ነው።

እንግዲህ ከላይ ከቀረበው ምሳሌያዊ ማብራሪያ መረዳት የምንችለው፤ ከመንፈስ ቅዱስ የሆኑ ስጦታዎች ሁሉ፤ ለመላው የቤተ ክርስቲያን አባላት ጥቅም መዋል እንዳለባቸው ነው። የመንፈስ ቅዱስ ኃይል ይህን በመሰለ መልኩ በሚገልጽበት ወቅት፤ የመላው ምዕመናን እምነትና ተስፋ ይጠነክራል። ይህም ከባድ ኃላፊነት ለአንድ ወይም ለሁለት ግለሰቦች የተተወ ሳይሆን፤ መላው ምዕመናን እርስ በእርስ እንዲደጋገቡ፤ መንፈሳዊ ለድገታቸውን እንዲያጎለብቱበት በእግዚአብሔር የታቀደ ነው። ጳውሎስ በሰው አካልና በተለያዩት ክፍሎች በመመሰል ያቀረበውን ሥነ መለኮታዊ እውነት፤ ጴጥሮስም በ1ኛ ጴጥሮስ 4:10-11 ሲያጠናክረው አናያለን።

«ልዩ ልዩን የእግዚአብሔር ጸጋ ደጋግ መጋቢዎች እንደሆናችሁ፤ እያንዳንዳችሁ የጸጋን ስጦታ እንደተቀበላችሁ መጠን በዚያው ጸጋ እርስ በእርሳችሁ አገልግሎት ማንም ሰው የሚናገር ቢሆን፤ እንደ እግዚአብሔር ቃል ይናገር፤ የሚያገለግልም ቢሆን፤ እግዚአብሔር በሰጠኝ ኃይል ነው ብሎ ያገልግል፤ ክብርና ሥልጣን እስከ ዘላለም ድረስ ለእርሱ በሚሆነው በኢየሱስ ክርስቶስ በኩል።»

ጴጥሮስ ስለ እግዚአብሔር ስጦታ አጥፍና ድርብ መሆን በማስታወስ፤ ይህም ስጦታ አንዴት በተለያየ መልኩ ለእያንዳንዱ ግለሰብ ሊሰጥ እንደሚችል አመልክቶናል። ሆኖም ግን የስጦታዎቹ ቅንብር እግዚአብሔርን ለማክበርና ለማምለክ መዋል አለባቸው። እንደዚሁም ማንኛውም አማኝ ቢሆን ያለ አንዳች ስጦታ ባዶ እጁን የሚቀር እንደሌለ አረጋግጦልናል። «እያንዳንዳችሁ የጸጋን ስጦታ እንደተቀበላችሁ።...» በተጨማሪም፤ ለአንድ ግለሰብ ወይም ለጥቂቶች እግዚአብሔር ሁሉንም ስጦታዎቹን እነባብሮ ላመለጠቱ በግልጽ ሰፍሮልናል። «ማንም ሰው የሚናገር ቢሆን፤ እንደ እግዚአብሔር ቃል ይናገር፤ የሚያገለግል ቢሆን።...» መባሉ የሚያመለክተን፤ ለአንድ ቤተ ክርስቲያን ደህንነት እያንዳንዱ ምዕመን የተቻለውን ማበርከት እንዳለበት ነው። ይህም መሰሉ ኃላፊነት በቆሚነት ተለማርተው ለሚከፈላቸው ካህናት ወይም እውቁን እውቁን ለሚሉ ጥቂት ግለሰቦች ብቻ መተው የለበትም። አንዲት ቤተ ክርስቲያን (ማግባረ ምዕመናን) እንዲት መገንባት እንደሚኖርበት ጳውሎስ በሮሜ 12:3-8 ላይ እንደሚከተለው በዝርዝር አስፍሮልናል።

«እግዚአብሔር ለእያንዳንዱ የእምነት መጠን እንዳካፈለው፤ እንደ ባለ አእምሮ እንዲያሰብ እንጂ ማሰብ ከሚገባው አልፎ በትዕቢት እንዲያሰብ በመካከላችሁ ላለው ለእያንዳንዱ በተሰጠኝ ጸጋ እናገራለሁ።»

በአንድ አካል ብዙ ብልቶች እንዳሉን፤ የብልቶቹም ሁሉ ሥራ እንድ እንዳይደለ፤ እንዲሁ ብዙዎች ስጋሆን በክርስቶስ እንድ አካል ነን። እርስ በእርሳችንም እያንዳንዳችን የሌላው ብልቶች ነን።

እንደ ተሰጠንም ጸጋ ልዩ ልዩ ስጦታ አለን፤ ትንቢት ቢሆን እንደ እምነታችን መጠን ትንቢት እንናገር፤ አገልግሎት ቢሆን በአገልግሎታችን እንትጋ፤ የሚያስተምርም ቢሆን በማስተማር ይትጋ፤ የሚመክርም ቢሆን በመምከር ይትጋ፤ የሚሰጥ በልግሰና ይሰጥ፤ የሚገዛ በትጋት ይግዛ፤ የሚምር በደሰታ ይማር።

እሁንም ቢሆን ጳውሎስ የቱን ያህል ቤተ ክርስቲያንን ከሰው አካል ጋር በማገናከር እንዳቀረባት አይተናል። ልክ የሰውነት ክፍሎች ለአንድ አካል ጤንነት ዘንብረት መሥራት እንዳለባቸው ሁሉ፤ አኛም ለቤተ ክርስቲያናችን ጤናማ ሕይወትና እድገት በጋራ እንሰራ ዘንድ ጳውሎስ! እያንዳንዳችንን

«አውነተኛውን እንናገር፤ እንትጋ፤ እንስጥና፤ እንማር ወዘተ» በማለት አበክሮ አስገንዝቦናል። ይህን ለማሟላት እግዚአብሔር ለእያንዳንዱ አማኝ «እንደ እምነቱ መጠን የተለየ ስጦታን ሰጥታል።» የእምነትና የስጦታ መቀናጀት ደግሞ አንድን ሰው መላኩን ያሳብራል።

እንግዲህ የአዲስ ኪዳን ቤተ ክርስቲያን፤ በለው የአካል ብልቶች በተመሰለው ኅብረት መሠረት፤ የምዕመናቿን የተለያዩ ስጦታዎች በአንድ ግንባር ሥር በማስተባበር መሥራት አለባት። ከአንድ አካል ውስጥ፤ ጆሮ ቢደነቁር፤ ዓይን ቢጠፋ ወይም እግር ቢቆረጥ ወዘተ፤ አካሉ ጎደሎ እንደሚያስኝ ሁሉ፤ ገሚሶቹ ምዕመናን ንቁ ሆነው፤ የተቀሩት ግን የሚያንቀላፉበት ቤተ ክርስቲያን እርሷም እንደዚያው ምግባረ ጎደሎ ናት ማለት ነው።

እንደዚሁም እያንዳንዱ የቤተ ክርስቲያን አባል፤ በመንፈስ ቅዱስ በተሰጠው ስጦታ መሠረት ቤተ ክርስቲያኑን የማገልገል ኃላፊነት ያሰበት መሆኑን ጳውሎስ በ1ኛ ቆሮንቶስ 12:7 ላይ ገልጾታል። «ነገር ግን መንፈስ ቅዱስን መግለጥ ለእያንዳንዱ ለጥቅም ይሰጠዋል።»

እንደገናም ለሰዎች የመንፈስ ቅዱስ ስጦታዎች አስመልክቶ በቁጥር 11 ላይ የሚከተለውን ይላል። «ይህን ሁሉ ግን ያ እንደ መንፈስ እንደሚፈቅድ ለእያንዳንዱ ለብቻው እያካፈለ ያደርጋል።» ለማጠቃለልም፤ በሁለቱም ጥቅሶች ውስጥ ቢሆን «ለእያንዳንዱ» የሚለው ቃል ተደጋግሞ መጠቀሱን ልብ ልንለው ይገባል። ይህም በተጠናከረ መልኩ የሚያሳስበን የመንፈስ ቅዱስ ስጦታ ለተወሰኑ ቡድኖች ሳይሆን፤ ለእያንዳንዱ አማኝ ግለሰብ በግንባር የሚሰጥ መሆኑን ነው።

መንፈሳዊ ስጦታዎችን መለማመድ

እያንዳንዱ አማኝ፤ በውስጡ የሚያድረው መንፈስ ቅዱስ የሚሰጠውን ስጦታ፤ በግልጽና በገሃድ ይለማመደው ዘንድ እግዚአብሔር ይሻል። ሆኖም ሰዎች ይህን መሰሉን ጸጋ አምቀውና በውስጣቸው ቀብረው አስቀሩት ማለት፤ ያንን ስጦታ ከእግዚአብሔር አልተቀበሉትም ማለት አይደለም። በአጭሩ እንዲህ ዓይነቶቹ ምዕመናን ጳውሎስ በ1ኛ ቆሮንቶስ 12:31 ላይ ያስፈረውን ምክር ያልተቀበሉ ናቸው ማለት ነው። «ነገር ግን የሚበልጠውን የጸጋ ስጦታ በብርቱ ፈልጉ።»

በተጨማሪም በዚሁ በ1ኛ ቆሮንቶስ 14:1 ላይ ጳውሎስ እንዲህ ይላል። «ፍቅርን ተከታተሉ፤ መንፈሳዊ ስጦታንም ይልቁንም ትንቢት መናገርን በብርቱ ፈልጉ።»

ጳውሎስ የተለየ ትኩረት የሚሰጣቸው ሦስት መንፈሳዊ ስጦታዎች አሉ። እነርሱም በልሳናት መናገር፤ መተርጎምና ትንቢት ናቸው። በ1ኛ ቆሮንቶስ 14:5 ላይ በተለይ ስለ ሁለቱ ስጦታዎች እንዲህ ይላል። «ሁላችሁ በልሳናት ልትናገሩ እወድ ነበር፤ ትንቢትን ልትናገሩ ግን ከዚህ ይልቅ እውቃለሁ።.....»

ጳውሎስ ይህን መልእክቱን የጻፈው በመንፈስ ቅዱስ ቁጥጥር ሥር በነበረበት ጊዜ እንደመሆኑ፤ አኛም ያለጥርጥር ልናምንበት የሚገባው ፍሬ ነገር፤ እግዚአብሔር ሁሉንም አማኞች በተለይ በልሳናት ይናገሩ ዘንድና ትንቢትንም ይተነብዩ ዘንድ ፈቃዱ መሆኑን ነው። ስለዚህ እንኳን ሁለት ልምምዶች ያልተቀዳጁ አማኞች ቢኖሩ፤ ስዚህ ምክንያቱ እግዚአብሔር ስለነበላቸው ሳይሆን አማኞቹ የክርስቶስን ውርስ ለመጋራት ብቃት የጎደላቸው ወይም ገና ሊያሟሉት የሚገባ ነገር በመኖሩ ነው።

ለምሳሌ በመጽሐፈ ኢያሱ 13:1 ላይ ጌታ ኢያሱን እንደሚከተለው አንደተናገረው እናያለን። «.....ያልተወረሰች አጅግ ብዙ ምድር ገና ቀርታለች።»

በአዲስ ኪዳንም ቢሆን እግዚአብሔር ሕዝቡን የሚናግራቸው «ያልተወረሰች አጅግ ብዙ ምድር ገና ቀርታለች» በማለት ነው። ጳውሎስም ይህን በማስመልከት በ1ኛ ቆሮንቶስ 14:13 ላይ እንዲህ ይላል። «ስለዚህ በልሳን የሚናገር እንዲተረጎም ይጸልይ።»

እንግዲህ እግዚአብሔር ልናገኘው ለማንኛው ነገር ጸልዩ ሲል እንደማይነግረን ግልጽ ነው። ስለዚህ በልሳናት የመናገር ብቃት ያገኘው ሰው፤ እግረ መንገዱንም ትርጉማቸውን ይናገር ዘንድ ተፈቅዶለታል ማለት ነው። እንደዚሁ ሁሉም ምዕመናን በልሳናት ይናገሩ ዘንድ የእግዚአብሔር ፈቃድ እንደሆነ ሁሉ፤ በተመሳሳይ ሁኔታም ሁሉም የመተርጎም ችሎታ ይኖራቸው ዘንድ እግዚአብሔር ፈቅዷል።

በሌላ በኩል ደግሞ ጳውሎስ በዚሁ በ1ኛ ቆሮንቶስ 14:31 ላይ የሚከተለውን ይነግረናል። «ሁሉም እንዲማሩ ሁሉም እንዲመክሩ ሁላችሁ በእያንዳንዳችሁ ትንቢት ልትናገሩ ትችላላችሁ።»

ይህ የተብራራ አነጋገር ነው። እንደበፊቱ ሁሉ አሁንም እግዚአብሔር መላ ምዕመናኑ ትንቢት ይናገሩ ዘንድ ለሰመፍቀዱ የሚያበሰረን ነው። እርግጥ እዚህ ላይ መጠነኛ ገደብ የተደረገበት ሊሆን ይኸውም ጳውሎስ በ1ኛ ቆሮንቶስ 14:29 ላይ፤ «ነቢያትም ሁለት ጃይም ሦስት ሆነው ይናገሩ ሌሎችም ይሰዩላቸው» የሚለው ነው።

በአንድ የአምልኮ ሥርዓት ወቅት፤ አንድም በልሳናት መናገር ወይም ትንቢቶችን መተንቢይ መላውን ጊዜ ሊሸፍነው አይገባም። የመንፈስ ቅዱስ ስጦታዎች የተሰዩ አንደመሆናቸው፤ ለሁሉም የተወሰነ ጊዜ መመደብ አስፈላጊ ነው። በመሆኑም ሙሉ አገልግሎት ለማበርከት ይቻል ዘንድ፤ ጳውሎስ እንዳለው የትንቢት ተናጋሪዎች ቁጥር «ሁለት ወይም ሦስት» ብቻ ቢሆን ይመረጣል። ይህን ገደብ መጣሉ ሌላም ተጨማሪ ጠቀሜታ አለው። ይኸውም እንደእነርሱ በመንፈስ ቅዱስ የተጠመቁት አድማጦቻቸው የትንቢቱን ይዘት በጥሞና ለማጤንና ለመገምገም ይችሉ ዘንድ ነው።

ይህም ተግባር አንድን የሰለጠነ አገልጋይ ወይም አገልጋዮች ብቻ የሚመለከት ሳይሆን መላውን ማገበረ ምዕመናን የሚያጠቃልል ስለመሆኑ ጳውሎስ ጠቁሞናል።

ከዚህ ጋር የሚዛመደው ሌላው ጥቅስ በ1ኛ ተሰሎንቄ 5:19-21 ላይ የሰፈረው ነው። «መንፈስን አታጥፉ፤ ትንቢትን አትናፉ፤ ሁሉን ፈትኑ መልካሙን ያዙ።»

እነዚህ ሦስቱም ትእዛዛት ሁሉንም ክርስቲያኖች የሚመለከቱ ሊሆን ተነጣጥለው መታየት የሰባቸውም። በመካከላቸው የተገለጠውን መንፈስ ቅዱስ መካድ ወይም መጠራጠር እንደማይገባቸው ሁሉ፤ ትንቢቶችንም ማናናቅ ወይም መንቀፍ፤ የሰባቸውም።

አስፈላጊ ሊሆን ግን፤ ከመጽሐፍ ቅዱስ መመዘኛዎች አኳያ ሊፈትኗቸውና ሊገመግሟቸው ይችላሉ። ከዚያም በኋላ በትክክለኛነታቸው ያመነባቸውን የሙጥኝ ብለው ሊይዟቸው ይገባል። እንግዲህ ሁሉም ምዕመናን የሚሳተፉባቸው መንፈሳዊ ስጦታዎች በዚህ መልኩ እስከተመሩ፤ ጳውሎስ በ1ኛ ቆሮንቶስ 14:26 ላይ ያሰፈረው ምክር ተፈጻሚነት አግኝቷል ማለት ነው። «እንግዲህ ወንድሞች ሆይ፤ ምንድር ነው? በምትለበሰቡበት ጊዜ ለእያንዳንዱ መዝሙር አለው፤ ትምህርት አለው፤ መግለጥ አለው፤ በልሳን መናገር አለው፤ መተርጎም አለው፤ ሁሉ ለማነጽ ይሁን።»

ግን በአሁኑ ዘመን ከሚገኙት ክርስቲያኖች መካከል ስንቶቹ ይሆኑ በዚህ ምክር በትክክል የሚመሩት? በየቤተ ክርስቲያኑ እንደሚታየው ከሆነ ብዙዎቹ ክርስቲያኖች ወደዚያ የሚሄዱት፤ በረከትን ለመቀበል፤ ከሕመማቸው ለመፈወስ ወይም የሚወዱትን ሰባኪ ትምህርት ለማዳመጥ ነው። በአጭሩ ፍላጎታቸው አንድን ነገር ይዞ ወደ ቤት ለመመለስ እንጂ ራሳቸው ካላቸው ሰማካፊል አይደሉም።

የአዲስ ኪዳን ትምህርት ግን፤ እንዲህ የሚል አልነበረም። የጥንቶቹ አባቶች ወደ ቤተክርስቲያን የሚሄዱት ያላቸውን መልካም ነገር ለወንድሞቻቸው ለማካፈል ነው። የልብን የሚያውቀው መንፈስ ቅዱስ

በረከትን ያገኙ ዘንድ ከእነርሱ አይለይም ነበር። ስለዚህ በየግላቸው ይዘውት የሚመጡት ጸጋና በረከት፤ በአምልኮ ላይ ሰተላተፋት መላ ምዕመናን ይተርፍ ነበር።

የእነዚህ ግለሰቦች አስተዋጽኦ የተለያየ ሊሆን ይችላል። ጳውሎስ እንዳለው፤ ግማሾቹ ለመዘመር የሚችሉ፤ የተቀሩት ለማስተማር ወይም ትንቢት ለመናገር የበቁ ወይም በልሳን ለመናገርና ለመተርጎም የተሰጡ ሊሆኑ ይችላሉ። በአርግጥም እንዲህ ዓይነቶቹ አማኞች ሐዋርያው ጴጥሮስ በ1ኛ መልአክቱ 4:10 ላይ ያዘዘውን ስመፈጸም የተዘጋጁ ነበሩ። «እያንዳንዳችሁ የጸጋን ስጦታ እንደተቀበላችሁ መጠን በዚያው ጸጋ እርስ በእርሳችሁ አገልግላሉ።»

እነዚህ አማኞች የጸጋን ስጦታ ለመቀበል የቻሉት ከፍተኛ ትምህርት በመከታተላቸው ወይም ጥልቅ ምርምር በማካሄድ ከልዩ ግኝት ላይ በመድረሳቸው አይደሉም። ውሱን ከሆነው ሰብዓዊ ተፈጥሯቸው ውጪ የሆነው የጸጋ ስጦታ ከማንም ከምንም ሳይሆን ከአንዱ ከእግዚአብሔር ብቻ የሚገኝ ነው።

በዛሬዋ ቤተ ክርስቲያን ዘንድ ግን እዘውትሮ የሚስተዋለው የጥቂት ምዕመናን በራሳቸው ዕውቀት መመጸደትና፤ ብሎም በችሎታቸው መከራራትና መመካት ነው። እነዚህ ሰዎች ማንኛውንም መድረክ ሸፍነው በመያዛቸው የተቀሩት የቤተ ክርስቲያን አባላት የበይ ተመልካች ከመሆን በስተቀር ሌላ አማራጭ የላቸውም። በመሆኑም መንፈሳዊ ስጦታቸውን አንድም የግድ አፍነው ሊይዙት፤ አለበለዚያም በጊዜ እርዝመት ከነጭራሹም ሊረሱት ይችላል።

በሌላ በኩል ደግሞ የዛሬዎቹ የቤተ ክርስቲያን አገልጋዮች (ካህናት) በብዛት ለአእምሮ ቀውስና ለመንፈስ መረበሽ የተጋለጡ ሆነው መገኘታቸው ነው። ነገር ግን ለዚህ ዋናው ምክንያት ምን ይሆን? መልሱ ግልጽና አጭር ነው። አንድ ካህን ወይም የቤተ ክርስቲያን አገልጋይ እግዚአብሔር ከፈቀደለት የአገልግሎት መስመር ውጪ ጋላፊነትን ደራርቦ ለመያዝ ወይም ለማግበስበስ ከሞከረ ማብቂያው ያለጥርጥር ውድቀትና ድቀት ይሆናል። በምዕመናኑ ተከፋፍለው ሲፈጸሙ የሚገባቸውን መንፈሳዊ ተግባራት ሁሉ የተወሰኑ ግለሰቦች «እንቆጣጠራቸው» እስካሉ፤ ከእግዚአብሔር ፈቃድ አፈንግጠዋል ማለት ነው። በዚህም በራሳቸው ላይ ውርደትን ጋብዘዋል ማለት ነው።

ይህን መሰሉን አደጋ ለጭስወገድ የሚቻለው፤ ሁልጊዜም ራስን በመንፈስ ቅዱስ ቁጥጥር ሥር በማዋል ነው። ቤተ ክርስቲያን በመንፈስ ቅዱስ ለ-ዓላዊነትና አገዛዝ ሥር ያለች እንደመሆኗ፤ የመንፈስ ቅዱስን ትዕዛዝ ልትፈጽም ግድ ነው። ስለዚህ በአምልኮ ሥርዓቷ ላይ ማንኛውም ምዕመን ከመንፈስ ቅዱስ በተሰጠው ስጦታ እንዲያካፍል ዕድል ሊሰጠው ይገባል።

ይህን መንገድ መከተሉ የምዕመናኑ ብቻ ሳይሆን የአገልጋዮችንም መንፈሳዊ አድገት ያዳብራል።

ይህን የመሳሰሉ ጠንካራ አማኞች ያሏት ቤተ ክርስቲያን፤ ልክ ጤናማ ብልቶች አንዳሉት አካል ሁሉ ያለምንም መሰናክል ባለማቋረጥ ትለመልማለች። በዚያን ጊዜም ነው በትክክል የክርስቶስ አካል መሆኗን የምታረጋግጠው።

ክፍል ሐ

በመንፈስ ቅዱስ የተሞላ ሰባኪ

ዘላለማዊነት ባላቸው ጉዳዮች ላይ ማተኮር

ባለፉት ሁለት ምዕራፎች፤ በመጠነ-ም ቢሆን የዳሰሰነው፤ የመንፈስ ቅዱስ ጥምቀት በአንድ ክርስቲያናዊ ማኅበረ ምዕመናን ሕይወትና እንዲሁም በአምልኮአቸው ላይ ስለሚያስከትለው ለውጥ ነው።

በመቀጠል ደግሞ የምናተኩረው፤ በተለይ የእግዚአብሔርን ቃል ለማስተላለፍ በተመረጠው አንድ ግለሰብ ለባዚ ላይ የሚያስከትለውን ለውጥ ሲሆን፤ ለዚህም በቅድሚያ የሚከተሉትን ሁለት ጥያቄዎች መመለሱ ጠቃሚ ይሆናል።

አንደኛ፡- በመንፈስ ቅዱስ መጠመቅ በሰባዚው የአገልግሎት ሕይወት ላይ የሚያስከትላቸው ለውጦች ምንድን ናቸው?

ሁለተኛ፡- በመንፈስ ቅዱስ በተጠመቀው ሰባዚና ባልተጠመቀው ሰባዚ አገልግሎቶች መካከል ያሉት ልዩነቶች ምንድን ናቸው?

የመንፈስ ቅዱስን ኃይል በመላበስና፤ በአንድ ሰባዚ አገልግሎት መካከል ያለውን ዝምድና ለማሳየት በ1ኛ ጴጥሮስ 1:13 ላይ በሰፈሩት ቃላት መጀመሩ ተገቢ ነው። ጴጥሮስ በዚህ መልእክቱ ለጥንቷ ቤተ ክርስቲያን የሚያሳስበው፤ ለመጀመሪያ ጊዜ ወንጌልን ያሰራጨትን አባት ሐዋርያት ፈለግ መከተሉ የቱን ያህል ጠቃሚ እንደሆነ ነው። እነዚህ ሐዋርያት ሥልጣናቸውን እንዴት እንዳገኙት ሲገልጽ፤ «ልእነርሱም ከሰማይ በተላኩ በመንፈስ ቅዱስ ወንጌልን ያስበኩላችሁ» በማለት ያብራራል።

እነኚህ ቃላት በማያሻማ ሁኔታ፤ የሐዋርያትን የሥልጣን ምንጭ ያሳያሉ። እነኚህ ሰባዚዎች ከብሉይ መምህራን ሥር በመሆን በቀሰሙት ዕውቀት አልተመከሩም፤ ወይም በተፈጥሮ ስጦታዎችና በአንደበታቸው ርቱዕነት አልተከራሩም። ትምህርታቸው ሙሉ በሙሉ የመነጨው ከመንፈስ ቅዱስ ለመሆኑ አንድም የዘነገብት ጊዜ አያጋጥመንም። መንፈስ ቅዱስ በእያንዳንዳቸው ላይ በግል በማደሩ፤ ስለሚሰጡት ትምህርት መመሪያ ይሰጣቸው ነበር። ስለዚህ የሌላው ችሎታቸው ነገር የሚታየው በሁለተኛ ደረጃ እንጂ፤ ከመንፈስ ቅዱስ ስጦታ ጋር የሚስተካከል አልነበረም። እስቲ በመተጠል ለሚከተለው ጥያቄ መልስ ለመስጠት እንሞክር። አንድ ሰባዚ በመንፈስ ቅዱስ ቁጥጥር ሥር በሚሆንበት ጊዜ የሚያሳገኛቸው ጤጤቶች እንዴት ያሉ ይሆናሉ?

ኃጢአት፤ ጽድቅና ፍርድ

የመጀመሪያው ውጤት በዮሐንስ 16:8 ላይ እየሰሰ ራሱ የተናገረው ነው።

«እርሱም (መንፈስ ቅዱስ) መጥቶ ስለ ኃጢአት ስለ ጽድቅም ስለፍርድም ዓለምን ይወቅሳል።» «ይወቅሳል» የሚለው መደምደሚያ ቃል በአንድ በኩል «መኮነን ወይም ማውገዝን» የሚወክል ነው። ስለዚህ ጥቅሱን በሚከተለው ሁኔታ ልንተረጉመው እንችላለን። «መንፈስ ቅዱስ ለማያምነው ዓለም፤ ስለኃጢአት፤ ስለ ጽድቅና ስለፍርድ በጥልቀት ስለሚያስረዳ፤ ከዚያን በኋላ ለዚህ ለማያምነው ዓለም፤ ስለ እነዚህ ሦስት እውነቶች መጠራጠርም ሆነ መካድ የማይቻለው ይሆናል።»

እነዚህ ሦስቱ እውነታዎች፤ ማለትም ኃጢአት፤ ጽድቅና ፍርድ፤ ዘላለማዊነት ያላቸውና ለእውነተኛና ትክክለኛ ኃይማኖትም መሰረቶች ናቸው።

ለምሳሌ በሐዋርያት ሥራ 17:31 ላይ ጳውሎስ፤ በዓለማዊ ዕውቀታቸውና ሥልጣኔያቸው አጅግ ይከራሩ ለነበሩት የአቴና ነዋሪዎች የሰጣቸውን ማስጠንቀቂያ እናገኛለን።

«አንግሊካው አግባብነትን ያለማውቅን ወራት አሳልፎ አሁን በየቦታቸው ገሰሰ ይገቡ ዘንድ ለውጥ ሁሉ ያዛል ቀን ቀጥሮአልና፤ በዚያም ቀን ባዘጋጀው ሰው እጅ በዓለሙ ላይ በጽድቅ ሊፈርድ አለው።»

ፍርድ፤ የማይቀርና በመላኮት የተደነገገ ውሳኔ እንደመሆኑ፤ ማንም፤ ሊደብቀው ወይም ተሽሽጎ ሊያመልጠው አይችልም። አግባብነት በመላው ዓለም ላይ ፍርዱን አንድ ቀን እንደሚያወርድ በቀርጥ ተናግሯል። ማንም የማያመልጠው ይህ መሰታዊ ፍርድ ደግሞ የጽድቅ ፍርድ ነው። አግባብነት ሰዎችን በጥበቃቸው መብዛት ማነስ፤ በብልጠታቸው፤ በአስመሳይ ሃይማኖታቸው በመደለል አይፈርድም። የእርሱ ፍርድ በጽድቅ ላይ ብቻ የተመሰረተ ነው።

ስለዚህም ነው የሐንስ በ1ኛ የሐንስ 5:17 ላይ፤ «ዓመጽ ሁሉ ኃጢአት ነው» በማለት የጽድቅን ተቃራኒ በአጭሩ በማጠቃለል የገለጸው። አሉታዊ የሆነ ሐሳብ በአዎንታዊ ሐተታ ሊገለጽ እንደቻለው ሁሉ፤ የኃጢአትንም ምንነት ከጽድቅ ይዘት መረዳት ይቻላል።

ለምሳሌ «ጠማማ» የሚለው ቃል እንደገልጽ ብንጠየቅ፤ ተቃራኒው ከሆነው «ቀጥታ» ከሚለው ቃል መነሳቱ የሚመረጥ ይሆናል። ስለዚህ «ቀጥተኛ» የሆነ መስመር በመሳል የቀጥታን ትርጉም ካመለከትን በኋላ፤ ያንኑ መስመር በተላላ በማወላገድ «ጠማማ» የሚለውን ቃል ማስረዳቱ አይቀርም። የ«ጠማማ» ደግሞ ትንሽ ትልቅ የለውም!

እንደዚሁ ሁሉ ኃጢአትም ትንሽም ሆነ ትልቅ መጠሪያው ያው ኃጢአት የሚለው ቃል ነው። ስለዚህ ቅንጣት የምታህለው የዓመጽ ሥራም ሆነች ተራራ የሚያህለው፤ ሁለቱም ኃጢአቶች ናቸው። ማናቸውም አግባብነት ካዘዘው ከጽድቅ መንገድ ውጪ የሚፈጸም ሥራም ሆነ ሥነ ምግባር፤ እምነትም ይሁን ግዙፍ ኃጢአት ነው።

ለመሆኑ የአግባብነት ጽድቅ ስንል ምን ማለት ይሆን? ለዚህ የሚሆነውን መልስ ቀደም ሲል ከሐዋርያት ሥራ 17:31 ወደ ጠቀስነው የጳውሎስ ንግግር ስንመለስ እናገኛለን፡-

«..... ቀን ቀጥሮአልና፤ በዚያም ቀን ባዘጋጀው ሰው እጅ በዓለሙ ላይ በጽድቅ ሊፈርድ አለው፤ ስለዚህም እርሱን ከመታገን በማለንሳቱ ሁሉ አረጋግጣለሁ።»

አግባብነት በዚህ ጥቅስ መሠረት የጽድቅ መመዘኛ አድርጎ የለጠን መሰሪያ ምንድን ነው? አግባብነት ልዩ የሥነ ምግባር ሕግጋትን፤ ወይም

ወርቃማ የሆኑ ድንጋጌዎችን ወይም አሥሩን ትክካዛት በመፈጸም ጽድቅን እንደምንወርስ አልተናገረም።

ጽድቅን ለማግኘት የምንችለው፤ በአንድ ብቸኛ ምክንያት ነው። ያም ምክንያት አግባብነት የመረጠውና ዓለምን እንዲያድን በተሳካው ሰው ነው።

ለመሆኑ ይህ ሰው ማን ነው? ይህ ሰው አግባብነት ለሰው ልጆች ኃጢአት ይሞት ዘንድ የላከውና በኋላም ከሞት ያስነሳው ኢየሱስ ክርስቶስ ነው። ስለዚህ ለአግባብነት ጽድቅ መለኪያችን እርሱ ብቻ ነው። ይህን ለመረዳት ደግሞ አዲስ ኪዳንንም ማጥናት ይኖርብናል። ከዚያም እንደምንረዳው፤ የኢየሱስን ብቃት ለማሟላት የምንችለው፤ ለአግባብነት የጽድቅ ሚዛን የማንመጥን መሆናችንን ነው።

ጳውሎስ በሮሜ 3:23 ላይ ከዚህ ጋር የተዛመደ ሌላ መልእክት አለና፡- «ሁሉ ኃጢአትን ሠርተዋልና የአግባብነትም ክብር ረድሎአቸዋል።»

ጳውሎስ በዚህ አባባሉ የሚያመለክተው መላው የሰው ልጅ ኃጢአተኛ መሆኑን ነው። እርግጥ ኃጢአት ሲል፤ የኃጢአቱ ባህርይ ከኩራት፤ ከገሙት፤ ከሐሰተኝነት ወይም ነፍስን ከማጥፋት የመነጨ ስለመሆኑ አልጠቀሰም። ስለዚህ ይህ በማያመለክት መልኩ የሚያመለክተን ሁሉም የሰው ልጆች ወደ ሚፈጽሙት አንድ ተመሳሳይ ኃጢአት ነው። ያም ኃጢአት፤ ለአግባብነት ተገቢውን ክብር ካለመሥጠት የመነጨ ነው። የሰው ልጅ ይህን በማሟላት የአግባብነትን የጽድቅ ሚዛን ለማሟላት አልቻለም።

የአግባብነት ክብር ስንል በቀጥታ የሚያመለክተን ወደ ኢየሱስ ክርስቶስ ነው። ይህም በፅብራውያን 1:3 በማከተሉ ሁኔታ ወደ ኢየሱስ በማመልከት ተገልጾአል፡- «... እርሱም የክብሩ መንጸባረቅና (የአግባብነት ክብር) የባህርዩ ምሳሌ ሆኖ.....»

ይህን የአግባብነት መስፈርት ሊያሟላ የሚችለው፤ አንዱ ኢየሱስ ክርስቶስ ብቻ ሊሆን፤ ይህንንም በምድራዊ የሕይወት ዘመኑ ሁሉ አባቱን በማስከበር አሳይቶታል። አንግሊካው ከዚህ በግልጽ እንደምንረዳው፤ የማንኛውም የሰው ልጅ ዘላለማዊ ሕይወት የሚወሰነው በሦስቱ መመዘኛዎች፤ ማለትም፤ በኃጢአት፤ በጽድቅና በፍርድ ነው።

የሰው ልጆች ግን ደካሞች፤ በቀላሉ የምንደሰልና ራስ ወዳዶች ከመሆናችን የተነሳ ለነዚህ ሦስት መመዘኛዎች ተገቢውን ትኩረት እንሰጣቸውም። ከክብር ሥፍራችን በመውደቃችንም፤ ለእኛ ሕይወት ማለት ስሜታችንን ማርካት ወይም ለስሜቶቻችን ተገዢ መሆን ነው። በስሜት ከሚጸሰሰው ዓለም ውጪ ላለው አውነታ ትኩረት በመስጠት ምትክ፤ በቀላላዊ

ፍላጎታችን ታውረናል። በመሆኑም ጊዜያችንን፣ አስተሳሰባችንን፣ ኃይላችንን ሁሉ የምናሳዘነው ለሥጋዊ ድሉታችን ነው። አስተሳሰብዎቹ ሰዎች በአውቶብስ፣ በባዘር ወይም በዙፍ ቤት ውስጥ ስለሚነጋገሩበት ርእስ ጆሮአችንን ጣል በማድረግ አግባብ። ያለምንም ጥርጥር የሁሉም ግዝብር ቀደመ መወያያ ርእስ ገንዘብ ነው። በየቋንቋው፣ በየሃገሩ ሁሉ የሕዝቡን ልብ ለልብ ተነን መሉ ሲያከራክርና ሲያነታርክ የሚያውለው የገንዘብ ጉዳይ ነው። ይህን ደግሞ ሁላችንም የምንመለከተው ለመሆኑ አያጠራጥርም። ከገንዘብ ቀጥሎ የሚገቡት ሌሎች አንገብጋቢ ጉዳዮች፣ አሁንም ከሰው ልጅ ድሉትና ምቹት ጋር የተያያዙ ናቸው። በመላው ዓለም ሕዝቦች ዘንድ ቅድሚያ የሚሰጠው፣ በአንድ በኩል ለመዝናኛ ሥፍራዎች፣ ለሰራተኛት ሚዳዎች ለፖለቲካ መድረኮች ሊሆን፣ በሌላ በኩል ደግሞ ለምግብ፣ ለመጠጥ፣ ለልብለብ፣ ለቤት ቁሳቁሶች፣ ለመኪና ዓይነቶች፣ ለየዕለቱ የንግድ እንቅስቃሴዎችና የዝጊዎች ሁኔታ ነው። በዚህ መሃል ግን አንድም ጊዜ ቢሆን፣ የኃጢአት ወይም የጽድቅ ወይም የፍርድ ነገር ጣልቃ ገብቶ አይነሳም።

ለምን ይህን ግን ይህ የሚሆነው? መልሱ ቀላል ነው። ሰው ሊጠያይ የሚፈልገው ስሜቱን በሚያረክሉት ጉዳዮች ላይ አንጂ፣ ሊታዩና ሊዳሰሱ በማይችሉ፣ ርዕሶች ላይ አይደለም። ስለዚህ በስሜት ለንበለት ስታሰረው የሰው ልጅ፣ ለሰ ጽድቅ፣ ስለ ኃጢአትና ስለ ፍርድ ቢያወሩ ባያወሩለት ደንታ የለውም።

ሰው ስለ እነዚህ መንፈሳዊ አውነታዎች ደረዳ ዘንድ፣ በግድ የመንፈስ ቅዱስ ጣልቃ ገብነት ያሻዋል። ለዓይኑ የተሰጠውም ቢሆንም እነዚህ አውነታዎች ዘላለማዊና ተጨባጭ ስለ መሆናቸው የመንፈስ ቅዱስ አስረጅነት በግድ ያስፈልጋል። መንፈስ ቅዱስ ዘላለማዊ ልቦና ውስጥ በአደረ ጊዜ፣ በዚያን ወቅት ብቻ ሰዎች ስለ ኃጢአት፣ ስለ ጽድቅና ፍርድ ማለብና ማሳለል ይጀምራሉ።

የተወደደው የሰው ልጅ በእግዚአብሔር እይታ ምን እንደሚመስል፣ ዳዊት በመዝሙር 14:2-3 እንደሚከተለው አስፍሮታል፡-

«የሚያስተውል እግዚአብሔርንም የሚፈልግ እንዳለ ያይ ዘንድ እግዚአብሔር ከሰማይ የሰው ልጆችን ተመለከተ። ሁሉ እመጽ በእንድነትም ረከቡ፤ ዘን ነገርን የሚሰራ የለም፤ እንደም ሰንኳ የለም።»

እስቲ ዳዊት ያነሳቸውን ነጥቦች በጥንቃቄ እናጠጋ። በቅድሚያ አንድም በጎን ነገር ለመሥራት የሚፈልግ ሰው ያለመኖሩ ሐቅ ግልጽ ይሆናል። የሰው ልጅ መንፈሳዊ ርኩሳት የተጠናወተው በመሆኑ ስለ እግዚአብሔር ለመረዳትም ሆኑ ስለሥራዎቹ የማድነቅ ፍላጎት የለውም። ስለዚህ የግድ መንፈስ ቅዱስ ዘላለማዊ ላይ ወርዶ፣ ከስህተቱ እንዲታረም ወደ

መንፈሳዊ ሕይወት እንዲመለስ፣ ብሉም እግዚአብሔርን እንዲፈልግ፣ ሊያነቃቃው ያሻል።

ጳውሎስ ይህንን በማስመልከት ነው በኤፌሶን 2:1-4 ላይ የሚከተለውን ያለው፡- «በዘደላችሁና በኃጢአታችሁ መታን ነጠራችሁ፤ ... ነገር ግን እግዚአብሔር በምህረቱ ባለጠጋ ስለሆነ ሕይወት ሰጠን ...»

የመንፈስ ቅዱስ ተሳትፎ ካልተጨመረበት በስተቀር ሁሉም የሰው ልጆች በእግዚአብሔር ዘንድ እንደ መታን ነው የሚቆጠሩት። ስለምን ቢላል ከመንፈሳዊው አውነት ጋር የተቆራረጡ በመሆናቸው ነው።

እርግጥ ሰዎች ለማስመለስ ያህል ሃይማኖተኞች መሰለው የሚቀርቡበት ብዙ አጋጣሚ አለ። ይሁን እንጂ በመንፈስ ቅዱስ ያልተመራ ሃይማኖታዊ ሕይወት የሚያራምዱ ከሆነ፣ ልፋታቸው ሁሉ ከንቱ ነው ማለት ነው። እንዲያውም እንዲህ ዓይነቶቹ አስመሳይ ሃይማኖተኞች ከሌሎችም ያልቅ ለባለ ፍጻና መከራ፣ የተጋለጡ ይሆናሉ።

ጳውሎስ በአሁኑ ዘመን መጨረሻ ላይ፣ የሰው ልጆች ስለሚኖራቸው የሥነ ምግባር ዝቅጠት አስመልክቶ፣ በ2ኛ ጢሞቴዎስ 3:1-5 ላይ የሚከተለውን ይነግረናል፡- «ነገር ግን በመጨረሻው ቀን የሚያስጨንቅ ዘመን እንዲመጣ ይህን እውቅ። ሰዎች ራሳቸውን የሚወዱ ይሆናሉና ገንዘብን የሚወዱ፣ ትምክህተኞች፣ ተሰባራቂዎች፣ ተሳዳሪዎች፣ ለወላጆቻቸው የማይታዘቡ፣ የማያመለከቱ፣ ቅድስና የሌላቸው፣ ፍቅር የሌላቸው፣ ዕርቅን የማይሰጡ፣ ሐሜተኞች፣ ራሳቸውን የማይገዙ፣ ጨነቆች፣ መልካም የሆነውን የማይወዱ፣ ከዳተኞች፣ ገብሎች፣ በትዕቢት የተነፉ፣ ከእግዚአብሔር ይልቅ ተደላጅ የሚወዱ ይሆናሉ፤ የአምልኮት መልክ እሳቸው ኃይሉን ግን ከደዋል፤ ከእነዚህ ደግሞ ራታ።»

ጳውሎስ በዚህ ጥቅስ ውስጥ የሰውን ልጅ ሥነ ምግባር ሊበርከትና ሊያጠፋው ስለሚችሉ አሥራ ስምንት ዓይነት ኃጢአቶች ዘርዝሯል። በዚህ ዝርዝር ውስጥ የመጀመሪያዎቹ ሁለት ድክመቶች፣ «ሰዎች ራሳቸውንና ገንዘብን የመውደዳቸው» ነው። ጳውሎስ በመንፈስ ቅዱስ በመመራት የዘመናችን ሥልጣኔ ቀንደኛ ምልክት የሆኑትን በግልጽ አስፍሮልናል። እነርሱም፡- «ራስ ወዳድነት»፣ «ገንዘብ ወዳድነት» እና «ተደላ ወዳድነት» ናቸው።

በእነዚህ መካከል የተዘረዘሩት አሥራ አምስት የሥነ ምግባር ድክመቶች አሉ። ታዲያ እነዚህም ሁሉ ቢሆኑ ካለፉት ዘመናት ይልቅ እጅግ ንልተው የሚታዩት በአሁኑ በሃያኛው ክፍለ ዘመን ነው።

ይሁን እንጂ በእጅጉ የሚያስደንቀው ሌላው ጉዳይ ደግሞ፤ ይህን መሰሉ ምግባር ብልሹነት በሰፊነበት በዛሬይቱ ዓለማችን ውስጥ፤ ኃይማኖትም ጎን ለጎን ለመራመድ መቻሉ ነው። ዳሩ ግን ጳውሎስ ይህን ሁሉ አስቀድሞ አይቶት ኖሮአል፤ ስለ ዘመኑ ሰዎች «የእምልኮት መልክ አላቸው፤ ኃይሉን ግን ክደዋል» በማለት የተናገረው።

በእርግጥም አሥራ ስምንቱንም የሥነ ምግባር መመዘኛዎች በመጣስ ላይ የሚገኙት የዛሬው ዘመን ሰዎች፤ አረመኔዎች ወይም ኃይማኖት ላላቸው አይደሉም። እንደተባለውም ያለ ጥርጥር «የእምልኮት መልክ አላቸው።» በእጅጉ የሚያሳዝነው ግን፤ በእምልኮቸው ውስጥ የመንፈስ ቅዱስ ኃይል አለመገኘት ነው። ይህም ከመሆኑም የተነሳ እነዚህ ስሙሃይማኖተኞች በልባቸው ውስጥ ቅንጣት ታህል መንፈሳዊ ነበልባል ያልተጫረበት፤ ዘላለማዊ አውነታ ለሆኑት ሰታጢአት፤ ለጽድቅና ለፍርድ ደንታ የሌላቸው መሆናቸው ነው።

ከዚህ መሰሉ ሐቅ በመነሳት ያለ ምንም ስጋት ከአንድ መደምደሚያ ላይ ልንደርስ እንችላለን። ይኸውም ይህንነት የሚገኘው በክርስቶስ በኩል መሆኑን የሚያስረድረውን ወንጀል፤ የዘመናችን ለባኪያን የቱንም ያህል ለማስተማርና ለማሰራጨት በጥሩም፤ ዳሩ ግን መንፈስ ቅዱስ እስካልተጨመረበት ድረስ፤ መብራቸው ሁሉ ፋይዳ ቢሰ መሆኑን ነው። መታመሙን ሳላመነ ሰው መድኃኒት እንደማያሻው ሁሉ፤ በመንፈሳዊው ሕይወት አውነታ ሳላመነው ስለ እግዚአብሔር መንግሥት ማስተማሩ፤ በድንጋይ ላይ ውኃ እንደማፍለስ የሚቆጠር ከንቱ ልፋት ነው። ይህን ማድረጉ ምናልባትም የሚያስከትለው ነገር ቢኖር፤ ለፌዝና ለቧልት መድረክ መክፈት ብቻ ነው። በስፋት እንደሚነገረው፤ ሰወንጌል መስፋፋት ዋነኞቹ መሰናክሎች ከሚነገሩ ወይም፤ ሌሎች ተመሳሳይ ፍልስፍናዎች አይደሉም። ለክርስትና መስፋፋት በተቀዳሚነት ሊጠቀሱ የሚገባቸው ሁለት ደንቃራዎች፤ ገንዘብ ወዳድነትና ግዴላሽነት ናቸው። እነዚህን ደንቃራዎች ሊደመስሳቸው የሚችሉው ብቸኛው ኃይል ደግሞ መንፈስ ቅዱስ ነው።

«እርሱም (ማለትም መንፈስ ቅዱስ) መጥቶ ስለ ኃጢአት ስለ ጽድቅም ስለ ፍርድም ዓለምን ይወቅሳል።»

ለእዚህ አሁን ላለንበት ዓለም፤ እጅግ አስፈላጊውና ዋሳኝ ጉዳይ፤ የለባዚዎች በየቦታው በመዘዋወር ወንጌልን መስበክ ብቻ ሳይሆን፤ እንደ ጥንቷ የሐዋርያት ቤተ ክርስቲያን ከሰማይ በሚወርደው መንፈስ ቅዱስ ረዳትነትና አገዛ ማስተማሩ ነው።

የመንፈስ ሰይፍ መሞረድ

እስቲ ከዚህ በመቀጠል በመንፈስ ቅዱስ አጋዥነት ስለተካሄዱ አንዳንድ ስብከቶች፤ ከሐዋርያት ሥራ መጽሐፍ በመጥቀስ እንመልከት።

በጳጳስቆስጤ ዕለት፤ አዩሩሳሌም ውስጥ በሚገኘው ሰገነት ተሰብስበው ከነበሩት 120 ሰዎች መካከል ያንንም ያህል አትኩሮት የሚሰብ ሰው የለም ነበር። ይሁን እንጂ በመንፈስ ቅዱስ ከተሞሉ በኋላ፤ ጴጥሮስ ከመካከላቸው በመነሳት በብዙ ሺህ በሚቆጠሩ አይሁዳውያን ፊት ቆሞ በድፍረት ተናገረ። ለመሆኑ ይህ የጴጥሮስ ንግግር ምን ውጤት አስከትሎ ይሆን? መልሱን ከሐዋርያት ሥራ 2:37 በመጥቀስ እናቀርባለን፡- «ይህን በሰሙ ጊዜ ልባቸው ተነሳ፤ ጴጥሮስንና ሌሎችንም ሐዋርያት ወንጀሎች ሆይ ምን እናድርግ? አለ-አቸው» በዚህ ጥቅስ ውስጥ «ልባቸው ተነሳ» የሚል ገለጻ እናያለን። የጴጥሮስ አድማሮች ልብ ሊነካ የቻለው በአንድ ምክንያት የተነሳ ብቻ ነው። ይኸውም ጌታ ኢየሱስ ወደ ሰማይ ከማረጉ በፊት የነገራቸው ትንቢት ነው። ይኸውም «እርሱም (መንፈስ ቅዱስ) መጥቶ ስለ ኃጢአት ስለ ጽድቅም ስለ ፍርድም ዓለምን ይወቅሳል።» ሲል ኢየሱስ የተናገረው ነው።

ከዚህም የተነሳ በዚያኑ ዕለት ብቻ ሦስት ሺህ ያህል አይሁዳውያን የኢየሱስ ክርስቶስን ጌትነትና አዳኝነት በመቀበል በውኃ ለመጠመቅ በትተዋል።

ይሁን እንጂ ይህ አስገራሚ ትዕይንት ሊፈጸም ገቻለው በመንፈስ ቅዱስ መለኮታዊ መገለጥ ብቻ ሳይሆን፤ ጴጥሮስ በሰበከውም የእግዚአብሔር ቃል ጭምር ነበር።

ጳውሎስ በ1ኛ ቆሮንቶስ 1:21 ላይ «ዓለም እግዚአብሔርን በጥበብዋ ስላላወቀች፤ በሰብከት ሞኝነት የሚያምኑትን ሊያድን የእግዚአብሔር በጳጳሩ ሆኖአል» ሲል መናገሩም የሚያመለክተው፤ ልቦናቸው በመንፈስ ቅዱስ የተከፈተው አማኞች፤ ሙሉ በሙሉ በማመን ይህንነትን ይለባሉ ዘንድ የግድ የእግዚአብሔር ቃል ሊሰበክላቸው ማስፈለጉን ለማሳወቅ ነው።

ይህም አውነታ በተራው ጳውሎስ በኤፌሶን 6:17 ላይ፤ «... የመንፈስንም ሰይፍ ያዙ፤ እርሱም የእግዚአብሔር ቃል ነው።» ሲል የተናገረውን ይበልጥ ግልጽ ያደርጋልናል። ጴጥሮስ በበዓሉ ጳጳስቆስጤ ዕለት፤ በድፍረት ቆሞ ስለ እግዚአብሔር ቃል ባይሰበክ ኖሮ፤ የመንፈስ ቅዱስ በደቀመዛሙርቱ ላይ መፍሰስ ውጤት ባልታወቀም ነበር። የእግዚአብሔር ቃል አስካልታከለበት የመንፈስ ቅዱስ በደቀመዛሙርቱ መካከል መገኘት፤ እንዳልተሞረደ ሰይፍ፤ ስለታምና ውጤታማ ባልሆነም ነበር። በሺህ

የሚቆጠሩትን እይሁዳውያን ከርስቶስን ለመቀበል ያስቻላቸው፤ እንደ መንታ ለይፍ፡ ከጸጥርስ እንደበት የተወረወረው የእግዚአብሔር ቃል ነው።

ጴጥሮስ በዚያን ዕለት ካለማው ስብከት ውስጥ ግማሽ ያህል በቀጥታ ከብሉይ ኪዳን የተወለደ ነው። ያም ሆኖ ግን የአድማጮቹ ልብ በመንፈስ ቅዱስ የተከፈተ በመሆኑ፤ ወዲያውኑ ጠልቆ ሊገባቸውና ሊያሳምናቸው ችሉአል። እንደዚሁም በሐዋርያት ሥራ 6 እና 7 ላይ፤ እስጢፋኖስ በእግዚአብሔር ላይ ድፍረት ተናግሯል በሚል ለብዙ እንደምን ከእይሁድ ጉባዔ ፊት ተከሶ እንደቀረበ እናነባለን። ምንም እንኳን በክሉ መክፈቻ ላይ እስጢፋኖስ ወንጀለኛ መሰሉ ቢቀርብም፤ በማብቂያው ላይ ግን የምንመለከተው ሁኔታ ተቃራኒውን ነው። ይኸውም እንደ ተከላሽ ራሳቸውን ለማዳን ሊከላከሉ የምናያቸው የእይሁድ ጉባዔ አባላት ሆነው መገኘታቸው ነው።

የእስጢፋኖስ የምስክርነት ቃላት ያላደሩትን ለሜት የሐዋርያት ሥራ 7:54 እንደሚከተለው ይገልጻል፡- «ይህንም በለሙ ጊዜ በልባቸው በጣም ተቆጡ፤ ጥርሳቸውንም አፋጩበት።»

ከዚህ ገለጻ የምንረዳው የቱን ያህል የእስጢፋኖስ ገግግር ልባቸውን እንዳስጨነቀው ነው። ታዲያ ከእነዚያ ከእስጢፋኖስ ከላሾች መካከል አንዱ የጠርሶሉ ሳውል ሲሆን፤ እርሱንም ኢየሱስ በደማስቆ መንገድ ላይ በተገለጸለት ጊዜ የተናገረው፤ «..... የመውጊያውን ብረት ብትቃወም ለአንተ ይብሰብሃል» በማለት ነበር።

ለመሆኑ ይህ ጳውሎስ በግትርነት ይቃወመው የነበረው «የመውጊያ ብረት» ምን ይሆን? በመውጊያ ብረት የተመለሰው የእግዚአብሔር ቃል ሲሆን፤ ይህም በእስጢፋኖስ እንደበት በተነገረበት ዕለት፤ በመንፈስ ቅዱስ የተከፈተውን የጳውሎስን ልብ ወግቶት ነበር።

በሌላ በኩል ደግሞ በዚሁ በሐዋርያት ሥራ ምዕራፍ 24 ላይ ጳውሎስ ተከላሽ ሆኖ በእገረ ገዢው በፊሊክስ ፊት የቀረበበትን ሂደት እናያለን። በዚያም ወቅት ቢሆን የተከለተው፤ የተከላሸና የከላሾች ሚና መቀያየሩን ነው። መንፈስ ቅዱስ በጳውሎስ እንደበት በሚናገርበት ጊዜ የገዢው የፊሊክስ ልብ ተወግቶ ነበር። እንደወትርው ቢሆን ለኩራውና ለጨካኝ ሮማዊ ገዢ እንደ ኃጢአት፤ ጽድቅና ፍርድ የመሳሰሉት ቃላት አንዳችም ስሜት ባላሳደሩበት ነበር። አሁን ግን በፍርሃት በመራመዱ አንዳችም የፍርድ ቃል ሳይተነፍስ ጳውሎስን ለማለፍበት ተገደደ።

እነዚህ የጠቀሰናቸው ምሳሌዎች ሁሉ የሚያረጋግጡልን የመንፈስ ቅዱስ መለኮታዊ ኃይል የቱን ያህል ለዎችን ስለ ኃጢአት፤ ስለ ጽድቅና ስለ ፍርድ እንደሚወቅሳቸው ነው። ከዚህም «ወቀሳው» የተነሳ ግማሾች በመጸጸት

ወደ ትክክለኛው የእምነት ጎዳና ሊመለሱ፤ የተቀሩት ግን በተቃውሟቸው ይገፉበታል።

ኢየሱስ ይህን መለሱን አቋም በማስመልከት በማቴዎስ 12:30 ላይ የሚከተለውን ተናግሯል፡- «ከአኔ ጋር ያልሆነ ይቃወመኛል፤ ከአኔ ጋርም የማይከማት ይበትናል።»

ስለዚህ መንፈስ ቅዱስ በወረደበት ስብሰባ ላይ የሚገኙ ሁሉ ከሁለቱ አቋም አንዱን የግድ መምረጥ ይኖርባቸዋል። ይኸውም እንደም ከርስቶስን በሙሉ ልባቸው መቀበል፤ አለበለዚያም ተቃውሞአቸውን ማጠናከር ማለትም ከማከማቸት ወይም ከመበተን አንዱን መምረጥ ይኖርባቸዋል። በመሃል ለፋሪነት ለመቆየት ለሚፈልጉት ግን መንፈስ ቅዱስ አይፈቅድላቸውም።

አሁንም ኢየሱስ በማቴዎስ 10:34-35 በድጋሚ የተናገረው ከዚሁ ጋር በተዛመደ መልኩ ነበር፡- «በምድር ላይ ሰላምን ለማምጣት የመጣሁ አይምሰላችሁ፤ ሰይፍን አንጂ ሰላምን ለማምጣት አልመጣሁም። ሰውን ከአባቱ፤ ሴት ልጅንም ከእናትዋ፤ ምራትንም ከአማትዋ እለያይ ዘንድ መጥቻለሁና።»

ከርስቶስ በ«ሰይፍ» የመለለው የእግዚአብሔርን ቃል ነው። ይህ ቃል በመንፈስ ቅዱስ ኃይል አስከተላለፈ ድረስ እጅግ ስለታም ስለሚሆን፤ በዚያ የተወጋ ሰው እንደም ይህንነትን አለበለዚያም ጥፋትን በራሱ ላይ ይጋብዛል። በመሆኑም ለመሃል ለፋሪነት ቦታ የለውም ማለት ነው። ሌላው አርቶ ዘቤተለብ መካከል አንኳን ገብቶ በመከፋፈል አንዱን የክርስቶስ ተከታይ ሊያደርገው፤ ሌላውን ደግሞ ተቃዋሚ ያደርገዋል።

እነሆ አሁን የምንኖርበት ዘመን፤ በሥነ ምግባርና በመንፈሳዊ ድቀቱ ተወዳዳሪ የማይገኝለት፤ በገንዘብ አምልኮ የተመረዘ፤ በእስመሳይነትና በመሃል ለፋሪነት የተካነ ነው። ለመሆኑ ከዚህ አሳዛኝ ባህርይ የሚታደገው፤ ብሉም ሰውን ወደ እግዚአብሔር መንገድ የሚያቃናው ኃይል ይኖር ይሆን?

አዎን፤ አለ! ይህንንም ሊያደርግ የሚችለው ብቸኛው ኃይል በእግዚአብሔር ቃል ውስጥ የሚሰራው የመንፈስ ኃይል ነው። ይኸውም ዓለምን፤ ስለ ኃጢአት፤ ስለ ጽድቅና ስለ ፍርድ በመውቀስ ነው።

መንፈሳዊ ምስክርነት

ከዚህ በመቀጠል፤ በመንፈስ ቅዱስ መጠመቅ በሰባክው አገልግሎት ላይ ስለሚያስከትለው አንድ ተጨማሪ ውጤት እንወያያለን። ይኸውም በዕብራውያን 2:3-4 ላይ እንደሚከተለው ሰፍሯል፡- «... አኛስ እንዲህ ያለውን ታላቅ መዳን ቸል ብንለው፤ እንዴት እናመልጣለን? ይህ በጌታ በመጀመሪያ የተነገረ ነበርና፤ የሰሙትም ሰላኝ አጸኑት፤ እግዚአብሔርም እርሱ ራሱ እንደ ፈቀደ በምልክትና በድንቅ ነገር በልዩ ተአምራትም፤ መንፈስ ቅዱስንም በማደል አብሮ መሰከረለት።»

የዕብራውያን ጸሐፊ በዚህ መልእክቱ አማካይነት፤ የወንጌልን የምሥራች ክልብ ልናጤነው ለምን እንደሚገባ የሚያሳምኑንን ሦስት ምክንያቶች አስቀምጧልናል። ከነዚህም የመጀመሪያው፤ ወንጌል በራሱ በኢየሱስ ክርስቶስ የተሰበከ የመሆኑ ሐቅ ሊሆን፤ ሁለተኛው ምክንያት ደግሞ፤ የወንጌል ቃል የተላሰፈውና የተጻፈው ከክርስቶስ ጋር የቅርብ ግንኙነት

በነበራቸው ሐዋርያትና ደቀመዛሙርት መሆኑ ነው። ሦስተኛው ምክንያት፤ እነኚህ በወንጌል የተላሰፉት የምሥራች መልእክቶች በመንፈስ ቅዱስ አማካይነት በተአምራትና በምልክቶች፤ በተለያዩም መንፈሳዊ ስጦታዎች የመረጋገጣቸው እውነታ ነው።

ከዚህ የምንረዳው ፍሬ ነገር፤ የወንጌልን መስበክና መስፋፋት በተመለከተ መንፈስ ቅዱስ የተለያዩ ተአምራትንና ምልክቶችን፤ በማሳየት፤ መለኮታዊ ስጦታዎችንና ኃይልን በማላበስ፤ አገልግሎት የሚያበረክት መሆኑን ነው።

የምልክቶች መከተል

ኢየሱስ በምድራዊ አገልግሎቱ ማብቂያ ላይ ለደቀመዛሙርቱ ያስተላለፋቸው አደራና የሥልጣን ውክልና ነበር። ይኸውም በማርቆስ 16:15 ፡ 17-18 ላይ እንደሚከተለው ተዘግቧል፡- «ወደ ዓለም ሁሉ ሂዱ ወንጌልንም ሰፍጥረት ሁሉ ስበኩ... ያመኑትንም እነዚህ ምልክቶች ይከተሏቸዋል፤ በሰሜ ኢጋንንትን የወጣሉ፤ በአዲስም ቋንቋ ይናገራሉ፤ እባቦችን ይይዛሉ የሚገድልም ነገር ቢጠጡ አይጎዳቸውም እጃቸውን በድውዮች ላይ ይጭናሉ እነርሱም ይድናሉ።»

በእነዚህ ጥቅሶች ውስጥ ኢየሱስ አምስት ዓይነት ተአምራትን ዘርዝሯል። እነዚህን ተአምራት ለመፈጸም የሚችሉት ግን የወንጌልን መልእክት በትክክል ለመስበክ የተዘጋጁና መለኮታዊ እውነቱን የሚመለከሩ አገልጋዮች ብቻ ይሆናሉ።

አምስቱ ተአምራዊ ምልክቶች እንደሚከተለው ሊዘረዘሩ ይችላሉ፡-

1. ኢጋንንትን የማስወጣት ብቃት፤
2. በአዲስ ልሳናት መናገር፤
3. በእባቦች ቢነደፉም መርዙ የማይጎዳቸው መሆን፤
4. የሚገድል መጠጥ ወይም ምግብ ቢወስዱም የማያጠቃቸው መሆን፤
5. በሕመማችን ላይ እጃቸውን በመጫን፤ ሊፈውሏቸው መቻላቸው፤

ይሁን እንጂ ከእነዚህ ተአምራት ጋር የተያያዙና ልንዘጋገባቸው የማይገቡ ሁለት ቁም ነገሮች አሉ። የመጀመሪያው አምስቱንም ተአምራት ቢሆን ልንፈጽማቸው የምንችለው «በኢየሱስ ክርስቶስ ስም» ብቻ መሆኑን

ሲሆን፤ ሁለተኛው ደግሞ አነዚህን ተአምራት ማግኛውም አማኝ ማለትም ወንድም ሆነ ሌት፤ ሰባዚም ሆነ ምዕመን፤ እስከ ዓለም ፍጻሜ ድረስ ሊፈጽማቸው የሚችል መሆኑን ነው። ማንም ስለ ክርስቶስ ክልቡ ለመመስከር ቆርጦ የተነሳ አማኝ፤ አነዚህን ተአምራት የመፈጸም መብትና ችሎታ እንዳለው ሊተማመን ይገባዋል።

የመጀመሪያዎቹም ደቀ መዛሙርት ይህን የሥልጣን ውዘልናና ኃላፊነት ወዲያውኑ ነበር ተግባራዊ ሊያደርጉት የጀመሩት። ይህንንም የሚያስረግጥልን በማርቆስ 16:19-20 ላይ የሚገኘው ጥቅስ ነው። «ጌታ ኢየሱስም ከእነርሱ ጋር ከተናገረ በኋላ ወደ ሰማይ ዐረገ፤ በእግዚአብሔር ቀኝ ተቀመጠ። እነርሱም ወጥተው በየስፍራው ሁሉ ሰበኩ፤ ጌታም ከእነርሱ ጋር ይሰራ ነበር፤ በሚከተሉትም ምልክቶች ቃሉን ያጸና ነበር።»

ከላይ የተዘረዘሩትን መለኮታዊ ምልክቶች፤ ደቀ መዛሙርት ሊያሳዩላቸውና ሊለማመዷቸው የቻሉት፤ ጌታ ካረገና በአባቱ ቀኝ ከተቀመጠ በኋላ ነበር። ከዚያን በኋላም ጌታ በመካከላቸው በአካል ተገኝቶ ተአምራትን በመሥራት ባያግዟቸውም፤ ዳሩ ግን በጽንጠቆስጤ ዕለት በሳያቸው መንፈስ ቅዱስን በማውረድ ታድንቸው ነበር። በመሆኑም ደቀ መዛሙርቱ ለተአምራታዊ ምልክቶች በመንፈስ ቅዱስ ላይ መተማመን ነበረባቸው ማለት ነው። የእግዚአብሔርን መልአክት ለማረጋገጥ ሲባል ለሚገለጡ መለኮታዊ ምልክቶች የኃይል ምንጫቸው መንፈስ ቅዱስ ነው።

ይህ ደግሞ በኢየሱስም ሆነ በደቀ መዛሙርቱ አገልግሎት ወቅት የተረጋገጠ ስለመሆኑ ከአዲስ ዚዳን እንረዳለን። ኢየሱስ በዮሐንስ አጅ በዮርዳኖስ ወንዝ ከመጠመቁ በፊት፤ ወንጌልን ስለ መስበኩም ሆነ ተአምራትን ስለ መፈጸሙ የተጠቀሰ ዘገባ አናገኝም። በተጠመቀበት ጊዜ ግን መንፈስ ቅዱስ በላይ ላይ ከመውረዱም በላይ ለእርባ ቀናት በምድረ በዳ ከተፈተነ በኋላ፤ ማስተማርና ልዩ ልዩ ተአምራትን መፈጸም ጀመረ። በዚህም ሁኔታ ለሦስት ዓመታት ተኩል ያህል ሲያገለግል ቆይቷል።

ኢየሱስ በአነዚህ የአገልግሎቱ ዘመናት ተአምራትን ይፈጽም የነበረው በመንፈስ ቅዱስ አማካይነት ለመሆኑ፤ የኢሳይያስን ትንቢት በመጥቀስ አረጋግጦልናል። ይህንንም በሉቃስ 4:18-19 ላይ አናገኝዋለን። «የጌታ መንፈስ በእኔ ላይ ነው፤ ለድሆች ወንጌልን እሰብክ ዘንድ ቀብቶኛልና፤ ለታሰሩትም መፈታትን ሰፊውሮኝም ማየትን እሰብክ ዘንድ የተጠቀትንም ነጻ እወጣ ዘንድ፤ የተወደደኝውንም የጌታን ግመት እሰብክ ዘንድ ልሰኛል።»

ኢየሱስ አዚህ ላይ ግልጽ ያደረገልን፤ በአገልግሎቱ ወቅት ያስተማረውም ሆነ ተአምራትን የፈጸመው በመንፈስ ቅዱስ በመቀባቱ መሆኑን ነው። ይህንንም በማስመልከት በማቴዎስ 12:28 ላይ እንደገና የሚከተለውን

ተናግሯል። «እኔ ግን በእግዚአብሔር መንፈስ እጋንንትን የማወጣ ዘሆንኩ፤ አንግዲህ የእግዚአብሔር መንግሥት ወደ እናንተ ደርሳለች።»

አሁንም ኢየሱስ ያረጋገጠልን፤ አጋንንትን ያስጠጣው በመንፈስ ቅዱስ ኃይል መሆኑን ሲሆን፤ ጴጥሮስም በሐዋርያት ሥራ 2:22 ላይ ስለ ክርስቶስ አገልግሎት የሚከተለውን ገልጿል። «የናዝሬቱ ኢየሱስ እግዚአብሔር በመካከላችሁ በእርሱ ዘኩል ባደረገው ተአምራትና በድንቆች በምልክቶችም ከእግዚአብሔር ዘንድ ለእናንተ የተገለጠ ሰው ነበረኝ።»

ጴጥሮስ የሚያመለክተን፤ ክርስቶስ የፈጸማቸው ተአምራትና ድንቆች ሁሉ፤ መለኮታዊ ሥልጣን የተላበሱ መሆናቸውንና፤ ምንጫቸውም እግዚአብሔር ራሱ እንደሆነ ነው። እንደገናም ጴጥሮስ በቆርኔሌዎስ ቤት ለተገኙት አሕዛብ፤ ስለ ክርስቶስ አገልግሎት የገለጸበትን ሁኔታ በዚሁ በሐዋርያት 10:38 ላይ ተዘግቦ አናገኝዋለን። «እግዚአብሔር የናዝሬቱን ኢየሱስን በመንፈስ ቅዱስ በኃይልም ቀባው፤ እርሱም መልካም እደደረገ ሰዲያብሱለም የተገዙትን ሁሉ እየፈወሰ ዞረ፤ እግዚአብሔር ከርሱ ጋር ነበረና፤»

በተለይ በዚህ ጥቅስ ውስጥ ጴጥሮስ በግልጽ የሚያሳየን ኢየሱስ ተአምራትን ማድረጉ በመንፈስ ቅዱስ ከመቀባቱ የመነጨ መሆኑን ነው።

እንደዚሁ ሁሉ ደቀ መዛሙርቱም በአገልግሎታቸው ወቅት የኃይላቸው ምንጭ መንፈስ ቅዱስ ነበር። መንፈስ ቅዱስን በጽንጠቆስጤ ዕለት ከመቀበላቸው ዘፊት የነበረው አገልግሎታቸው ግን እጅግ ውስን ነበር።

በማርቆስ 6:12-13 ላይ ኢየሱስ አሥራ ሁለቱን ሐዋርያት ለመጀመሪያ ጊዜ እንዴት ለአገልግሎት እንዳስማራቸው ተገልጾ አናገኛለን። «ወጥተውም ንኪሐ እንዲገቡ ሰበኩ፤ ብዙ አገንንትንም አወጡ፤ ብዙ ድውዮችንም ዘይት እየቀዙ ፈወሰኑባቸው።»

በሌላ በኩል ደግሞ ስለ ሰባዎቹ ደቀ መዛሙርት አገልግሎት በሉቃስ 10:17 ላይ የሚከተለው ዘገባ ስፍሯል። «ሰባውም በደስታ ተመልሰው፤ ጌታ ሆይ፤ አጋንንት እንኳ በስምህ ተገዝተውልናል አሉት።»

ይህ እንግዲህ የሚያመለክተን ኢየሱስ በምድር ላይ ባገለገለበት ጊዜ እንኳን ደቀ መዛሙርቱ በተለይ አጋንንት የያዛቸውንና ሕሙማንን የመፈወስ ሥልጣን ተለማምደው እንደነበረ ነው። ታዲያ ሥልጣኑ ከራሳቸው የመነጨ ሳይሆን የክርስቶስ የቅርብ ወዳጆች በመሆናቸው ሳቢያ በኩል የተላለፈላቸው ነበር።

ከጳጳሳቸው ፊት በጋላ ግን በተጥታ መንፈስ ቅዱስን በመቀበላቸው ራሳቸውን ቸለው የተሟላ መንፈሳዊ አገልግሎት ለማበርከት ቸለዋል። በመሆኑም አያሉስ እንደ ቀድሞው በአጠገባቸው ባይገኝም ቅሱ የተለያዩ ተአምራትን የማድረግ ሥልጣን ነበራቸው።

ገና መንፈስ ቅዱስ እንደወረደባቸው፤ አያሉስ በማርቆስ 16 ላይ ከገባላቸው አምስት ቃል ኪዳናት አንዱን ወዲያው ተለማምደው ነበር። ይኸውም ሁሉም በልሳናት ለመናገር መቻላቸው ሊሆን፤ በሐዋርያት ሥራ መጽሐፍም ላይ ስለቀረው ድንቅ ሥራቸው ተዘርዝሮ እናገኛለን። በተለይም አገልግሎታቸው ሁሉ በመስኮታዊ እጅ ስለመመራቱ ዕብራውያን 2:4 እንደሚከተለው ያጠቃልላል፡- «እግዚአብሔርም እርሱ ራሱ እንደ ፈቀደ በምልክትና በድንቅ ነገር በልዩ ልዩ ተአምራትም፤ መንፈስ ቅዱስንም በማደል።»

በማርቆስ 16 ላይ ከተዘረዘሩትና በአያሉስ ከተሰጡት አምስቱ ተስፋዎች፤ አራቱ የተፈጸሙበትን መንገድ ከሐዋርያት ሥራ አንዳንድ ምሳሌዎች በመጥቀስ እናያለን። አጋንንትን ማስለቀቅና ሕመማንን መፈወስ በተለይ በፊሊጶስ አገልግሎት የተመሰከረ ሲሆን፤ በመርዘኛ አባብ መነከስ ደግሞ በጳውሎስ በኩል ተረጋግጧል (የሐዋርያት ሥራ 28:1-6)። እንደዚሁም ዊሲያም በርቱን የተባሉት ሚስዮናዊ (የወንጌል መልእክተኛ) «የሚከተሉት ምልክቶች» (Signs Following) በሚለው መጽሐፋቸው፤ አያሉስ የሰጠው የተስፋ ቃል በአሁኑም ጊዜ በመፈጸም ላይ ስለመሆኑ በዓይን ምስክርነት ካረጋገጡት አንዳንዶቹን በምሳሌነት አስፍረዋል። በተለይም መርዘማ ምግብ ተመግበውና በአባብ ተነድፈው ስለ ዳኑ ሚስዮናውያን፤ ያሰባሰቡት መዘከር በእጅጉ አሳማኝ ነው። ስለዚህ የአያሉስ የተስፋ ቃላት ለሐዋርያትና ለደቀ መዛሙርት ብቻ የተወሰነ ሳይሆን በማናቸውም ዘመን በእርሱ ያመኑ ክርስቲያኖች፤ ያለ ጊዜና ቦታ ምርጫ፤ ያለ አንዳች የዘርና የጾታ አድልዎ፤ ተአምራቱን ሊለማመዷቸው ይችላሉ ማለት ነው።

በዮሐንስ 14:12 ላይ አያሉስ የሚከተለውን ተናግሯል፡- «አውነት እውነት አላችኋለሁ፤ በእኔ የሚያምን እኔ የማደርገውን ሥራ እርሱ ደግሞ ያደርጋል፤ እኔ ወደ አብ እሄዳለሁና፤»

ዘዚህ ጥቅስ ውስጥ ትኩረታችንን ሊሰጠው የሚገባው፤ «በእኔ የማያምን እኔ የማደርገውን ሥራ ደግሞ ያደርጋል» ሲል ክርስቶስ የተናገረው ነው። ይህም ማንኛውንም ሕዝብ የሚያጠቃልል የዘመናት መለዋወጥም ሆነ፤ የአካባቢ ሁኔታ የማይገድበው የተስፋ ቃል ነው።

አያሉስ ራሱ የሰራውን ሥራ እያንዳንዱ ምእመን እንዴት ሊሰራው ይችላል? መልሱ የተሰጠው በዮሐንስ 14:12 የመጨረሻ ክፍል ነው «እኔ ወደ አብ እሄዳለሁና።» ጥቂት አልፍ ብሎ አያሉስ እንደገና በዮሐንስ 14:16-17

እንደዚህ ይላል፡- «እኔም አብን እለምናለሁ ለዘላለም ከእናንተ ጋር እገዳናር ሌላ አጽናኝ (መንፈስ ቅዱስን) ይለግችኋል።»

በቴፕር 12 ላይ እንደተጠቀሰው የአያሉስ ወደ አባቱ መሄድ ለእኛ መንፈስ ቅዱስን እንድናገኝ በመሆኑ አሁን በገልጽ እንደምንረዳው አያጠራጥርም። ልክ መንፈስ ቅዱስ በአያሉስ ላይ በመውረድ የተለያዩ ተአምራትን ለመሥራት እንዳስቻለው ሁሉ፤ በተመሳሳይ ሁኔታም መንፈስ ቅዱስ የሚወርድባቸውን እግኖች ሁሉ ተደም ሲል በተረገጠባቸው ያልነበራቸውን ብቃት ያሳብላቸዋል።

ሰማያዊ መገለጥ ሰማያዊ ምስክርነት ይፈልጋል

ከወንጌል ላይ የተገለጸው የእግዚአብሔር የተስፋ ቃል ተፈጻሚነት ስለማግኘቱ፤ መሳው መጽሐፍ ቅዱስ የሚያረጋግጥን ነው። እግዚአብሔር እንድን መስኮታዊ እውነት ለሕዝቡ እስከነበረው ሕዝቡም በሙሉ ልቡ በመተዘል ተግባራዊ ሊያደርገው ፈቃደኛ እስከሆነ ድረስ፤ ለመገለጡ ግረጋገጫ የሚሆኑ ልዩ ልዩ ተአምራት ሊፈጸሙ ይችላሉ።

ይህን መሰሉ ክስተት በፍጥረት መጀመሪያ ላይ በተፈጸመው በቃዋልና በክሊል ታሪክ ስለ መመስረቱ ከመጽሐፍ ቅዱስ እንረዳለን። በዘፍጥረት 3:17 ላይ እንደተገለጸው የቃዋል መሥዋዕት ከራሱ ጊዜና የመነጫ፤ የገል ሥራው ውጤት ነበር። ከእግዚአብሔር የተሰጠው እንዳትም መገለጥ ካለመናሩም፤ በቅድሚያ ኃጢአቱን እገዛ አልተናዘዘም። መሥዋዕት ደግሞ ለተሠራ ኃጢአት በግስተሰረዳት የሚተርብ ስለመሆኑ የታወቀ ነበር።

እዚህ ግን ከሰማ መንጋዎቹ በኩርቹን በመሥዋዕትነት በማትረብ ኃጢአተኝነቱን አምና፤ ከእግዚአብሔር ይቅርታ ጠይቆ ነበር። ደም ማፍለስ ለኃጢአት ግስተሰረዳት የመሆኑን እውነታ የተረዳው ደግሞ በእግዚአብሔር መገለጥ እንጂ፤ በገሉ በመመራመር አይደለም። ስለዚህ የእርሱ እምነት የተረጋገጠው በሥራው ሳይሆን፤ የእግዚአብሔርን ፈቃድ ለመፈጸም በመገላቱ ነው።

ይህም በዕብራውያን 11:4 ላይ እንደሚከተለው ተረጋግጧል፡- «እዚህ ኪታዋል ይልቅ የሚበልጥን መሥዋዕት በእግዚአብሔር በእምነት አተረበ፤ በዚህም እግዚአብሔር ስለ ሰጠታው ሲመሰክር፤ እርሱ ጸድቆ እንደ ሆነ ተመነገረለት።»

እዚህ ከእግዚአብሔር በተሰጠው መገለጥ እምና መሥዋዕት በማትረብ፤ እግዚአብሔርም ሥጦታውን ለመተዘል ልዩ ተአምር በመፈጸም

አረጋገጠ። ይኸውም መሥዋዕቱን ከሰማይ የወረደ የእሳት ነበልባል እንዲበላው በማድረጉ ነው።

በሌላ በኩል ግን አግዚአብሔር የቃየልን መሥዋዕት ለመቀበል ፈቃደኛ ስላለመሆኑ በዘፍጥረት 4:45 ላይ እንደሚከተለው ተገልጾ እናገኛለን፡- «.....እግዚአብሔርም በአቤልና በመሥዋዕቱ ደስ አለው። በቃየልና በመሥዋዕቱ ግን አልተደሰተም።»

ከዚያን ጊዜ አንስቶ እግዚአብሔር በእውነት በእርሱ አምነው ትእዛዙን ለሚፈጽሙት ሁሉ፤ ከዚህ ተመሳሳይ በሆነ መንገድ ፍቅሩን በተአምራት አማካይነት ሊገልጽላቸው ቆይቷል። ለምሳሌ ከዘጸአት ምዕራፍ 4 አንደምንጊዳው፤ እግዚአብሔር ሙሴን እስራኤላውያንን ከግብጽ ባርነት ሥር እንዲያውጣቸው ባዘዘው ጊዜ፤ ለዚህ ማረጋገጫ የሚሆኑ ሦስት ተአምራት ተፈጽመው ነበር።

በዘሌዋውያን 9:24 ላይ እንደምናነበው ደግሞ ሙሴና እርን በመገናኛው ድንኳን ውስጥ ለእግዚአብሔር መሥዋዕትን ካቀረቡ በኋላ የሚከተለው ተፈጽሞ እንደነበረ ተዘግቧል፡- «.....እሳትም ከእግዚአብሔር ዘንድ ወጣ፤ በመሆኔውም ላይ የሚቃጠለውን መሥዋዕት ስቡንም በላ፤ ሕዝቡም ሁሉ እይተው አልል አሉ፤ በግምባራቸውም ወደቁ።»

እንደዚህ 2ኛኛ 7:1 ላይ እንደተገለጸው፤ ሰሎሞን የቤተ መቅደስን ሥራ ጨርሶ በእግዚአብሔር ፊት በጸለየ ጊዜ፤ የሚከተለው ተፈጽሞ ነበር፡- «እሳት ከሰማይ ወርዶ የሚቃጠለውን መሥዋዕትና ሌላ መሥዋዕቱን በላ፤ የእግዚአብሔርም ክብር ቤቱን ሞላ።»

በመጽሐፈ ነገሥት ቀዳማዊ 18:38-39 ላይ ደግሞ ኤልያስና የበዓል ነዚያት በተፋጠጡበት ወቅት እግዚአብሔር የሚከተለውን ተአምር ፈጽሞ እንደነበረ ተገልጾአል፡- «የእግዚአብሔርም እሳት ወደቀች የሚቃጠለውን መሥዋዕቱንም እንጨቱንም ድንጋዩንም አፈሩንም በላች፤ በተደጓድም ውስጥ ያለውን ውኃ ላሰች።»

እግዚአብሔር ይህን መለሱን ድንቅ ሥራውን በኤልያስ ብቻ አላቆመም። ከእርሱም በኋላ የተነሱት፤ እንደ ኤልሳዕ፤ አሳይያስ፤ ሕዝቅኤል፤ ዳንኤልና ሌሎችም ነዚያት ለአገልግሎታቸው መሳካት በእጅጉ በእግዚአብሔር ተአምራታዊ ሥራዎች ይታዝቡ ነበር።

በአዲስ ኪዳንም ወቅት ቢሆን፤ የእግዚአብሔር አጅ ድንቅ ሥራዎችን ከመሥራት ወደ ኋላ አላለም ወይም አልቀነለም። እንዲያውም በራሱ በኢየሱስ አገልግሎትና በመጀመሪያዋ ቤተ ክርስቲያን አማካይነት ከድንቅም ድንቅ የሆኑ አያሌ ተአምራት ተፈጽመዋል።

የእግዚአብሔርን ቃል እውነተኛነት ማረጋገጥም ሆነ፤ የእግዚአብሔርንም መልእክተኞች አገልግሎት ማሳካት፤ በዘመናት ሁሉ እንደታየውና እንደተመለከረው፤ የመንፈስ ቅዱስ የሥራ ድርሻ ነው። መንፈስ ቅዱስ በሕዝቡ ላይ በመትረፍረፍ በወረደበት ወይም በኃይል በፈለሰበት ጊዜ ሁሉ፤ በማረጋገጫነት የሚከሰቱት ተአምራትም እንደዚያው እጹብ ድንቅ የሚያሰኙ ይሆናሉ።

እርግጥ በአንዳንዶች ግምት፤ የአገልጋዮች በትምህርት መራቀቅ፤ ወይም ለምርምርና ፍልስፍና መጋለጥ የመንፈስ ቅዱስን እገዛና እርዳታ እንደሚቀንሰው ያስባሉ። ይሁን እንጂ ይህን መለሱ አስተሳሰብ ትክክል ላለመሆኑ፤ ከሐዋርያው ጳውሎስ አገልግሎት በመነሳት ማስተካከል ይቻላል። ዓለማዊው ዕውቀት በእራሱ ወደ እግዚአብሔር የሚያቀርብን ባይሆንም፤ ዳሩ ግን ለመንፈሳዊ መረዳት አስተዋጽኦ ማበርከቱ እሌ የማይባል ሐቅ ነው። ይሁን እንጂ የቱንም ያህል የተማርንና የተራቀቅን ብንሆንም፤ ልክ እንደ ሐዋርያው ጳውሎስ ሁሉ በውስጣችን አምቀን በመያዝ፤ በመንፈስ ቅዱስ ለሚገለጥልን ጥበብ ቅድሚያና ዕውቅና መስጠት አለብን። የዚህንም አስረላጊነት ራሱ ሐዋርያው በ1ኛ ቆሮንቶስ 2:1-5 እንደሚከተለው ያስነገነበናል፡- «እኔም ወንድሞች ሆይ፤ ወደ እናንተ በመጣሁ ጊዜ በቃልና በንግዥ ብልጫ ለእግዚአብሔር ምስክርነቱን ለእናንተ እየነገርሁ አልመጣሁም። በመካከላችሁ ሳለሁ ከኢየሱስ ክርስቶስ በስተቀር እርሱም እንደተሰቀለ ሌላ ነገር እንዳለውቅ ቆርጬ ነበርና። እኔም በድካምና በፍርሃት በብዙ መንቀጥቀጥም በእናንተ ዘንድ ነበርሁ። አምነታችሁም በእግዚአብሔር ኃይል እንጂ በስውጥ በእንዳይሆን፤ ቃሉም ሰብከቱም መንፈስንና ኃይልን በመግለጥ ነበረ እንጂ፤ በሚያባብል በጥበብ ቃል አልነበረም።»

ጳውሎስ ግልጽ እንዳደረገልን፤ የወንጌልን መልእክት በምናስተላልፍበት ጊዜ፤ ሆን ብለን በተራቀቀ ቋንቋ በመናገር ሕዝቡን ግራ ልናጋባው አያሻም። እንደዚሁም የጥበባችንን ጥልቀት ወይም የዕውቀታችንን ምጥቀት ለማሳየት ልንጠቀምበት አይገባም። ጳውሎስ እንዲህ በማድረግ ቢያምንበት ኖሮ፤ በቀላሉ በፈጸመው ነበር። ሆኖም ግን የእርሱን ትኩረትና ፍላጎት የወንጌልን ቃል በማስተላለፉ ላይ የተወሰነ ነበር። የእርሱ ልፋትና ጥረቱ «ኃይልን ለመግለጥ» ነበር እንጂ «በሚያባብል በጥበብ ቃል» ሳቢያ ለዎችን ለመሸንገል አልነበረም።

«መግለጥ» የሚለው ቃል የሚያመለክተው፤ በስውር ላይሆን በአደባባይ የሚነገረውን፤ እጅግ ግልጽና ለአድማጩ ሊገባ የሚችለውን የንግግር ወይም የትምህርት ዓይነት ነው። መንፈስ ቅዱስ በጳውሎስ ላይ ማደሩ፤ በጳውሎስ ውስጣዊ የሰውነት ክፍል ላይ ብቻ ለውጥ ለማምጣት ሳይሆን፤ በውጪያዊውም ጭምር ነው።

ሰዚህ ሕውሉ በአገልግሎቱ ዘመን ሁሉ፤ ከግሪኮች ረውጥ ብረተኛ ጋር ገልጽ ገንጥሎ ሊመሰርት፤ ሊገባቸውና ራሱን በአገርሱ ደረጃ ዝቅጥጥና ለግሪኮች ሊያሳምናቸው ይገባው ነበር። እንዲሁም ሕውሉን ይህን ዓይነትን መገናኛ እንዲከተል የረዘመ ለምን ይህን ሕውሉ በሰዚህ የተሰማሰበት ምክንያት ምንድን ነው? ሰዚህ ሕውሉ ራሱ የግሪኮች መልስ ይሰጣል፡- «እያንተም በእግረኛ ጋይል እንጂ በሐው ጥባብ እንዲሆን፤ ታላቅ ሰዚኒያ መገረብና ጋይልን በመገለጥ ነገር...»

ለምን እርስ በእርስ ከመከራከርና ብሉም ከመመራመር የተሳለፈ፤ እንዲሁም እንዲያመልክት እያሾም። ለእያንተ ሕውነተኛው መሰረቱ፤ በእያንዳንዱ አግኝቶ ልብ ወለት የግሪኮች መገረብ ትዳስ ነው።

እሁንም ሕውሉ ይህን ዘግቦረገጥ በርግ 15:18-19 ላይ የግሪኮች ሲናዝር እናገኛለን፡- «እስከ እንዲታዘዙ ክርስቶስ በቃልና በሥራ፤ በምልክትና በድንቅ ነገር ጋይል፤ በመገረብ ትዳስ ጋይል በእኔ አድርጎ ከሥራው በተር ምንም ልዩነት አልደረገም።»

ሕውሉ የወገኑን መልእክት ለግሪኮች በእግረኛ ጋይልና ድጋፍ ተመሳ እንጂ፤ ስለ ራሱ ትሉታም ሆነ ስለ ተሰጥሎ አገልግሎት አልተከራራም። ወገኑም በመላው ዓለም ሊደረስ የግሪኮች የመገረብ ትዳስ የሥራ ድርሻ በሆነው «የምልክትና በድንቅ ነገር ጋይል» እንጂ በሰዚኒያ ጥባብና ልውውጥ አለመሆኑን ገልጽ አድርጎልናል።

ሰዚህ ለተገነዘበው በእግረኛ ቃል ምክንያት ግሪኮች የግሪኮችን ድንቅ ምልክቶችና ተለምዶት መሥራቱ፤ በመገረብ ትዳስ ለግሪኮች ሥር ድርሻና ጋላነት ነው። ይህ የመገረብ ትዳስ ጋላነት ለመጀመሪያ ጊዜ የተመሰከረው፤ ከወደቀት በኋላ በታሪክ የመጀመሪያው ምዕመን ሰጥቶ በሆነው በእስል አግካይነት ነው። እነሆም ከዚያ ጊዜ አንስቶ መገረብ ትዳስ በሰዚኒያ የግሪኮች የሥራ ድርሻ፤ በእግረኛ ቃል በግሪኮችና በግሪኮች ሕዝቦች ላይ እያስመሰከረ አለ፤ ወደ ራትም እስከ ዓለም ፍጻሜ ድረስ ይተገባል።

ክፍል 5

እጆቻችን ስለ መጫን

«ሰዚህ ምክንያት፤ እሳት እንደሚያቀጣጥል ሰው፤ እጆቹን በመጫኔ በአንተ ያለውን የእግዚአብሔርን ሥጦታ እንድታነሳሳ አሳስብሃለሁ።»

2ኛ ጢሞቴዎስ 1:6

በረከትን፤ ሥልጣንንና ፈውስን ማስተላለፍ

በብሔራዊ 6:1-12 ላይ ስለ ሰፈሩት ስድስት የክርስትና እምነት መሠረቶች ቀደም ባሉት ክፍሎች አማካይነት የተወሰነትን ማየታችን የሚታወስ ነው። እነዚህም ስድስቱ መሠረታዊ የእምነት ትምህርቶች፡-

1. ዘሞት ሥራ ንስሐ፤
2. በእግዚአብሔር እምነት፤
3. ስለ ጥምቀቶች፤
4. አጆችን ስለመጫን፤
5. ስለመታትን ትንሳኤ፤
6. ስለ ዘላለም ፍርድ፤ ለመሆናቸው አገረ መንገዳችንን ተመልክተናል።

እንደዚሁም ባለፉት ምዕራፎች አማካይነት ስለ መጀመሪያዎቹ ሦስት የእምነት መሠረቶች በዝርዝርና በጥልቀት የተወያየን ሲሆን፤ በመቀጠል ደግሞ፤ «አጆችን ስለመጫን» የሚለውን አራተኛ ክፍል በመውሰድ እንዲተላለፍ።

በመሰረቱ «አጅ መጫን» የሚለውን የክርስትና እምነት መመሪያ እንደ አኛ እንደ ሰዎች አስተሳሰብ ዚህን ኖሮ ከብደት በመሰጠት በዚህ ዝርዝር

ውስጥ ባላቀቀነውም ነበር። ይሁን እንጂ አኛ የቱንም ያህል አቃልለን ብንመለከተውም፤ በመጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ ተቀዳሚ ሥፍራና ከፍተኛ ዋጋ ተሰጥቶት እናገኛለን።

በቅድሚያ «አጅ መጫን» ስለሚለው ሐረግ፤ ሊኖረን የሚገባውን ግንዛቤ በተመለከተ በአጭሩ እንነጋገር። አጅ መጫን ማለት እንደ ሰው ስተለየ መንፈሳዊ ዓላማ ሲል እጆቹን በሌላው ላይ ማሳረፍ ወይም መጫን ሲሆን፤ እድራጎቱም እንድም በጸሎት አለበለዚያም በትንቢታዊ ንግግሮች የታገዘ ወይም የታጀበ ይሆናል።

ይህ እንግዲህ ሃይማኖታዊ ይዘቱን በተመለከተ የሚኖረው ገጽታ ሲሆን፤ በሌላ በኩል ደግሞ ሰዎች በዕለት ከዕለት ግንኙነታቸው ስሜታቸውን ለመግለጫ እንደሚገለገሉበት እናስተውላለን። ለምሳሌ በእንዳንድ የዓለም ክፍል ውስጥ ሁለት ጓደኛዎች ተለያይተው በሚገናኙበት ጊዜ ለላምታ የሚለግጡትም ሆነ ናፍቆታቸውን የሚገላለጹበት አጆቻቸውን በሌላው ትክክል ላይ በማሳረፍ ነው። እንደዚህ ሁሉ ሕጻን ልጁ በራስ ምታት ወይም በትኩሳት ሲለቃይ ያየች አናት በቅድሚያ የምትወስደው አርምጃ፤ እጇን በልጇ ግንዛብ ላይ በማሳረፍና ቅንድቡን በማሸሸት ከሥቃዩ እንዲዘናጋ ማድረግ ነው።

ታዲያ በኃይማኖት ረገድ ያለው የአጅ መጫን ልምድ በእንድ ጎኑ ወስደን ስንመለከተው ከዚህ መለሉ ሰብአዊ ባህርይ የመነጨ ሆኖ እናገኛለን። ሆኖም በሌላ ጎኑ ስንመለከተው ደግሞ ከዚህ የሚለይባቸውን ሦስት ዓላማዎች እናጠናለን።

አጅ መጫን በሃይማኖታዊ ይዘቱ በቅድሚያ የሚያንጸባርቀው የበረከትን ወይም የሥልጣንን አጅ ከሚጭነው ወደ ሚጫንበት ሰው መተላለፉን ነው። ሁለተኛው ዓላማ ደግሞ አጅ የተጫነበት ሰው በእግዚአብሔር ተመርጦ፤ ልዩ ጸጋንና ኃይልን የተቀበለ ስለመሆኑ በሕዝብ ፊት ለመመስከር ሲባል ሊሆን ይችላል። ሦስተኛው የአጅ መጫን ዓላማ ደግሞ፤ መንፈሳዊ አገልጋዮችን ለመመልመልና ለመሰየም ሊሆን ይችላል። ይሁን እንጂ በእንድ ጊዜ አጅ መጫን፤ ሦስቱም ዓላማዎች ተፈጻሚነት የሚያገኙበት ሁኔታ ሊኖር ይችላል።

ሦስቱ - የብሉይ ኪዳን ምሳሌዎች

እኛ የመጫን ልምድ ከሰው ልጅ ታሪክ ተለይቶ የግድታይ ለመሆኑ አንዱና አስተማማኝ ማሰራጀት መጽሐፍ ቅዱስ ነው። ይህ ጥንታዊ ልማድ በእግዚአብሔር ልጆች ዘንድ ጥምር ተቀባይነት ያለው ለመሆኑ በተለያዩ የብሉይ ኪዳን መጻሕፍት ተጠቅሶ እናገኘዋለን። ለማሰራጀትም የመጀመሪያው የብሉይ መጽሐፍ ከሆነው ከዘፍጥረት፤ እንደ ምሳሌ በመውሰድ እንመለከታለን። በዘፍጥረት 48:14 ላይ የሴፍ ሁለቱን ወንዶች ልጆችን ከአባቱ ከያዕቆብ ምርቃትን ይተበሉ ዘንድ ባመጣበት ወትት፤ የነበረው ሥነ ሥርዓት የሚከተለውን ገጽታ የያዘ ነበረ።

«እስራኤልም (ያዕቆብ) ተኝ እጁን ዘርገቶ በኤፍሬም ራስ ላይ አናረው፤ እርሱም ታናሽ ነበረ፤ ግራውም በምናሌ ራስ ላይ አናረ፤ እጆቹም አስተላለፈ፤ ምናሌ በኩር ነበርና።»

ያዕቆብ በሁለቱ የልጅ ልጆች ላይ እጆቹን ሆን ብሎ ከላይ በተገለጸው ሁኔታ ይጫንባቸው እንጂ፤ የሴፍ ግን አባቱ በሰህተት የፈጸመው መለሉት ተኝ እጁን በትልቁ በምናሌ ግራ እጁንም በትንሹ በኤፍሬም ላይ እንዲያደርግ ሲነግረው ምክር ነበር። ሆኖም ግን ያዕቆብ እንደዚያ ማድረጉ በመለከታዊ ምረት መሆኑን በመግለጽ፤ በዚያው እጆቹን በጫነበት ሁኔታ እንዳለ በማቆየት ታናሹን ኤፍሬምን ባርከታል።

እነሆ ከዚህ ታሪካዊ ጥቅስ የምንረዳው ሁለት ፍሬ ነገሮችን ነው። ይኸውም በመጀመሪያ እኛ መጫን ከምርቃት ጋር የተያያዘ መሆኑን ሲያስገነዝብን፤ በመቀጠል ደግሞ በተኝ እጅ ለማካይነት የሚተላለፈው ምርቃት በግራ ከሚተላለፈው ይልቅ የበለጠ ከብደትና ዋጋ ያለው መሆኑን ነው።

ሌላው የእኛ መጫን ምሳሌ የተጠቀሰበት የብሉይ ኪዳን ክፍል ደግሞ የዘንጋልቱ መጽሐፍ ነው። በዚህ መጽሐፍ ምዕራፍ 27 ላይ ከሰፈረው ታሪክ የምንረዳው በትድሚያ መሴ በሕይወቱ ማብቂያ ላይ እርሱን የሚተካውን የእስራኤል መሪ እግዚአብሔር እንዲያሳውቀው ልመና ማቅረቡን ነው። ለዚህም ለመሴ ጥያቄ እግዚአብሔር የሠጠውን መልስና የአፈጻጸም መመሪያ በዘንጋልቱ 27:18-20 ላይ እንደሚከተለው ሰፍሮ እንመለከታለን። «እግዚአብሔርም መሴን አሰው። መገፈስ ያለበትን ሰው የነፃን ልጅ ኢያሱን ወሳይህ እጅህን በላይ ጫንክት፤ በካህት በአልጻዛርና በማገብ ሁሉ ፊት እቆመው፤ እነርሱም እያዩ እዘዘው። የእስራኤልም ልጆች ባለብት ሁሉ እንዲታዘዙት ከከብርህ እነርሱት።»

ከዚህ በመቀጠል ደግሞ መሴ ይህን የእግዚአብሔር ትዕዛዝ ተግባራዊ ያደረገበትን መንገድ እናያለን። «መሴም እግዚአብሔር እንዳዘዘው አደረገ፤ ኢያሱም ወሳዩ በካህት በአልጻዛርና በማገብ ሁሉ ፊት እቆመው፤»

እግዚአብሔርም በመሴ እንደተናገረ፤ እጁን በላይ ጫንክት፤ እዘዘውም።»
ዘንጋልቱ 27:22

ከላይ ከሰፈረት ሁለት ጥቅሶች የምንረዳው ዋነኛው ቅም ነገር፤ የመሴ እጁን በኢያሱ ላይ መጫን ለሁለት ዓላማዎች ሲባል የተፈጸመ መሆኑን ነው። ይኸውም በትድሚያ መሴ ከእግዚአብሔር ያገኘውን ሥልጣን በኢያሱ ግስተላለፉን ሲሆን፤ በመቀጠል ደግሞ በዚህ ሥነ ሥርዓት ለማካይነት ተጣብጦ የእስራኤል መሪ ኢያሱን መላው ሕዝብ እንዲያውቀው ማድረጉ ነው።

መሴም ከእግዚአብሔር በታዘዘው መሠረት በመፈጸሙ ያገኘው ውጤት በዘጸም 34:9 ላይ እንደሚከተለው ተዘግቦ እናገኛለን። «መሴም እጆቹን ለላጫዝበት የገደ ልጅ ኢያሱ የጥበብን መገፈስ ተሞላ፤ የእስራኤልም ልጆች ታዘዙለት፤ እግዚአብሔርም መሴን እንዳዘዘው አደረገ።»

እንግዲህ እነዚህ ሦስት ምንጮች ግልጽ የሚያደርጉልን፤ የመሴ እጁን በኢያሱ ላይ መጫን ለራሱ ለኢያሱም ሆነ ለእስራኤል ሕዝብ ታላቅ ዋጋ ያለው መሆኑን ነው።

ከዚህ ጋር ተመሳሳይነት ያለውን ተጣብጦ የብሉይ ኪዳን እኛ የመጫን ምሳሌ የምናገኘው ደግሞ በ2ኛ ነገሥት 13 ላይ ነው። ከታሪኩ ዘገባ በትድሚያ የምንረዳው የእስራኤል ጉሥ የአስ፤ ነቢዩ ኤልሳዕ ለሞት በተቃረበበት ጊዜ ሊጠይቀው እንደሄደ ነው። በዚያን አጋጣሚ በሁለቱ መካከል ሰለተካሂደው ወይይት ከቆጥሮ 15-17 ላይ የሚከተለው ሰፍሮ እናገኛለን። «ኤልሳዕም፡ ተስተና ፍላጻዎች ውሰድ አለው፤ ተስተና ፍላጻዎቹም ወሳዩ። የእስራኤልም ጉሥ እጅህን በተስቱ ላይ ጫን አለው። እጁም ጫንክት፤ ኤልሳዕም እጁን በጉሡ እጅ ላይ ጥና የምሥራቅን በር ክፈት አለ፤ ክፈተውም። ኤልሳዕም ወርውር አለ፤ ወረወረውም። እርሱም የእግዚአብሔር መድኃኒት ፍላጻ ነው፤ በላሪያ ላይ የመድኃኒት ፍላጻ ነው፤ እስከታጠፋቸው ድረስ ሰሪያውያንን በአፈት ትመታለህ አለው።»

የተስቱ በመስኮት በቲል ወደ ምሥራቅ አትጣጫ መወንጨፍ በምልከትነት ያበላጀው የጉሥ የአስን በላሪያ ሠራዊት ላይ ድልን መቀዳቂት ነው። ይህም በሌላ አነጋገር የአስ በእስራኤል መሪነቱ በእግዚአብሔር ዘንድ ተቀባይነትን ለማግኘቱ ማረጋገጫ ነበር።

ሆኖም ግን ለየአስ ይህን ሥልጣን መቀዳቂት የኤልሳዕ እጁን በላይ ላይ መጫን አስፈላጊ መሆኑን ልናጠነው ይገባል። ይኸውም ልክ መሴ እጁን በኢያሱ ላይ በመጫን ሥልጣን እንዳስተላለፈለት ሁሉ፤ አሁንም ኤልሳዕ በተመሳሳይ መንገድ እጁን በየአስ ላይ በመጫን ስለ ድል አድራጊነቱና ስለ እስራኤል መሪነቱ እረጋገጣለታል። ከተተረውም ታሪክ እንደምንረዳው፤

እነዚህ ሁለት ግለሰቦች በእግዚአብሔር የተመረጡ እንደ መሆናቸው፤ ማናቸውም ጠላት ሊቋቋማቸው አስመቻሉን ነው።

ፈውስን የተመለከቱ ሁለቱ የአዲስ ኪዳን ድንጋጌዎች

በመቀጠል ደግሞ ወደ አዲስ ኪዳን እንሸጋገርና፤ በዚህም ክፍል ቢሆን እጅ መጫን የቱን ያህል ክብደት አንዳለው በመጠኑ እንመልከት። እንደ አዲስ ኪዳን ዘገባ እጅ መጫን አምስት የተለያዩ በረከቶችን ለመቀዳጀት የሚያስችል ነው። ከነዚህም የመጀመሪያው ድውያንን ለመፈወስ የሚያስችል ሥልጣን ሊሆን ይህንንም ጌታ ኢየሱስ ራሱ በማርቆስ 16፡17-18 ላይ እንደሚከተለው አረጋግጦልናል፡- «... በሰሜን... እጃቸውን በድውዮች ላይ ይጥሱ ለእርሱም ይደናሉ።»

እንግዲህ ከዚህ የምንረዳው በድውያን ወይም በተለያዩ ሕመም በሚሠቃዩ ሰዎች ላይ በጌታ በኢየሱስ ስም እጃችንን በመጫን ፈውስን ለመቀዳጀት እንደምናስችላቸው ነው።

በዚህ በአዲስ ኪዳን ወደ መጨረሻ ላይ በሚገኘው በየዕቅብ መልእክት 5፡14-15 ላይ ደግሞ ከዚህ በመጠኑ ለየት ያለ የፈውስ ማሰነጃ ሥርዓት ሠፍሮ እናገኛለን፡- «ከእናንተ የታመመ ማንም ቢኖር የቤተ ክርስቲያንን ሽማግሌዎች ወደ እርሱ ይጥራ፤ በጌታም ስም እርሱን ዘይት ቀብተው ይጸልዩለት። የእምነትም ጸሎት ድውዩን ያደናል፤ ጌታም ያሰነሳዋል፤ ኃጢአትንም ሠርቶ እንደሆነ ይሰረይለታል።»

ከላይ የተጠቀሱት የእጅ መጫንም ሆነ ዘይት የመቀባት የፈውስ ሂደቶች ወይም ተአምራት አንድ የጋራ የሆነ ባህርይ ያላቸው ሊሆን ይኸውም ሁለቱም የጌታ ኢየሱስን ስም በእምነት በመጥራት የሚፈጽሙ ከመሆናቸው ላይ ነው። በመሆኑም ለአንድ ዘደዋ ለተያዘ ሰው ፈውስን ለማሰነጃት እጃችንን ልንጭንበት ወይም ዘይት በመቀባት ልንጸልይለት እንችላለን። እርግጥ በዚህ አጋጣሚ የሚከተሉት ጥያቄዎች ሊነሱ ይችላሉ። በቅድሚያ በሁለቱ የፈውስ ሥርዓቶች መካከል መሠረታዊ የሆነ ልዩነት አለ ወይ? የሚለው ጥያቄ ሊያጋጥመን ሊችል፤ በመቀጠል ደግሞ ሁለቱ ሥርዓቶች ተግባራዊ የሚደረጉበት የተለየ ጊዜ ወይም ሁኔታ አለ ወይ? የሚለው ነው።

ያዕቆብ በዚህ በመልእክቱ ክፍል ያስፈራቸው የመጀመሪያዎቹ ቃላት፤ «ከእናንተ የታመመ ማንም ቢኖር የቤተ ክርስቲያን ሽማግሌዎች ወደ እርሱ ይጥሩ» የሚሉ ናቸው። እንግዲህ ይህ መልእክት የተጻፈው ለክርስቲያኖች እንደ መሆኑ መጠን «ከእናንተ የታመመ» የሚለት ቃላት በቀጥታ የሚያመለክቱት ወደ ክርስቲያኖች ነው ማለት ነው። እንደዚሁም ሁሉ፤ «የቤተ ክርስቲያንን ሽማግሌዎች ወደ እርሱ ይጥሩ» የሚለው ትዕዛዝ አሁንም

በክርስቲያኑ ላይ ያተኮረ ነው። ስለዚህ በዘይት ከመቀባት ጋር የተያያዘው የፈውስ ሥርዓት በእማኝ ክርስቲያንና በቤተ ክርስቲያን ሽማግሌዎች መካከል የተወሰነ እንዲ፤ የሌላ እምነት ተከታዮችን የሚያቅፍ አይደለም።

እናም ከዚህ በመነሳት ከሁለት ጠቃሚ ድምዳሜዎች ላይ ልንደርስ እንችላለን። ይኸውም ማንኛውም የታመመ ክርስቲያን እግዚአብሔር ምህረትንና ፈውስን ይልክለት ዘንድ በቅድሚያ ወደ እርሱ ወደ ፈጣሪው መማጸን እንደሚገባው ነው። ከዚያ በመቀጠል ግን አስፈላጊ ሆኖ ሊያገኘው የሕክምና እርዳታ ሊጠይቅ ይችላል።

ይሁን እንጂ በእነዝሞቹ የዘመናችን ክርስቲያኖች ዘንድ እንደሚስተዋለው ለሕመማቸው እርዳታን ከጌታ ወይም ከቤተ ክርስቲያን ሽማግሌዎች ከመጠየቅ ይልቅ ቅድሚያ የሚለጡት ለሕክምና ጠብብ መሆኑ ሐቅ ነው። ይህን የሚያደርገው ክርስቲያን ደግሞ በቀጥታ የእግዚአብሔርን ቃል አየተቃረነ ለመሆኑ በብርቱ ሊገነዘበው ይገባል። መጽሐፍ ቅዱሳችን «ከእናንተ የታመመ ማንም ቢኖር የቤተ ክርስቲያን ሽማግሌዎች ወደ እርሱ ይጥሩ» ይላል እንጂ ሐኪም ይጥሩ አይልም።

ስለዚህ መጽሐፍ ቅዱሳዊውን ትዕዛዝ አስመቀበል፤ «እግዚአብሔር ከሕመሜ ሊያድነኝ ወይም ሊፈውስኝ አይችልም። ከእርሱ ይልቅ ሊረዱኝ የሚችሉት ብጤዬ የሆኑ ለብእዊ ፍጡሮች ናቸውና የእርሱ እርዳታ አያሻኝም» ብሎ ከማመን የተለየ አይደለም።

በእሁኑ ጊዜ እንደምንመለከተው ከሆነ፤ የክርስቲያኑ ኅብረተሰብም ሆነ ቤተ ክርስቲያን እራሷ ጭምር በእዳኝ በክርስቶስ ላይ እንዳመጸች ነው።

ለላው አነጋጋሪ ነጥብ ደግሞ «የቤተ ክርስቲያንን ሽማግሌዎች ይጥሩ» የሚለው ሐረግ ነው። አንድ ሰው የቤተ ክርስቲያንን ሽማግሌዎች ለመጥራት የሚችለው በቅድሚያ የቤተ ክርስቲያን አባል ሲሆንና በሁለተኛም ደረጃ ሽማግሌዎች እነማን እንደሆኑ ሊያውቅ ብቻ ነው።

ስለዚህ፤ «... የቤተ ክርስቲያንን ሽማግሌዎች ወደ እርሱ ይጥሩ፤ በጌታም ስም እርሱን ዘይት ቀብተው ይጸልዩለት» የሚለው ሐረግ ሁለት ቁም ነገሮችን በማያሻማ መልኩ ግልጽ እንደሚያደርግልን ልንገነዘበው ይገባል። ይኸውም በቅድሚያ አንድ ክርስቲያን የቤተ ክርስቲያን አባል ከመሆንም ባሻገር ሽማግሌዎቹን ሊያውቃቸውና በእነርሱም ዘንድ ሊታወቅ የሚገባው መሆኑን ሊሆን ዘሁለተኛ ደረጃ ደግሞ ሽማግሌዎቹ ለዚህ መለሰ ወንድም ተገዢውን መንፈሳዊ ግዴታ ማሟላት ያለባቸው መሆኑን ነው።

እርግጥ በዚህ አጋጣሚ ሊነሱ የሚገባቸው ሁለት ተጨማሪ ነጥቦች አሉ። ከእነዚህም የመጀመሪያው፤ ዘይት በራሱ እንዳችንም ሕመምን የመፈወስ ኃይል እንደሌለውና፤ ሆኖም ግን በዚህና ዘሊሉችም የመጽሐፍ ቅዱስ ክፍሎች

ዘይት ምሳሌነቱ ለመንፈስ ቅዱስ ብቻ መሆኑን ነው። ይኸውም ዘይቱ በላዩ ላይ የሚፈሰበት ድውይ በአምነት የእግዚአብሔር መንፈስ የሆነው መንፈስ ቅዱስ በላዩ ላይ በማደር ከሕመሙ አንደሚፈውሰው እርግጠኛ ይሆናል ለማለት ነው። ለዚህም ቃል ኪዳን በአስተማማኝነት ልንጠቀሰው የምንችለው ሮሜ 8:11ን ነው። «ነገር ግን ኢየሱስን ከሙታን ያስነሳው የእርሱ መንፈስ በእናንተ ዘንድ ቢኖር ክርስቶስ ኢየሱስን ከሙታን ያስነሳው እርሱ በእናንተ በሚኖረው በመንፈሱ፤ ለሚሞተው ሰውነታችሁ ደግሞ ሕይወትን ይሰጠዋል።»

በዚህ ጥቅስ «ለሚሞተው ሰውነታችሁ ደግሞ ሕይወትን ይሰጠዋል» ተብሎ የሰፈረው ሐረግ፤ የሚያመለክተው አንደኛው የጌታ መለኮታዊ ኃይል ፈራሽና በሰባሽ ለሆነው አካላችን ሕይወትን እንደሚያሳብሰው ነው። ይኸውም ከሥላሴ አንዱ አካል በሆነው በመንፈስ ቅዱስ አማካይነት መለኮታዊ ፈውስን ይሰጠናል። ስለዚህ በድውይ ላይ ዘይት ቀብተን የምንፀልየው የመንፈስ ቅዱስን ውክልና ያያዝ መሆኑን ልናጤነው ይገባል።

ሁለተኛው ነጥብ ደግሞ፤ አንድን ድውይ ዘይት መቀባት ለሚጠብቀው ሞት የዝግጅት አካል ሳይሆን፤ ዳሩ ግን ከሕመሙ ተፈውሶ ብርህ ሕይወት ለመምራት የሚያበቃው መሆኑ ነው።

ስለዚህ አንድን ሰው በዘይት በመቀባት ለሞት ማዘጋጀት በቀጥታ በኢሳይያስ 5:20 ላይ እንደተጠቀሰው «መልካሙን ክፉ ጣፋጩን መራራ» አድርጎ ከመውለድ የሚለይ አይደለም። በመሆኑም ዘይትን መቀባት በመንፈስ ቅዱስ አማካይነት ሕይወትን ለማደስ የሚከናወን ሥርዓት እንጂ፤ ለሞት ወይም ለጥፋት ማዘጋጀት አለመሆኑን ሁላችንም አጥብቀን ልንገነዘበው ይገባል።

ከዚህ ጎን ለጎን ልንረዳው የሚገባው ሌላው ነጥብ ደግሞ እጅ መጫን በማርቆስ 16 ላይ እንደሰፈረው ወንጌልን ለአሕዛብ ከመስበክ ጋር የተያያዘ መሆኑን ነው። ይህንን በይበልጥ ለመረዳት ይቻላል ዘንድ በማርቆስ 16:15-18 ላይ የሰፈረውን የሚከተለውን የክርስቶስ ትዕዛዝ እንመለከታለን። «አንደዚህም አላቸው። ወደ ዓለም ሁሉ ሂዱ ወንጌልንም ሰፍጥረት ሁሉ ስበኩ። ያመነ የተጠመቀም ይድናል፤ ያላመነ ግን ይፈረድበታል። ያመኑትንም እነዚህ ምልክቶች ይከተሉላቸዋል፤ አቶቸውን በድውዮች ላይ ይጭናሉ አነርሱም ይድናሉ።»

ከዚህ ጥቅስ የምንረዳው፤ ከዚህ በፊት ወንጌል ባልተለበከባቸው ሥፍራዎች ሁሉ፤ የእግዚአብሔር ቃል በሚነገርበትና ሕዝቡም ክርስትናን በሚቀበልበት ወቅት ልዩ ልዩ ተአምራት ከመፈጸማቸውም ባሻገር፤ በድውያን ላይ እጅ በመጫን ፈውስን እንደሚቀዳጁ ነው።

ይህም በገሃድና በተጨማሪ ተፈጻሚነት ለማግኘቱ ግረጋገጫ የሚሆንን ደግሞ በዚሁ በማርቆስ 16:20 ላይ የሰፈረው የሚከተለው የምስክርነት ቃል ነው።

«እነርሱም ወጥተው በዘንፍራው ሁሉ ሰበኩ፤ ጌታም ከእነርሱ ጋር ይሆራ ነበር፤ በሚከተሉትም ምልክቶች ቃሉን ያጸና ነበር።» ይህ ጥቅስ ግልጽ የሚያደርገልን አንድ ተጨማሪ ነጥብ፤ እጅ መጫን ለነባር አማኞች ብቻ ሳይሆን፤ ለማያምኑና ወንጌል ለተሰበከባቸው አዲስ አማኞች ጭምር ነው።

ፈውስ እንዴት ይመጣል?

ለመሆኑ እጅ በመጫን የሚገኘው ፈውስ በምን ሁኔታና በየቱን ያህል ፍጥነት የሚገኝ ነው? የሚለው ጥያቄ ሊያጋግረን የሚገባ ነው። ጌታችን «አቶቸውን በድውዮች ላይ ይጭናሉ፤ አነርሱም ይድናሉ።» ሲል ቃል ኪዳን የገባ ይሁን እንጂ፤ ለእግዚአብሔር ሉዓላዊ ፈቃድ ልንተዋቸው የሚገቡ ሁለት ነገሮች አሉ። እነዚህም በመጀመሪያ ድውያን የሚድነበት መንገድ ምን ዓይነት ነው? ወይም የፈውሱ መተላለፊያ በዚያ ምን መልክ ይኖረዋል? የሚለውና በመተጠል ደግሞ ፈውሱ የሚከሰትበት የተወሰነ የጊዜ ገደብ አለው ወይ? የሚሉት ናቸው።

ለዚህ ጥያቄ ቱልፍ ሊሆን የሚችለውን መልስ የምናገኘው በ1ኛ ቶርንቶስ 12:6 ላይ ነው። «አሠራርም ልዩ ነው፤ ሁሉን የሚያደርግ እግዚአብሔር ግን አንድ ነው።»

ከነዚህ የጳውሎስ ቃላት የምንረዳው አንድ ሐሳብ እግዚአብሔር አንድን ነገር በተለያዩ መንገድ ለመሥራት እንደመቻሉ ሁሉ፤ እንደዚሁም እጅ በመጫን የሚገኘውን ፈውስ በተለያዩ መልኩ ለማስተላለፍ መቻሉን ነው።

ለምሳሌ በአንዳንድ ድውያን ላይ እጅ በሚጫንበት ጊዜ፤ በዚያ ትጽበት የእግዚአብሔር የፈውስ ኃይል በተጫነው እጅ አማካይነት በተጫነበት ሰው ላይ ሲተላለፍ ይችላል። ይህም ኃይል በመተላለፉ ልዩ ስሜት ያላድራል። በሌላ ጊዜ ደግሞ፤ እጅ መጫን ምንም የስሜት ለውጥ ሳያስከትል ያለ ምንም ውጫዊ ክስተት ሊፈጸም ይችላል ማለት ነው።

ሌላው ነጥብ ደግሞ ሁሉም ድውያን ፈውስን በተመሳሳይ የጊዜ ርዝመት አለመቀዳጀታቸው ነው። አንዳንዶቹ ገና እጅ ሲጫንባቸው ወዲያውኑ ካደረሳቸው ደዋ የሚገልገሉ ሊሆኑ፤ የተተሩት ደግሞ ለረጅም ጊዜ በትዕግስት መጠባበት አለባቸው። እንደ እውነቱም ከሆነ ለአብዮቶቹ ድውያኖች ፈውስን ለመቀዳጀት ጊዜ ይፈጽሳቸዋል። ለዚህ ደግሞ ጥንኛው ምክንያት በእግዚአብሔር ላይ ያላቸውን እምነት በማጠናከር፤ የጥርጣሬና የመወላወል

መንፈስን እንዲያስወግዱ ነው። በመሆኑም በእጅ መጫን አማካይነት ከደዌያቸው ለመገላገል ለሚሹ ሁሉ የእምነት ጥንካሬን ይላበሱ በንድ ያለማቋረጥ ወንጌል ሊለበክላቸው ይገባል።

አኔም በግሉ እንደደረሰኩበት መደምደሚያ፣ በጌታ በኢየሱስ ስም እጃችንን በድውያን ላይ በምንጭንበት ጊዜ ከዚያን ደቂቃ አንስቶ የሕመሙ ስቃይ መቃለል እንደሚጀምር ነው። ይሁን እንጂ ለዚህ ሁሉ ወሳኙ የግለሰብ የእምነት ጥንካሬ መሆኑን ላስገነዝብ እወዳለሁ።

ይህን መሰሉም ጥንካሬ በሁለት መንገዶች የሚገለጽ ሲሆን፣ ይኸውም በመጀመሪያ ባለማቋረጥ እግዚአብሔርን በማመስገንና በመቀጠል ደግሞ ስለ እግዚአብሔር ቃል ታማኝነት ለሌሎች በመመስከር ይሆናል።

ምንም እንኳን አንድ ሕመምተኛ ሰው ከሚሰማው ሥቃይ መላ በመላ ባይላቀቅም እንኳ፣ እጅ ከተጫነበት ዕለት አንስቶ እምንታዊ እመለካከት ሊያራምድ ይገባዋል።

ይኸውም፣ «የህመም ምልክቶች ያሉብኝ ቢሆንም ለእግዚአብሔር ቃል በመታዘዝ የእግዚአብሔር ፈውስ በሰውነቴ ውስጥ እንደሚለቀቅ አምናለሁ። እንዲሁም እርሱ የጀመረውን እንደሚፈጽመው እታመናለሁ።» ሲል ጽኑ እቋም መያዝ ይኖርበታል። ይህን አስካደረገ ድረስ፣ በየዕለቱ በብዙ ሺህ የሚቆጠሩ ሰዎች የሚቀዳጁትን ፈውስ እርሱም በተራው የማያገኝበት ቅንጣት ታህል ምክንያት አይኖርም።

መንፈስ ቅዱስና የመንፈስ ቅዱስ ሥጦታዎች

በአዲስ ኪዳን ውስጥ ከተገለጸው ለመረዳት እንደምንችለው፣ እጅ የመጫን ሌላው ዓላማ ደግሞ፣ በመንፈስ ቅዱስ ለመጠመቅ ቆርጠው ስተነሱ ምዕመናን እገዛ ለማድረግ ነው። ለዚህም በቂ ምሳሌዎችና ማስረጃዎች የምናገኘው በሐዋርያት ሥራ ውስጥ ነው። ከነዚህም እጅግ ጎልተው የሚታዩትን አምስቱን ዘገባዎች ብቻ እንደሚስተላው በዝርዝር እንጠቅሳለን፡-

የመጀመሪያው፡- ደቀመዛሙርት በኢየሩሳሌም በሚገኘው አንድ ሰገነት ውስጥ በጎብረት በመጸለይ ላይ እንዳሉ በላያቸው መንፈስ ቅዱስ የወረደበት ሁኔታ ነው። የሐዋርያት ሥራ 2:1-4

ሁለተኛው፡- አዲሶቹን የሰማርያ አማኞች በተመለከተ በሐዋርያት ሥራ 8:14-20 ላይ የተዘገበው ነው፡፡

ሦስተኛው፡- በጊላ ሐዋርያው ጳውሎስ የተባለው የጦርሴሱ ሳውል በደማስቶ ከተማ የመሳሰረውን አስመልክቶ የሰፈረው ነው፡፡ የሐዋርያት ሥራ 9:17

አራተኛው፡- ቶርኒሊዎስና ቤተሰቡን በተመለከተ በሐዋርያት ሥራ 10:44-46 ላይ የተዘገበው ሲሆን፤ እንደዚሁም

አምስተኛው፡- ጳውሎስ በሰላሳቸውና በሃገራቸው በኢራሶን በሰነበርት ደተመሰመርት የሚገኘውን ክፍል ነው፡፡ የሐዋርያት ሥራ 19:1-6

እነዚህን አምስት የሐዋርያት ሥራ ጥቅሶች ከልብ በምናጠቃበት ወትት አንድ ገልጽ የሚሆንልን ነገር አለ፡፡ ይኸውም ከእነዚህ ጥቅሶች ውስጥ ሦስቱ፤ በመንፈስ ቅዱስ ለመጠመት፤ እጅ መጫን የቲን ያህል አሰራሳጊ በመሆኑ ላይ ያተኮሩ መሆናቸው ነው፡፡

መንፈስ ቅዱስን ማገልገል

ሐዋርያው ኢፕሮስና ሐዋርያው ዮሐንስ በሰማርያ እገልግሎታቸው ወትት ክርስትናን ለተቀበሉት አዲስ አማኞች በመጸለይ «አጃቸውንም ጫነባቸው መንፈስ ቅዱስንም ተተሰሉ» ተብሎ በሐዋርያት ሥራ 8:17 ላይ ተዘግቧል፡፡

እንደዚሁም በደማስቶ አናንያ የተባለው ደተ መዝሙር በጦርሴሱ ሳውል ላይ እጅን በመጫን፤ የጠፋውን ዓይኑን ያበራለት ከመሆኑም በላይ በመንፈስ ቅዱስ ለመሞላት አስችሎታል፡፡ ከዚህም በላይም የምንረዳው እጅ በመጫን በአንድ በኩል ከተለያዩ ደዌ ሰማዳን (ለመፈወስ)፤ በሌላም በኩል በመንፈስ ቅዱስ ለማጥመት እንደሚቻል ነው፡፡ በኢራሶን የሚገኙት ደተ መዝሙርትም በመንፈስ ቅዱስ ለመጠመት የቻሉት ጳውሎስ እጅን ከጫነባቸው በጊላ በሰመሆኑም ተገልጸዋል፡፡ እንገዳህ ይህን ከመሳሰሉት ተጨባጭ መጽሐፍ ቅዱሳዊ ዘገባዎች በመነሳት ልንደርስበት የምንችለው ድምዳሜ፤ በአመዛኙ እጅ መጫንና በመንፈስ ቅዱስ መጠመት የተያያዙ መሆናቸውን ነው፡፡ እንዲያውም በሐዋርያት ሥራ ከተዘገቡት የመንፈስ ቅዱስ ጥምቀቶች ሃምሳ በመቶው የተከናወኑት እጅ በመጫን ነው፡፡ ይሁን እንጂ በኢየሩሳሌም ስገነት ውስጥ በቶርኒሊዎስ ቤት ውስጥ የተፈጸመው የመንፈስ ቅዱስ ጥምቀት ደግሞ በተጥታ እጅ በመጫን አማካይነት አለመፈጸሙን እናጠናለን፡፡

ለላውም የምንደርስበት ገንዘብ እጅ ለመጫን የገድ አንድ ሰው ሐዋርያ መሆን የለለበት መሆኑ ነው፡፡ ለዚህ ማስረጃው በሐዋርያት ሥራ

9:10 ላይ ሰው ተጠቅሶ የምናገኘው አናንያ ከአሥራ ሁለቱ ደቀ መዛሙርት ጎራ የሚመደብ ሳይሆን በደቀ መዝሙርነት ደረጃ ብቻ የተጠቀሰ መሆኑ ነው፡፡

ጌታ ኢየሱስም ይህን በማጠናከር በማርቆስ 16:17-18 ላይ «ያመነትንም እነዚህ ምልክቶች ይከተሉላቸዋል፤ በሰሜ አጋንንትን ያወጣሉ፤ በአዲስ ቋንቋ ይናገራሉ እጃቸውን በድውዮች ላይ ይጭናሉ፤ እነርሱም ይድናሉ» ሲል መናገሩ፤ እነዚህን የመሳሰሉት የመንፈስ ቅዱስ ለጠቃዎች በተለይ ለሐዋርያት ለጳጳሳት፤ ወይም ለመጋቢዎችና ወንጌላውያን ብቻ ተከልለው አለመሰጠታቸውን ለማሳወቅ ነው፡፡

ይሁን እንጂ ከዚሁ ጎን ለጎን ልብ ልንለው የሚገባው ሌላ ጉዳይ፤ ከላይ የተዘረዘሩትን ስጦታዎች ማናችንም እንደዋዛ እየተነሳን ልንለማመዳቸው መሞከር እንደማይገባን ነው፡፡ ይህንንም የሚከተለው የጳውሎስ ምክር ያስገነዝበናል፡፡

«በማንም ላይ ፈጥነህ እጃችህን አትጫን፤ በሌሎችም ኃጢአት አትተባበር፤ ራስህን በንጽሕና ጠብቅ» 1ኛ ጢሞቴዎስ 5:22 ጳውሎስ በዚህ ምክንያት አማካይነት ጢሞቴዎስን ከሦስት ነገሮች እያስጠነቀቀው ነበር፡፡ አንደኛ፡- በማንም ፈጥነህ እጃችህን አትጫን፤ ሁለተኛ፡- በሌሎች ኃጢአት አትተባበር፤ ሦስተኛ፡- ራስህን በንጽሕና ጠብቅ፡፡

ስለዚህ ከዚህ አባባል እንደምንረዳው እጅ መጫን ለግብር ይውጣ ያህል የምንለማመደው ነገር ሳይሆን፤ እጃችንን ከምንጭንበት ሰው ጋር በቅድሚያ ልንተዋወቀው እንደሚገባና በተቻለ መጠን ለአግዚአብሔር የተገዛ መሆኑን ባለን አትም ሁሉ ያረጋገጥንለት ሊሆን ይገባል፡፡

ይህ ካልሆነ ግን እጅን በሚጭነው ሰው በራሱ ላይ ጉዳት ሊያስከትልበት ይችላል፡፡ ንጽሕናውን ባልጠበቀና ራሱን ሰልዶ ልዩ ኃጢአቶች ካሰገዛ ሰው ጋር ማበራም ሆነ እጅን በላይ መጫኑ በራሱ ላይ ችግርን መጋበዝ ነው፡፡

እርግጥ በድውያንም ሆነ በአዲስ አማኞች ላይ እጃችንን ጭነን መጸለዩ መጽሐፍ ቅዱሳዊ ትዕዛዝ ለመሆኑ አሌ የሚባል አይደለም፡፡ ይሁን እንጂ ትእዛዙን ለመፈጸም ብቻ ስንል ራሳችንም አደጋ ላይ እንዳንወድቅ የሚከተለውን ጥንቃቄ ልናደርግ ይገባል፡፡

አንደኛ፡- ይህን እገልግሎት ጸናየው የሚገባው በግዴለሽነት ወይም ቀላል እድርጎ በማየት ሳይሆን፤ በጸሎትና በትህትና መንፈስ መሆን አለበት፡፡

ሁለተኛ፡- ከማን ጋር እንደምንጸልይ፤ መቼና እንዴትስ መጸለይ እንደሚኖርብንና ለሌሎችም ተመሳሳይ ጥያቄዎቻችን የመንፈስ ቅዱስ ምረትና እገዛ ያሻናል፡፡

ሦስተኛ፡- እጁን ለመጫን በመዘጋጀት ላይ ያለው አማኝ፤ በጌታ ኢየሱስ ደም አዳኝነት ያስማመላልና ያለማቋረጥ ማመን አለበት፡፡

አራተኛ፡- እጁን የሚጭነው አማኝ በቅድሚያ በመንፈስ ቅዱስ ጥላና ከሰላ በመታመን፤ እጁን ከሚጭንበት ሰው ላይ ሊሰነዘርበት የሚችለውን የርኩስ መንፈስ ጥቃት ለመቋቋም ኃይልና ሥልጣን ሊኖረው ያሻል፡፡

አንድ ሰው እነዚህን አራት የጥንቃቄ ደረጃዎች አሟልቶ እስካልያዘ ድረስ እጁን በድውያኑ ላይ ለመጫን ባይሞክር ይመረጣል፡፡ ስለምን ይህን ብርቱ ጥንቃቄ የሚጠይቅ ተግባር በግዴታነት ለመፈጸም መሞከሩ ራሱን ለአንጻራዊ የመናፍስት ጥቃት ማጋለጥ ስለሚሆን ነው፡፡

ይህን መሰሉ ጥንቃቄ በተለይ የሚሻው ደግሞ በመንፈስ ቅዱስ ለማጥመቅ እጃችንን በምንጭንበት ጊዜ ነው፡፡ አባባሉን ግልጽ ለማድረግ መንፈስ ቅዱስን እጅግ ክፍተኛ የንዝረት ኃይል ባለው በኢሉክትሪክ መስመር ልንመሰለው እንችላለን፡፡ በመሆኑም ያንን በስማይና በምድር መሃል የተዘረጋ መ/ሥመር ደፍረን ከመቃረባችን በፊት በቂ ዝግጅትና ጥንቃቄ ማድረግ አለብን፡፡

የመንፈስ ቅዱስ ስጦታዎችን መካፈል

በመቀጠል ደግሞ የምንመለከተው እጅን በመጫን አማካይነት ለማስተላለፍ ስለምንችላቸው የመንፈስ ቅዱስ ስጦታዎች ነው፡፡ በመጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ ተደጋግሞ እንደምናየው እጅ መጫን ትንቢትን ከመናገር ጋር የተያየዘ ነው፡፡

ስለዚህ ይህን መሰሉን የመንፈስ ቅዱስ ስጦታ ወደ ሌሎች ለማስተላለፍ ከመነሳታችን በፊት በቅድሚያ ጳውሎስ በሮሜ ለሚገኙ ክርስቲያኖች፤ በሮሜ 1:11-12 ላይ ያስተላለፈውን መልእክት ይዘት ልንረዳው ይገባል፡-

«ትጽኑ ዘንድ መንፈሳዊ ስጦታ እንዳካፍላችሁ ላያችሁ እናፍቃለሁና፤ ይህንም ማለቱ በመካከላችን ባለች በእናንተና በእኔ እምነት አብረን በእናንተ እንድንጸና ነው፡፡»

በዚህ መልእክቱ አማካይነት ጳውሎስ ለማሳሰብ የሞከረው በቅድሚያ ለሮሜ ክርስቲያኖች «ይህንም ማለቱ በመካከላችን ባለች በእናንተና በእኔ እምነት አብረን በእናንተ እንድንጸና ነው» በማለት ጽፏል፡፡

ማናቸውም መንፈሳዊ ስጦታ ያለ አንዳች ተጽእኖ የሚሰገስ እንደመሆኑ ምእመናን እርስ በእርስ ለመጽናናትና ለመደጋገፍ ያስችላቸዋል፡፡ ከዚህም በመነሳት ነው ጳውሎስ በሮሜ ለሚገኙት ምዕመናን በላከው በዚህ መልእክቱ ውስጥ አገልጋዩ ወይም አጽናኙ እርሱ ብቻ ሳይሆን የተቀሩትም ምዕመናን ተመሳሳይ መልእክት አስተላልፎ ነበር፡-

«በክርስቶስ ኢየሱስ ሰላመናችሁ በተሰጣችሁ በእግዚአብሔር ጸጋ ምክንያት ሁልጊዜ ስለ እናንተ እምላክን እመለግናለሁ፡፡ ለክርስቶስ መመስረጥ በእናንተ ዘንድ እንደ ጸና፤ በነገር ሁሉ ይቃልም ሁሉ በእውቀትም ሁሉ በእርሱ ባለጠንቅ እንድትሆኑ ተደርጋችኋልና፡፡ እንደዚህ የጌታችንን የኢየሱስ ክርስቶስን መገለጥ ስትጠባበቁ አንድ የጸጋ ስጦታ እንኳን እይኑድልባችሁም፡፡ እርሱም ደግሞ በጌታችን በኢየሱስ ክርስቶስ ቀን ያለ ነቀፋ እንድትሆኑ እስከ ፍጻሜ ድረስ ያጸናችኋልና፡፡»

ጳውሎስ፤ የቆሮንቶስ ሰዎች የተቀዳጁቸውን መንፈሳዊ ስጦታዎች በማስመልከት ለእግዚአብሔር ምስጋና ያቀረበ ከመሆኑም በላይ፤ ይህ መንፈሳዊ ስጦታ በማንበረሰቡ ላይ ስላስከተለው መንፈሳዊ ሰው ጥ ጭምር ጠቅሷል፡፡ በዚህም መሠረት በቅድሚያ በኢየሱስ ክርስቶስ ላይ ያላቸው እምነት ከመጠናከሩም በላይ፤ በውጤቱም «በነገር ሁሉ፤ ይቃልም ሁሉ፤ በእውቀትም ሁሉ በእርሱ ባለጠንቅ» ለመሆን መብቃታቸው ተገልጿል፡፡ በተጨማሪም «በጌታችን በኢየሱስ ክርስቶስ ቀን ያለነቀፋ እንድትሆኑ እስከ ፍጻሜ ድረስ ያጸናችኋል» ተብሎ ሊናገርላቸው በቅቷል፡፡

ታዲያ ይህን የመሰለ መልካም ቃላት ዘዛውም ጊዜ ለሚገኙት አብያተ ክርስቲያናት ሊነገርላቸው በተገባ ነበር፡፡ ሆኖም ግን ብዙዎቹ ከእነዚህ ከመንፈስ ቅዱስ ስጦታዎች የተራቁቱ ከመሆናቸውም በላይ ሊቀዳጁቸውም ፍላጎት እንደሌላቸው ይስተዋላል፡፡ ይህን መሰሉ አቋም ደግሞ ከመጽሐፍ ቅዱስ አስተምህሮ ፍጹም ማፈንገጥ ለመሆኑ አያጠያይቅም፡፡ በአዲስ ዚዳን እንደሰፈረው እግዚአብሔር መንፈሳዊ ስጦታዎችን ለቤተክርስቲያን አንዱ አድሳታልና፤ ያለ እነዚህ ስጦታዎች ቤተክርስቲያን እግዚአብሔር የቸራትን ኃይልን የሚገልጥ አገልግሎት መስጠት አትችልም፡፡ ስለዚህ የዘመኑ አብያተ ክርስቲያናት ክርስቲያኖች የሚሰጡት አገልግሎት በእግዚአብሔር ጸጋና በመንፈስ ቅዱስ ስጦታዎች የተሟላ ይሆን ዘንድ፤ በግድ የቆሮንቶስን ቤተክርስቲያን ምሳሌነት ሊከተሉ ይገባቸዋል፡፡

የጢሞቴዎስ አርአያነት

እስከ አሁን ስለ መንፈሳዊ ስጦታዎች ጥቅም በመጠኑ የተመለከትን ሊሆን፤ በመቀጠል ደግሞ ስጦታዎቹ ከእንዱ ወደ ሌላው ስለሚተላለፉባቸው ሁኔታ እንመለከታለን። ለምሳሌ የሚሆኑንን ጠቃሚ ትምህርት የምናገኘው አሁንም ከጳውሎስ መልእክቶች ውስጥ ሊሆን እንሆም ጳውሎስ ለረዳቱ ለጢሞቴዎስ ከላከው መልእክት እንዳንድ ፍሬ ሐሳቦችን በትድሚያ እንዳስሰጠን።

«በትንቢት ከሽማግሌዎች አጅ መጫን ጋር የተለጠህን፤ በአንተ ያለውን የጸጋ ስጦታ ቸል አትበል» 1ኛ ጢሞቴዎስ 4:14።

በመቀጠልም ይህንን ስጦታ ዳግመኛ በመጥቀስ፡- «ስለዚህ ምክንያት፤ አሳት እንደሚያቀጣጥል ሰው አጆቼን በመጫን በአንተ ያለውን የእግዚአብሔርን ስጦታ እንድታነሳሳ አሳስብሃለሁ» 2ኛ ጢሞቴዎስ 1:6።

ለሦስተኛ ጊዜ ጳውሎስ በጢሞቴዎስ ላይ የሚከተለውን እደራ አንደጣበት እናያለን፡- «ጢሞቴዎስ ልጅ ሆይ፤ አስቀድሞ ስለ አንተ እንደተነገረው ትንቢት፤ በእርሱ መልካም ጦርነት ትዋጋ ዘንድ ይህችን ትዕዛዝ አደራ አሰጥሃለሁ . . . » 1ኛ ጢሞ. 1:18

የእነዚህን ሦስት ጥቅሶች ሐሳብ በአንድነት በማያያዝ በምናጤንበት ጊዜ ጳውሎስ ስለሚከተሉት ፍሬ ነገሮች መናገሩን እንገነዘባለን።

አንደኛ፡- የመንፈሳዊ ስጦታው ዓይነት ባይገለጽም፤ ሆኖም ግን ጢሞቴዎስ የእንድ የተሰየ ስጦታ ባለቤት መሆኑን እንረዳለን።

ሁለተኛ፡- ጢሞቴዎስ ይህን ስጦታ ያገኘው በላይ ላይ እጅ ስለተጫነበት መሆኑና፤ ይህንንም ጳውሎስ ራሱ የፈጸመው ለመሆኑ በእንድ ሥፍራ ሊጠቀስ፤ በሌላ ቦታ ደግሞ በሽማግሌዎች እማካይነት የተከናወነ መሆኑን እናያለን። ይህም ጢሞቴዎስ እገልግሎት በጀመረበት በልሰጥራን ይገኙ በነበሩበት የቤተክርስቲያና ሽማግሌዎች የተፈጸመለት ለመሆኑ የማያሳምንን «ለእርሱም በልሰጥራንና በእንቆጥሩ ያሉ ወንድሞች መስከሩለት» የሐዋርያት ሥራ 16:2 ተብሎ የሰፈረው ቃል ነው።

አርግጥ በጢሞቴዎስ ላይ እጃቸውን የጫኑለት የልሰጥራን ቤተክርስቲያን ሽማግሌዎች ላይሆኑ፤ የኤፌሶን ቤተክርስቲያን ሽማግሌዎች ናቸው የሚሉት ወገኖችም ለማስረጃነት የሚከተሉትን የጳውሎስ ቃላት ይጠቀሳሉ። «ከሚሊጢንም ወደ ኤፌሶን ልኮ የቤተ ክርስቲያንን ሽማግሌዎች አስጠራቸው» (የሐዋርያት ሥራ 20:17)። እንግዲህ በጢሞቴዎስ ላይ እጅ

የጫነው ወገን ማንነት በመጠኑም እከራካሪ ቢሆንም፤ ዞር ዞር ግን ጳውሎስ ከቤተ ክርስቲያን ሽማግሌዎች ጋር በመተባበር እንደፈጸመው ግልጽ ነው።

ሦስተኛ፡- ቀደም ሲል በመግቢያችን ላይ ካሠረርናቸው ሦስት ጥቅሶች የምንረዳው ሌላ ፍሬ ነገር፤ በጢሞቴዎስ ላይ የተካሄደው የእጅ መጫን ሥርዓት ከትንቢት ጋር የተያያዘ ስለመሆኑም ነው፤ ስለምን ቢባል ይህን በማስመልከት ጳውሎስ እራሱ «... አስቀድሞ ስለ አንተ እንደተነገረው ትንቢት በእርሱ መልካም ጦርነት ትዋጋ ዘንድ ይህችን ትዕዛዝ አደራ አሰጥሃለሁ» ሲል በመናገሩ ነው። እግዚአብሔር ለጢሞቴዎስ ልዩ ዓላማ እንዳለው ወይም ለልዩ ተግባር እንዳጫው ቀደም ሲል ትንቢት መነገሩ የማይታበል ሐት ነው። ስለዚህ ትንቢቱን ተፈጻሚነት ለማድረግ የሚያስችለውን ኃይል ለመቀዳጀት እንዲችል ነበር፤ በእጅ መጫን እማካይነት ተጨማሪ ስጦታ እንዲቀዳጅ የተደረገው።

የአንድ ክርስቲያን ሕይወት ለማያቋርጥ ጦርነት የተጋለጠ ነው ብለን ልንናገር እንችላለን። በተለይም ደግሞ ወንጌልን ለማሰራጨት ቆርጦ በተነሳው ክርስቲያን ወይም እገልጋይ ላይ ደግሞ፤ ጦርነቱ ምን ያህል የተፋፋመ እንደሚሆን መገመቱ አያዳግተንም። የዚህን መሰሉን ክርስቲያን ተልእኮ ለማስናከል የጨለማ ኃይላት የማይደልቱት ተንኮል የማያተናብሩት ሄራ እደኖርም። «መጋደላችን ከደምና ከሥጋ ጋር አይደለምና፤ ከአለቆችና ከሥልጣናት ጋር ከዚህም ከጨለማ ዓለም ገዢዎች ጋር በለማያዊም ሥፍራ ካሉ ከከፋት መንፈሳውያን ሠራዊት ጋር ነው አንጂ» ኤፌሶን 6:12።

እነዚህ የጨለማ ኃይላት እዘውትረው ሰውን ለማጥቃት የሚጠቀሙባቸው መሣሪያዎች ፍርሃትና ጥርጣሬ ናቸው። በመሆኑም ጢሞቴዎስ በእገልግሎቱ ወቅት ብዙ ተቃውሞዎችና ውጣ ውረዶች ሊያጋጥሙት፤ ብሉም በርኩሳን መናፍስት እማካይነት የፍርሃትና የጥርጣሬ ዘመቻ ሊከፈትበት ይችላል።

ስለዚህም ነው ጳውሎስ እግዚአብሔር ለእርሱ ያለውን ተልእኮ ቀደም ሲል በትንቢት ያረጋገጠለት እንደ መሆኑ፤ ያለፍርሃትና ሥጋት በርትቶ እንዲዋጋ የሚያደፋፍረው። «እግዚአብሔር የኃይልና የፍትህ ራስንም የመግዛት መንፈስ እንጂ የፍርሃት መንፈስ አልሰጠንም»፤ 2ኛ ጢሞቴዎስ 1:7 ሲል ጳውሎስ የጻፈለት ከመሆኑም በላይ፤ ፍርሃትንም ለመዋጋት።

አንደኛ፡- በእጅ መጫን ቆቢያ የተቀዳጀውን መንፈሳዊ ስጦታ ያለማቋረጥ በማስታወስ፤ በልቡ እንዲያቀጣጥለውና ብርሃኑም ለሌሎች እንዲተርፍ፤

ሁለተኛ፡- ቀደም ሲል በተነገረለት ትንቢት መሠረት የእግዚአብሔርን ዓላማ ብቻ በማራመዱ ላይ እንዲያተኩር ሊመክረው እናያለን።

እኛም የዘመኑ ክርስቲያኖች ከጢሞቴዎስ ልምድ የምንማረው፤ እግዚአብሔር ለወደዳቸውና ለመረጣቸው ምንጊዜም ከጎናቸው በመቆም የሚያበረታታና የሚያጽናናቸው መሆኑን ነው። ስለዚህ ልክ ጢሞቴዎስ በዘመኑ እንደከፈለው መሥዋዕትነት ሁሉ እኛም የዛሬዎቹ ክርስቲያኖች መስዋዕትነትን ልንክፍል ይገባል፤ የእግዚአብሔር ቃል እንደሚናገረው እግዚአብሔር የመረጣቸውን አገልጋዮችን በተመሳሳይ መንገድ ሊያበረታታና ሊያጠናክር ተዘጋጅቷል። በተጨማሪም የእግዚአብሔር ሕዝብና አገልጋዮች እነዚህ ልምዶች በነጻውሉስ ዘመን እስራኢ እንደነበሩ ሁሉ ለእኛም ጠቃሚ እንደሆኑ ሊገነዘቡ ይገባል።

አገልጋዮችን ማሠማራት

እጅ የመጫን ሌላው ዓላማ ደግሞ፤ አገልጋዮችን (ሐዋርያትን) ለመምረጥና ወንጌሉን ለማስፋፋት ተልእኮ ለማሠማራት ሲሆን፤ ይህንንም እንደሚከተለው በዝርዝር እንመለከታለን።

የአንጾኪያ አጥቢያ ቤተ ክርስቲያን

ለምንወያይበት ርዕስ ግልጽና ተስማሚ የሆነ ማብራሪያ የምናገኘው በሶርያ ያለችው የአንጾኪያ አጥቢያ ቤተ ክርስቲያንን በማለመልከት በሐዋርያት ሥራ 13:1-4 ላይ የሠፈረውን ነው።

«በአንጾኪያም ባለችው ቤተ ክርስቲያን ነቢያትና መምህራን ነበሩ፤ እነርሱም በርናባስ፤ ኔጌር የተባለው ስምዖንም፤ የተሬናው ሉቃስም፤ የአራተኛው ክፍል ገዢ የሄሮድስም ባለምዋል ምናሔ፤ ሳውልም ነበሩ። እነዚህም ጌታን ሲያመልኩና ሲሃሙ መንፈስ ቅዱስ በርናባስንና ሳውልን ለጠራጊቸው ሥራ ሰዩልኝ እሳ። በዚያን ጊዜም ከሃሙ ከጸሎም እጃቸውንም ከጫኑ በኋላ

አስናበታቸው። እነርሱም በመንፈስ ቅዱስ ተልከው ወደ ሰሌውትያ ወረዳ፤ ከዚያም በመርከብ ወደ ቀረጽ ሄዱ።»

በዚህ እንቅጽ እግዚይነት የምንመለከተው የእዲስ ኪዳን አብያተ ክረስቲያናት አንዲት እንትስቃሊቸውን ይመራ እንደነበረ ነው።

ለምሳሌ በአንጸቢያዊ ቤተ ክርስቲያን ውስጥ ሁለት የመንፈሳዊ አገልግሎት መደቦች መኖራቸው የታወቀ ሲሆን፤ እነርሱም የነቢያትና የመምህርነት የአገልግሎት ዘርፎች ናቸው። እነዚህንም አገልግሎቶች የሚፈጽሙ የአምስት ሰዎች ስም ተዘርዝሮ እናገኛለን።

በሌላም በኩል እነዚህ አገልጋዮች ተልክካቸው ይሳካላቸው ዘንድ በጸሎት ብቻ ሳይሆን በጸም የተጠመዱ መሆናቸውን እንመለከታለን። ይህም በትንቢተ ኢየሱስ 1:4 የሰፈረውን ምክንያት ተግባራዊ በማድረግ የተፈጸመ ነው።

«ጸምን ቀድሱ፤ ጉባዔውንም አውጁ፤ ሽማግሌዎችንና በምድር የሚኖሩትን ሁሉ ወደ አምላካችሁ ወደ እግዚአብሔርም ቤት ሰጧቸው፤ ወደ እግዚአብሔርም ጩኸው።»

ከዚህም ጋር ተመሳሳይ የሆነው ሌላው የዚህ የኢየሱስ ምክር በምዕራፍ 2:15 ላይ እንደሚከተለው ሠፍሯል፡-

«በጸዮንም መለከት ገፉ፤ ጸምንም ቀድሱ፤ ጉባዔውንም አውጁ።»

ታዲያ በትንቢተ ኢየሱስ ላይ የሠፈረልን፤ ምክር ብቻ ሳይሆን፤ ይህን በመፈጸም ልንቀዳጀው የምንችለውንም መንፈሳዊ ስጦታ ጭምር ነው።

«የዚህም በኋላ እንዲህ ይሆናል፤ መንፈሱን በሥጋ ለባሽ ላይ ሁሉ አረሳለሁ።» ኢየሱስ 2:28

ይህን መለሱ መንፈስ ቅዱስን የመቀበል ስጦታ ለመጀመሪያ ጊዜ በገሃድ የተመሰከረው ደግሞ በዕለተ ጳጳሳቸው «በበዓሉ ሃምሳ» ሲሆን፤ ከዚያን ጊዜም ጀምሮ በተደጋጋሚ በመላው ዓለም ተፈጻሚነት ሲያገኝ ታይቷል። ነብዩ ኢየሱስ የዘመነ አራትን የመንፈስ ቅዱስ መውረድ «ፊተኛው ዝናብ» በማለት ሲገልጸው፤ የእዲስ ኪዳንን ደግሞ «የጌሰኛው ዝናብ» በማለት ጠርቶታል (ኢየሱስ 2:23)። እንግዲህ ከዚህ የምንማረው ዋነኛው ፋም ነገር፤ እኛም መንፈስ ቅዱስን ለመቀበል ያለመታከት መጸለይና መጸም እንዳለብን ነው። ትንቢቱ ለአንድ ሰተወሰነ ትውልድ ብቻ ሳይሆን ለመጨረሻው ዘመን ሁሉ የሚሠራ መሆኑን ከልብ ልናጤነው ይገባል። ይህም ኢየሱስ ትንቢቱን በእግዚአብሔር ሕዝብ መሪዎች በተለይም «ሽማግሌዎች» ላይ ያተኮረ ሲሆን

(ኢየሱስ 1:14)፤ በኢየሱስ 2:17 ላይ ደግሞ በተለይ «የእግዚአብሔር አገልጋዮች ካህናትን» የሚመለከት ስለመሆኑ በግልጽ ተቀምጧል። ይህም የእግዚአብሔር ሕዝብ መንፈሳዊ መሪዎች በእነዚህ ነገሮች የሕዝቡ ምሳሌ መሆን እንዳለባቸው ነው። በአጭሩ የአንጸቢያዊ ቤተ ክርስቲያን ተግባራዊ ያደረገቸው ይህንን ነበር ለማለት ይቻላል። የሐዋርያት ሥራ 13:2 «ኢትን ሲያመልኩና ሲያመ» ይላል።

የጳውሎስና የባርናባስ ተልዕኮ

እነዚህ ሁለት የመንፈል መልእክተኞች፤ ራሳቸውን ለጸምና ለጸሎት በማስገዛት እግዚአብሔርን ደጅ በመጥናታቸው፤ «መንፈስ ቅዱስ ባርናባስንና ሳውልን ለጠራጌቸው ሥራ ለዩልኝ» ሲል የተናገረላቸው ስለመሆኑ ቀደም ሲል ተመልክተናል። እንግዲህ በሌላውም የእዲስ ኪዳን ክፍል ውስጥ እንደምንመለከተው፤ መንፈስ ቅዱስ ተናገረላቸው ስንል፤ ራሱ ቃል በቃል ጦርዶ እነጋገራቸው ማለት ሳይሆን በሌሎች ሰዎች አማካይነት መልእክቱን አስተላለፈላቸው ማለት መሆኑን ከልብ ልናጤነው ይገባል። ምክንያቱም የእዲስ ኪዳን በልሳን መናገርና የተነገረውንም በመተርጎም መልእክት ማስተላለፍ ተደጋግሞ የታየ መሆኑን ነው። እዚህ ላይ መንፈስ ቅዱስ የተጠቀመባቸውን ቃላት በሚገባ ማጤኑ ተገቢ ነው።

«ባርናባስንና ሳውልን ለጠራጌቸው ሥራ ለዩልኝ» የሐዋርያት ሥራ 13:2። «ለጠራጌቸው» የሚለው ቃል፤ ሥራቸውን በተመለከተ እግዚአብሔር ለቤተክርስቲያን መሪዎች በይፋ ከመናገሩ በፊት ለጳውሎስና ለባርናባስ በግላቸውና ለእያንዳንዳቸው እንደ ተናገራቸው የሚያመለክት ነው።

ይህ በመንፈስ ቅዱስ ለመሪዎቹ በግልጽ የተነገሩት ቃላት፤ ጳውሎስና ባርናባስ በግላቸው ከእግዚአብሔር ስተቀበሉት ጥሪ ማረጋገጫና መገለጥ ናቸው። በመንፈስ ቅዱስ መገለጥ የጳውሎስና የባርናባስ ስም በግልጽ እስከተነገረ ድረስ፤ ተናጋሪዎቹ እነርሱ ሳይሆኑ በዚያ ክንብሩት ሰዎች እንዲ እንደሆነ ግልጽ ነው።

እነዚህ መሪዎች ለዚህ ስማዊ መገለጥና ለእግዚአብሔር ፈቃድ ምላሻቸው ምን ነበር? «በዚያን ጊዜም ከጠሙ ከጸለዩም አጃቸውንም ከጫኑ በኋላ አሰናክቱአቸው» የሐዋርያት ሥራ 13:3።

እዚህ ላይ የምናስተውለው ጭብተ ክርስቲያን መሪዎች ጳውሎስንና ባርናባስን እግዚአብሔር ለሾማቸው ተልዕኮ ወዲያውኑ እንዳላሰናበቷቸው ነው። መጀመሪያ ለጸምና ለጸሎት ተጨማሪ ጊዜ መደቡ። በአንድነት ሲጸሙና ሲጸልዩ ይህ ስህተተኛ ጊዜ ነው። በመጀመሪያው የጸምና የጸሎት ጊዜ መለኮታዊ መገለጥን ከእግዚአብሔር ተቀበሉ። በሁለተኛው የጸምና የጸሎት ጊዜ በአንድነት በመሆን ለሰ ጳውሎስና ለሰ ባርናባስ የእግዚአብሔርን ሃሳብ

ለመፈጸም የሚያስፈልጋቸውን ጸጋና ኃይል እንዲሰጣቸው እግዚአብሔርን አንደ ጠየቁ ማለቡ ተገቢ ነው።

ከዚህ በመቀጠል የጳውሎስና የባርናባስ ከአንጾኪያ ቤተ ክርስቲያን መላክ የተደመደመው በአንድ ሥርዓት ነው። ይኸውም ሌሎች የቤተ ክርስቲያን መሪዎች እጃቸውን በጳውሎስና በባርናባስ ላይ ከጫኑ በኋላ አስናበቷቸው።

በአሁኑ ዘመን ይህን መሰሉን ተልዕኮ ለመፈጸም የሚላኩት ክርስቲያኖች «ሚሊዮናውያን» በሚል መጠሪያ የሚታወቁ ሲሆን፤ በአዲስ ኪዳን ውስጥ ግን አልፎ አልፎ «ሐዋርያ» በመባል ስለ መታወቃቸው፤ በሐዋርያት ሥራ 14:14 ላይ በግልጽ ሠፍሮ እናገኛለን።

በመሰረቱ፤ «ሐዋርያም» ሆነ «ሚሊዮናዊ» ማለት ያው የወንጌል መልእክተኛ ማለት ነው። ስለዚህም ነው ቁጥራቸው ከአሥራ ሁለቱ ሐዋርያት ውጭ የሆነው። ጳውሎስና ባርናባስ፤ እንዲሁም ሌሎች አገልጋዮች ጭምር በዚህ ስም ለመታወቅ የቻሉት።

በተርጓሚ ሐዋርያ ማለት ለተለየ ተልዕኮ በመለኮታዊ ሥልጣን የተላከ ማለት ነው። በዙዎች ክርስቲያኖች የአዲስ ኪዳን ሐዋርያት ኢየሱስ በምድር ላይ በነበረበት ጊዜ በሾማቸው በአስራ ሁለቱ ብቻ የተወሰኑ አድርገው ያስባሉ። ነገር ግን አዲስ ኪዳንን በጥንቃቄ ስናጠና ይህንን አመለካከት እንደማይደገፈው እናያለን። በሐዋርያት ሥራ 14 ጳውሎስና ባርናባስ ሐዋርያት ተብለው ሲጠሩ ሁለቱም ኢየሱስ ክርስቶስ በምድር ሲመላለስ የተሾሙ አልነበሩም። የአንደኛ ተሰሎንቄ መልዕክትን ሁለት ቁጥሮች በምናነጻጽርበት ጊዜ ወደ ተመሳሳይ መደምደሚያ ይመራናል። በ1ኛ ተሰሎንቄ 1:1 የሦስት ሰዎች ስም እንደመልዕክቱ ጸሐፊ ሲጠቀስ እነርሱም ጳውሎስ፤ ሊላስና ጢሞቴዎስ ናቸው። በ1ኛ ተሰሎንቄ 2:6 እነዚህ ሦስት ሰዎች ራሳቸውን «የክርስቶስም ሐዋርያት እንደመሆናችን ልንክብድባችሁ ስንችል» በማለት ተናግረዋል። ያ ማለት ሦስቱም እንደ ሐዋርያት ይታወቁ ነበር።

እንደ እውነቱ ከሆነ አዲስ ኪዳንን ስንመረምር ከሃያ ሰዎች በላይ ሐዋርያት ተብለው ተጠርተዋል። ሆኖም ግን ስለ ሐዋርያነት አገልግሎት በጥልቀት ለመመርመር አሁን ከተነሳንበት ዓላማ ውጭ ነው።

ወደ ዋናው መወያያ ርዕሳችን ስንመለስ፤ በቅድሚያ ሊያጋጥመን የሚችለው ጥያቄ፤ የተቀሩት የአንጾኪያ መሪዎች ለምን በጳውሎስና በባርናባስ ላይ እጃቸውን ሲጭኑ አስፈለገ? የሚለው ይሆናል።

ለዚህም ሁለት ምክንያቶች ያሉት ሲሆን፤ የመጀመሪያው ጳውሎስና በርናባስ ለተለየ ዓላማ በእግዚአብሔር መመሪያቸውን በአደባባይ ለመመስከር፤

ሁለተኛው ደግሞ በዚህ ሥነ ሥርዓት አማካይነት በጳውሎስና በባርናባስ ላይ፤ ተልእኳቸውን ለማሳካት የሚያስችላቸውን መንፈሳዊ ጥበብ፤ ጸጋና ሥልጣን ለማስተላለፍ ነው። ይህም አድራጎት ቀደም ሲል ሙሴ እጆቹን በኢያሱ ላይ በጫነበት ጊዜ ከፈጸመው ጋር ተመሳሳይነት ያለው ነው።

ይህንንም የሚያረጋግጥልን በሐዋርያት ሥራ 13:4 ላይ የሰፈረው የራሱ የእግዚአብሔር ቃል ነው።

«እነርሱም በመንፈስ ቅዱስ ተልከው ወደ ሌሎች ወረዱ ...»

እንግዲህ ከዚህ ጥቅስ በግልጽ የምንረዳው፤ በጳውሎስ አመራረጥ ላይ፤ በአንድ በኩል እግዚአብሔር በሌላ በኩል ደግሞ የቤተ ክርስቲያኗ ሽማግሌዎች እንደተሳተፉ ነው። ይህን መሰሉም ኅብረት እስከ እኛ ትውልድ ድረስ ጸንቶ ለመቆየቱ፤ ተግባራዊም ለመሆኑ ማንኛችንም ብንሆን የምስክርነት ቃላችንን ልንስጥለት የምንችለው ነው።

ከዚህም በመቀጠል ደግሞ በአጭሩ የምንዳስሰው፤ ጳውሎስና ባርናባስ በመንፈስ ቅዱስ ምሪት የጀመሩትን ተልእኮ ከምን እንዳደረሱት ነው። ይህንንም የሚመለከተው ዘገባ በሐዋርያት ሥራ 14:26-27 ላይ እንደሚከተለው ሰፍሯል።

«ከዚያም ስለ ፈጸሙት ሥራ ለእግዚአብሔር ጸጋ አደራ ወደ ተሰጠብት ወደ አንጾኪያ በመርከብ ሄዱ። በደረሱም ጊዜ ቤተ ክርስቲያኑን ሰብስበው እግዚአብሔር ከእነርሱ ጋር ያደረገውን ሁሉ ሰላሐዋቸው የኃይማኖትን ደጅ እንደ ከፈተላቸው ተናገሩ።»

ከዚህ ጥቅስ ሦስት ፍሬ ነገሮችን እንገነዘባለን

አንደኛ፡- የቤተ ክርስቲያኗ መሪዎች በነባርናባስ ላይ እጃቸውን በመጫናቸው ሳቢያ፤ «ለእግዚአብሔር ጸጋ አደራ» የተሰጡ እንዲሆኑ አደራ ሰጥተዋቸዋል። በዚህም የእግዚአብሔር አገልጋዮችን እግዚአብሔር ለጠራቸው የተለየ ሥራ ለእግዚአብሔር ጸጋ ለመስጠት እጅ መጫን እንደተደነገገ መጽሐፍ ቅዱሳዊ ማስረጃ እንዳለን እናያለን።

ሁለተኛ፡- «እግዚአብሔር ከእነርሱ ጋር ያደረገውን ሁሉ» ለመፈጸም ችለዋል። አንድ ታላቅ ሰው «እግዚአብሔር ለሚመርጣቸው ኃይሉንም ያስታጥቃቸዋል» ሲል እንደተናገረው ሁሉ፤ እነ ጳውሎስ ተልዕኳቸውን ለማሳካት የሚያስችላቸውን መንፈሳዊ ጸጋን፤ ጥበብንና ሥልጣንን ሁሉ ከእግዚአብሔር ተቀዳጅተው ነበር። በሌላ አነጋገር እግዚአብሔር ለተለየ ተልዕኮ አንድን ሰው ሲጠራ፤ ተልዕኩን በተላካ ሁኔታ የሚፈጸምበትን መሣሪያና መንፈሳዊ ጸጋ ለዚያ ሰው እንደሚያዘጋጅለት ነው።

ሦስተኛ፡- ይህ ተልዕክቶው እሳብን ለክርስቶስ ለመማረክ እስተሉለቸዋል፡፡ ይህንንም በማረጋገጥ መጽሐፍ ቅዱስ ራሱ «ለእስብንም የጋይማኖትን ደጅ እንደሚተላቸው ተናግሩ፡፡» በሚሉት ቃላት መስከርላቸዋል፡፡ በሄዱበት ሁሉ እግዚአብሔር ከእነርሱ አስቀድሞ በመድረስ በርካታ ከፍተኛ ነዘር የሚጠብቃቸው፡፡ እንግዲህ ጳውሎስና ባርናብስ ይህን መሰሉን ድል ለመቀዳጀት ይቻሉት፤ በአንድነት በተደረገ የጾምና የጸሎት ኃይል ሲሆን በጾምና በጸሎት የተገኘው ኃይል ለበርናብስና ለጳውሎስ በሚያስፈልጋቸው ነገር ሁሉ ላይ የተገለጸው በተከናወነው በእጅ መጫን ሥርዓት ነው፡፡ እኛም የዘመኑ ክርስቲያኖች ይህን መጽሐፍ ቅዱሳዊ መመሪያ ቃል በቃል በመከተል ተግባራዊ ልናደርገው ይገባል፡፡

ከዚህ ጋር በተያያዘ በተለያዩ ሃገራት ካገኘንታቸው ልምዶች በመነሳት የራሴን ድምዳሜ መጨመር አሻለሁ፡፡ ይኸውም የእዲስ ኪዳን ውጤቶች ሊገኙ የሚችሉት በእዲስ ኪዳን መንገዶች ብቻ ነው፡፡

ዲያቆናትና ሽማግሌዎችን ስለ መሾም

በእዲስ ኪዳን ውስጥ እንደተዘገበው፤ እጅ መጫን የሚኖረው ሌላ ጠቀሜታ ደግሞ፤ በሐዋርያት ሥራ 6:1-6 ላይ የሰፈረው ነው፡፡

«ከዚህም ወራት ደቀ መዛሙርት አየበዙ ሲሄዱ፤ ከግሪክ አገር መጥተው የነበሩት አይሁድ በይሁዳ ኖረው በነበሩት አይሁድ እንጎራጎሩባቸው፤ በየቀኑ በተሰራው አገልግሎት መጠለታቸውን ችላ ይሉባቸው ነበርና፡፡ አሥራ ሁለቱም ደቀመዛሙርት ሁሉን ጠርተው እንዲህ አሉለቸው፡- የእግዚአብሔርን ቃል ተተን ማለድን እናገለግል ዘንድ የሚገባ ነገር አይደለም፡፡ ወንድሞች ሆይ፤ በመልካም የተመለከላቸውን መንፈስ ቅዱስና ጥበብም የሞላባቸውን ሰባት ሰዎች ከእናንተ ምረጡ፤ ለዚህም ጉዳይ እንሾማቸዋለን፤ እኛ ግን ለጸሎትና ቃሉን ለማገልገል እንተጋለን፡፡ ይህም ቃል ሕዝቡን ሁሉ ደስ አሰኛቸው፡፡ እምነትና መንፈስ ቅዱስም የሞላበትን ሰው አስጢፋኖስን፤ ፊሊጶስንም፤ ጽርኮርስንም፤ ኒቃርኖንም፤ ሚሞናንም፤ ጳርሜናንም ወደ ይሁዳነት ገቡቶ የነበረውን የእንጾኪያውን ኒቆላዎስንም መረጡ፡፡ በሐዋርያት ፊት አቆሙአቸው፤ ከጸሎትም በኋላ አጃቸውን ጫነባቸው፡፡»

በዚህ ጥቅስ ውስጥ የምንመለከተው የኢየሩሳሌምን ቤተ ክርስቲያን ያገለግሉ ዘንድ እንደምን ሰባት ሰዎች እንደተመረጡ ነው፡፡ እንደዚሁም በመላው የቤተክርስቲያኗ አባላት ስምምነት ለሰባቱ ተመራጮች «ዲያቆን» የሚል ስያሜ የተሰጣቸው ከመሆኑም በጣይ፤ በመጨረሻም ምርጫው እጅ በመጫን ሥነ ሥርዓት መጠናቀቁን እናያለን፡፡

እንግዲህ እንደዚህ እንደ እዲስ ኪዳን ዘገባ ከሆነ የጥንቷ ቤተ ክርስቲያን አስተዳደር በሽማግሌዎችና በዲያቆናት አመራር ሥር ብቻ ነበር ማለት ነው፡፡

ይሁን እንጂ በጊዜ ርዝመት፤ በቅድሚያ ሽማግሌ የሚለው ቃል የጌላ ጌላ የዘላይ ጠባቂና ጳጳስ በሚሉት ቃል እንደተተካ ከታሪክ እንረዳለን፡፡ ዞር ዞር ግን የሦስቱም ትርጉም የቤተ ክርስቲያን ተቀዳሚ ተጠሪ ከሚለው የሚያልፍ አይደለም፡፡

የእነዚህን ሦስት ቃላት ተመሳሳይነት ለማጤን የሚከተሉትን ጥቅሶች ልብ ብሎ መመልከቱ ብቻ ይበቃል፡፡

ለምሳሌ በሐዋርያት ሥራ 20:17 ላይ ጳውሎስ

«ከሚሊጢንም ወደ ኤፌሶን ልኮ የቤተ ክርስቲያንን ሽማግሌዎች አስጠራቸው» ይልና ጥቂት ዝቅ ብሎ ደግሞ በቁጥር 28 ላይ «በገዛ ደሙ የዋጁትን የእግዚአብሔርን ቤተ ክርስቲያን ትጠብቁለት ዘንድ መንፈስ ቅዱስ እናንተን ጳጳሳት አድርጎ ለሾመበት.....» በሚል መልኩ ስለ እነዚህ ሰዎች ሲናገር እናያለን፡፡ እንግዲህ የሁለቱ ጥቅሶች ንጽጽር ግልጽ የሚያደርግልን «ሽማግሌ» እና «ጳጳስ» የሚለው ቃል ተመሳሳይ መሆኑን ነው፡፡

በሌላም ወቅት ቢሆን ጳውሎስ ስቲቶ በላከው መልእክቱ እነዚህን ቃላት በማፈራረት እንደተጠቀመባቸው እናያለን፡፡

ለምሳሌ በቲቶ 1:5 ላይ «ለሰዚህ ምክንያት የቀረውን እንድታደራጁ ዘየከተማውም እኔ እንተን እንዳዘዝሁ ሽማግሌዎችን እንድትሾም» ይልና በቁጥር 7 ላይ ደግሞ «ኤጲስ ቆጶስ (ጳጳስ) እንደ እግዚአብሔር መጋቢ፤ የማይነቀፍ» ተብሎ ተዘግቦ እናንኛለን፡፡

እንደዚሁም በ፲ኛ ጴጥሮስ 5:1-2 ላይ ሐዋርያው ጴጥሮስ ከጳውሎስ ጋር ተመሳሳይ በሆነ ሁኔታ «ሽማግሌ» እና «ጠባቂ» የሚሉትን ቃላት በማፈራረት እንደ ተጠቀመባቸው እናያለን፡፡

«እንግዲህ እኔ ከእነርሱ ጋር ሽማግሌ የክርስቶስም መከራ ምስክር ደግሞም ሊገለጥ ነሳ ክብር ተካፋይ የሆንኩ፤ በመካከላቸው ያሉትን ሽማግሌዎች አመክራቸዋለሁ፤ በእናንቶ ዘንድ ያለውን መንጋ ጠብቁ.....»

ለማጠቃለልም፤ እነዚህ መረጃዎች ግልጽ የሚያደርጉልን «ሽማግሌ»፤ «ጳጳስ» እና «የጠባቂ ጠባቂ» የሚሉት ሦስቱ ቃላት እርስ በእርሳቸው ለመተካት የሚችሉና ተመሳሳይ ትርጉም ያላቸው መሆኑን ነው፡፡

በመቀጠል ደግሞ «ዲያቆን» ስለሚለው ቃል በመጠኑ እንመለከታለን። በምንጭ ቋንቋው በግሪክ «ዲክን» ማለት «አገልጋይ» ማለት ሲሆን ተቀዳሚ ተግባሩም ገበታ ማዘጋጀት ወይም ማዘበረ ምዕመናኑን በቁሳዊ ፍላጎታቸው ማገልገል ለመሆኑ በሐዋርያት ሥራ 6:2 ላይ ሰፍሯል። በሐዋርያት ሥራ 6:3-6 ላይ ዲያቆናት የሚመረጡት በምዕመናኑ ስለመሆኑ ተገልጿል። ይሁን እንጂ ምርጫው የሚጸድቀው ከሐዋርያት ፊት በመቅረብ ከተጸለየላቸውና እጅ ከተጫነባቸው በኋላ ነበር። ይኸውም በአንድ በኩል የሥልጣን ውክልናና ኃላፊነት ለመስጠት ሲሆን፤ በሌላ በኩል ደግሞ በምዕመናኑ ዘንድ ተቀባይነትን ያተርፋ ዘንድ እግዚአብሔር ጸጋውን እንዲያድላቸው ለመለመን ነው።

ይህን የትምህርታችንን ክፍል ከማጠናቀቃችን በፊት ሌላ ልንመለከተው የሚገባ ነጥብ የሽማግሌዎችን ምርጫ በተመለከተ ይሆናል። ስዚህም በቅድሚያ የሐዋርያት ሥራ 14:21-23ን እንጠቅሳለን።

«በዚያችሁ ከተማ ወንጌልን ሰብከው እጅግ ደቀመዛሙርትን ካረጉ በኋላ፤ የደቀመርቱን ልብ እያጸኑ በጋይማኖትም ጸንተው እንዲኖሩ እየመዘፈና ወደ እግዚአብሔር መንግሥት በብዙ መከራ እንገባ ዘንድ ያስፈልጉናል እያሉ፤ ወደ ልስጥራን ወደ ኢቆንዮንም ወደ እንጸዚያም ተመለሱ። በየቤተ ክርስቲያኑም ሽማግሌዎችን ከሾሙላቸው በኋላ ያመው ከጸሐይም በኋላ፤ ላመኑበት ለጌታ ለደራ ሲጠላቸው።»

ይህ ጥቅስ ሦስት ነገሮችን ለመገንዘብ ያስችለናል። ይኸውም የመጀመሪያው ሽማግሌዎችን ለመለየም ልክ እንደ ሐዋርያት ወይም ወንጌላውያን ሁሉ በጸምና በጸሎት መታገዝ አስፈላጊ መሆኑን ሲሆን፤ በመቀጠል ደግሞ ሽማግሌዎቹ የሚመረጡት የአንድ ቤተ ክርስቲያን አባላት ከሆኑት ደቀ መዛሙርት መካከል መሆኑን ነው። ሦስተኛው ነጥብ ደግሞ ምንም እንኳን ሽማግሌዎች በሐዋርያት ተመረጡ ብንልም ሆኖም ግን ከበላይ ሆኖ የሚመራቸው መንፈስ ቅዱስ መሆኑን ነው። ስለዚህም ነው ጳውሎስ በሐዋርያት ሥራ 20:28 ለኤፌሶን ቤተ ክርስቲያን በላከው መልዕክት፤ «በገሃ ደሙ የዋዳትን የእግዚአብሔርን ቤተ ክርስቲያን ትጠብቁለት ዘንድ መንፈስ ቅዱስ እናንተን ጳጳሳትና ሽማግሌዎች እድርጎ ለሾመበት ለመንጋው ሁሉና ለራሳችሁ ተጠንቀቁ» በማለት ምክሩን ያስተላለፈው። ታዲያ ምንም እንኳን የሽማግሌዎችን አመራረጥ በተመለከተ በሐዋርያት ሥራ 14:21-23 በሰፈረው ላይ እጅን ስለመጫን በተጥታ ያልተጠቀሰ ቢሆንም በመንፈሳዊ ጥበብ እንዲሞሉና ሥልጣንን እንዲላቡ ከተጸመና ከተጸለየላቸው በኋላ የእጅ መጫኑም ሥርዓት የግድ እንደሚፈጸምላቸው የታወቀ ነው።

እንግዲህ ስለ እጅ መጫን የተከታተልነውን ትምህርት ለመደምደም ያህል በአዲስ ኪዳን መሠረታዊ የሆኑትን የሚከተሉትን እምስት ዋና ዋና ነጥቦች በድጋሚ ለማክታወስ እውላለሁ።

እጅ የሚጫነው እንደኛ በደዌ በተጠቁ ላይና፤ ሁለተኛ በመንፈስ ቅዱስ ለመጠመቅ በሚፈልጉት ላይ ሲሆን እንደዚሁም፤ በሦስተኛ ደረጃ መንፈሳዊ ስጦታዎችን ለማስተላለፍ፤ በእራተኛ ደረጃ ሐዋርያትን «አገልጋዮችን» ለመምረጥና በመጨረሻም፤ በእምስተኛ ደረጃ፤ ሽማግሌዎችንና ዲያቆናትን ለመለየም ነው።

በመጨረሻም ላላስብ የምወደው፤ እጅ መጫን በዕብራውያን 6:2 ላይ ከተዘረዘሩት የክርስትና እምነት መርሆዎች አንዱ ሆኖ ከዘመን ዘመን ሊሸጋገር የቻለው ከላይ በተጠቀሱት ዋና ዋና ምክንያቶች የተነሳ መሆኑን ነው።

ክፍል 6

የሙታን ትንሣኤ

ወደ ሙታንም ትንሣኤ ልደርስ . . .
እመኛለሁ።

ፊሊጵስፎስ 3:11

ስለ መጨረሻው ዘመን

በዕብራውያን 6:1-2 ላይ ከሰፈሩት 6 የክርስቲና እምነት አስተምህሮዎች ውስጥ ስለ አራቱ ቀደም ሲል የተከታተልን ሲሆን፤ ከዚህ በመቀጠል ደግሞ «የሙታን ትንሣኤ» ስለሚለው እምነትና አስተምህሮና፤ ዘመናዊነቱም ስለ ስድስተኛው አስተምህሮ «ዘላለማዊ ፍርድ» እናያለን። በዚህ አጋጣሚ ሳይጠቀስ መታሰፍ የሌለበት ሌላው ታላቅ ቁም ነገር ደግሞ፤ እስከ አሁን የተመለከትናቸው የአራቱ አስተምህሮዎች ትኩረት በምድራዊና ኃላፊው ሕይወት ላይ ሆኖ ሳለ፤ የሚቀጥሉት ሁለቱ አስተምህሮዎች ትኩረት ግን በሰማያዊና ዘላለማዊ ሕይወት ላይ መሆኑን ነው።

ዘላለማዊው የእግዚአብሔር መንግሥት ዘላለማዊነት፡ የእግዚአብሔር ሕላዊ መኖሪያ

አብዛኛዎቻችን ዘላለማዊ ስለሚለው ቃል ያለን መረዳት የተምታታ ነው። በመሆኑም ስለዚህ ቃል በሚነሳበት ወይም በሚነገርበት ጊዜ ሁሉ የሚታየን፤ ከእኛ የመረዳት ችሎታ በላይ የሆነና ገደብ የለሽ የዘመናት ርዝመት ነው። ይሁን እንጂ ይህን መሰሉ ግንዛቤ፤ መጀመሪያና መጨረሻ የሌለውን የእግዚአብሔርን ሕላዊ ከሚወክለው ዘላለማዊነት ጋር ተመጣጣኝ አይደለም።

የእግዚአብሔር ዘላለማዊነት፤ ፍጻሜ የሌለው የጊዜ ርዝመት አይደለም። ዘላለማዊነት በባህሪው ከጊዜ ይለያል። እንዲያውም ዘላለማዊነት ሌላው የእግዚአብሔር ሕላዌና የእኗኗ መገለጫ ነው። ለማለት እንችላለን። ስለዚህም ነው እግዚአብሔር በዘፍጥረት 21:33 እና በእሳይያስ 40:28 ላይ «የዘላለም አምላክ» በመባል የተጠራው። እንደዚሁም ሙሴ በመዝሙር 89:2 ላይ እግዚአብሔር «ተራሮች ሳይወለዱ፤ ምድርም ዓለምም ሳይሠሩ፤ ከዘላለም አስከ ዘላለም ድረስ አንተ ነህ» ሌል ያወደለው። በእሳይያስ 57:15 ላይ ደግሞ እግዚአብሔር ራሱ ስለ ራሱ የሚከተሉትን ቃላት ተናግሯል፡- «ለዘላለም የሚኖር ሰውም ቅዱስ የሆነ፤ ከፍ ያለው ልዑል እንዲህ ይላል።»

በዘጸአት 3:13-14 ላይ እንደምናመለከተው ደግሞ ሙሴ እግዚአብሔርን የትኛውን ስምሆን ወይም መጠሪያህን ለእስራኤላውያን ልንገራቸው ብሎ በጠየቀው ጊዜ የሰጠው መልስ የሚከተለውን ነበር፡- «እግዚአብሔርም ሙሴን፡- ያለና የሚኖር እኔ ነኝ አለው፤ እንዲህ ለእስራኤል ልጆች ያለና የሚኖር ወደ እናንተ ባከኝ ትላለህ አለው።» እንግዲህ በብዙ የቋንቋ ጠብብት እንደተረጋገጠው ከሆነ እስራኤላውያን ለመጥራት እንኳን የሚፈሩት፤ «ያሕዌ» ወይም «ጄሆቫ» የሚለው ስም የመነጨው ከዚህ «ያለና የሚኖር» ከሚለው ቃል ነው።

በእዲስ ዚዳን ውስጥም ዚሆን የእግዚአብሔር ባሕርይ ምንጊዜም የማይለወጥ፤ የማያረጅና የማያፈጅ ለመሆኑ የተገለጸ ሲሆን፤ በምሳሌነትም የሐንስ በራዕይ 1:8 ላይ ያሰፈረውን እንመለከታለን፡- «ያለውና የነበረው የሚመጣውም፤ ሁሉንም የሚገዛ ጌታ አምላክ አልፋና ያሚጋ እኔ ነኝ» ይላል። አልፋ የግሪክ የመጀመሪያው ፊደል ሲሆን ያሚጋ ደግሞ የመጨረሻው ነው። በእነዚህ ሁለት ፊደላት መካከል የተቀሩት ፊደላት እንደሚገኙ ሁሉ እንደዚሁም የዘመናት ታሪክ በእግዚአብሔር ዘንድ ተሟልቶ የሚገኝ ነው። በተጨማሪም «ያለውና የነበረው የሚመጣውም» የሚለው ገላጭ ቃላት የማያመለክቱት እግዚአብሔር ከዘመናት በፊት አስቀድሞ መኖሩን፤ በአሁኑም ወቅት ያለ መሆኑን እንደዚሁም ዘመናትን አሳልፎ የሚኖር መሆኑን ነው።

ሌላው የእግዚአብሔር ባሕርይ የተገለጸበትን ቃል የምናገኘው ደግሞ በዘፍጥረት 17:1 ላይ ሲሆን፤ በዚያም እግዚአብሔር ራሱ ማንነቱን አስመልክቶ ለአብርሃም የተናገራቸውን ቃላት እናስተውላለን፡- «አብርሃምም የዘጠና ዓመት ሰው ከሆነ ጊዜ እግዚአብሔር ለአብርሃም ተገለጠለትና እኔ አልሻዳይ ነኝ፤ ...» አለው። አልሻዳይ በምንጩ በዕብራይስጥ ቋንቋ «ሁሉን ቻይ አምላክ» ማለት ስለመሆኑ የቋንቋ ምሁራን ያስረዳሉ። ይህም ከሆነ ዘንድ እንግዲህ እግዚአብሔር የሁሉ ፈጣሪ እንደ መሆኑ ለእርሱ የሚላነው አንዳችም ነገር አለመኖሩን ነው። ይህንንም የሚያጠናክርልን አባባል በሮሜ 11:36 ላይ እንደሚከተለው ሰፍሮ እናገኘዋለን፡- «ሁሉ ከእርሱና በእርሱ ለእርሱም ነውና ለእርሱ ለዘላለም ክብር ይሁን፤ አሜን።»

እንግዲህ ይህን ከመሳሰሉት ጥቅሶች በመነሳት ስለ እግዚአብሔር በሐርይ ዘላለማዊነት መረዳቱ የሚከብድ አይመስለንም። የእግዚአብሔር ዘላለማዊነት በማንም ያልተፈጠረና የራሱ የእግዚአብሔር ሕያውነት መግለጫ ለመሆኑም መገንዘብ አያገባንም። ፍጥረታትም ሆኑ ዘመናት ሊመጡ የቻሉት ከዚህ ከእግዚአብሔር ዘላለማዊ ህልውና ነው። በመሆኑም እግዚአብሔር በመሰለው ጊዜ ሊቀያይራቸው ወይም ከነጭራሽም ሊያስወግዳቸው ይችላል ማለት ነው። በዚያን መሰሉ ወቅትም የሰው ልጅ እስከ ዛሬ ድረስ ለጊዜ ወይም ለዘመናት መቁጠሪያነት ሊገለገልባቸው የነበሩት ምልክቶች ማለትም እንደ በሐይና ጨረቃ፤ ከዋክብት፤ ከረምትና በጋ፤ በርሃንና ጨለማ የመሳሰሉት መስፈርቶች ሁሉ ይወገዳሉ ማለት ነው። እስከ ዛሬ ግን የሰው ልጅ የግድ ጋሳፊ ለሆነው ለአሁኑ የዘመን አቆጣጠር ሥርዓት መገዛት ይኖርበታል። በሌላ አነጋገር ሰውም ሆነ የተቀሩት ምድራዊ ፍጥረታት ሁሉ የጊዜ ባሪያዎች በመሆን ሊገዙለት እንጂ ሊገዙት ወይም ሊቆጣጠሩባቸው እንጂ ሊቆጣጠሩት አይችሉም ማለት ነው። ጊዜ በሰው ልጅ ላይ ያለው ተጽዕኖ ከ - እስከ የሌለው ከመሆኑም በላይ፤ ሸሽተው የማያመልጡት ወይም ተደብተው የማይለወጡት ገዢያቸው ነው። ስለዚህም ነበረ እንግሊዛዊው ባለቅኔ አንድራው ማርቪል የሚከተሉትን ስንኞች እስከ መቋጠር የደረሰው፡- «ሰተኛ ሰነሳ፤ ሁሉም የማየው፤ ጊዜ ክንፍ አውጥቶ ሲከተለኝ ነው።» ይህን መሰሉ ሮሮ ደግሞ አንድ ጊዜ ብቻ ተነግሮ የተደመጠ ሳይሆን በየዘመናቱ የተነሱ ፈላጊዎች፤ የአገር መሪዎች፤ የጋይማኖት ለዎችና ... ወዘተ በተለያዩ መልኩ ሲያገጸባርቁት ቆይተዋል። እንደ ታላቁ የፊዚክስ ጠብብት አልበርት አንስታይን የመሳሰሉትም ቢሆኑ የጊዜን ምሥጢር ለመረዳት የሞከሩት ክሌሎች ተፈጥሮአዊ ክስተቶች ጋር በማዛመድ ብቻ ነበር።

ሆኖም ሙጽሐፍ ቅዱስ በግልጽ የሚያስረዳን ይህ ሁሉ የሰው ጭንቀት ሊያከትም የሚችለው አስቀድሞ በእግዚአብሔር በተቋጩ መሠረት የኃላማችን የፍጻሜ ዘመን ሲደርስ እንደሆነ ነው። ይህን ማለት ግን ይህ ምድራዊ የሆነው የዘመን ቆጠራ ለእያንዳንዳችን እያቆምም ማለት አይደለም። አንድ ሰው በሚሞትበት ቅፅበት የጊዜ ግንዛቤውም አብሮት ይሞታል።

ይህን አጠቃላይ ለማብራራት ያህል ከዚህ ዓለም በሞት በተለይት የእስራኤል ፕሬዚዳንት ሰይሞ ዊይዝማን ቤት ውስጥ የተፈጸመ አንድ ድርጊት ለመግለጽ እወዳለሁ። ፕሬዚዳንቱ የመሞቻ ጊዜያቸው ደርሶ በጣር ላይ በነበሩበት ጊዜ ከቤት አሽከርቾ አንዱ ከግድግዳው ሰዓት ግርጌ በተጠንቀቀ እንዲጠነባብስ ይደረጋል። ይኸውም የፕሬዚዳንቱ ነፍስ ከሆኑት የሞት ሰዓታት በዚያችን ትጽብት ያንን የግድግዳ ሰዓት ለማቆም ነው። እነሆ ፕሬዚዳንቱ ከሞቱበት ሰዓት አንስቶ እስከ ዛሬ እንደቆመ ነው። የፕሬዚዳንቱ የጊዜ ግንዛቤ ምድራዊ መሆኑ እከትሞ ወደ ዘላለማዊነት ደረጃ ተሸጋግሯል ማለት ነው።

እንግዲህ ማናችንንም ቢሆን የሚጠብቀን ዕጣ ፈንታ ይህን መሰል ከሆነ ቀጣዩና አንገብጋቢ የሚሆነው ጥያቄ ያቺ ከሥጋችን የተለየችው ነፍሳችንን የሚጠብቃት ዕድል ወይም ሁኔታ ምን ዓይነት ይሆናል የሚለው ነው።

ሁለቱ ማጠቃለያ ምዕራፎች

እርግጥ ከሞት በኋላ ስላለው ሁኔታ መጽሐፍ ቅዱስ መሰሉ በመሰሉ ባይነገረንም ያለ ምንም አድልዎ ሁሉንም ነፍሳት የሚጠብቃቸው ሁለት ዕጣ ፈንታ እንደሆነ በግልጽ አስፍርልናል። የመጀመሪያው ዕጣ ፈንታ ትንሣኤ ሲሆን ይህንንም በማስረገጥ ሐዋርያው ጳውሎስ በዩፍ ቆሮንቶስ 15:22 የሚነገረውን ብሏል፡- «ሁሉ በአዳም እንደሚሞቱ እንዲሁ ሁሉ በክርስቶስ ደግሞ ሕያዋን ይሆናሉ።» ሁሉም የሰው ልጆች የአዳም ዝርያ በመሆናቸው ሳቢያ የግድ ሊሞቱ የተፈረደባቸውን ያህል እንደዚሁ ደግሞ ከክርስቶስ ሞትና ትንሣኤ የተነሳ ሁሉም ትንሣኤን ይቀዳጁ ዘንድ የእግዚአብሔር ፈቃድ ሆኗል። ሆኖም ይህ አጠቃላይ ሕግ የማይመለከታቸው የተወሰኑ ክርስቲያኖች ሊኖሩ የመቻላቸው አውነታ ሊዘነጋ አይገባውም። እነዚህም ክርስቲያኖች በክርስቶስ ዳግም ምጽአት ወቅት በንጥቀት የሚወሰዱት ናቸው። ይህንንም በማስረገጥ አሁንም ጳውሎስ በዩፍ ቆሮንቶስ 15:51-53 ላይ የሚነገረውን ጽፏል፡- «እነሆ እንደ ምስጢር እነግራችኋለሁ፤ ሁላችን እናንተላችንም፤ ነገር ግን የገሰጠው መለከት ሲነፋ ሁላችን በድንገት በቅጽበት ዓይን እንለወጣለን፤ መለከት ይነፋልና መታንም የማይበሰብሱ ሆነው ይነሳሉ። እኛም እንለወጣለን። ይህ የሚበሰብሰው የማይበሰብሰውን ሊለብስ ይህም የሚሞተው የማይሞተውን ሊለብስ ይገባዋልና።»

እዚህ ላይ ጳውሎስ «ሁላችንም እናንተላችንም» ሊል የሚያመለክተው በክርስቶስ ዳግም ምጽአት ወቅት በሕይወት የሚገኙትን ክርስቲያኖች ብቻ ነው። የእነዚህ ክርስቲያኖች በስባሽ ሥጋ በእግዚአብሔር ተአምር ከመቅጸበት የማይበሰብስ አካል በመላበስ ወደ ሰማይ ይነጠቃሉ። በአጭሩ ሞትን ሳይቀምሱ ሕያውነትን ይቀዳጁ ማለት ነው። እንግዲህ በመላው የመጽሐፍ ቅዱስ ታሪክ ውስጥ ይህን መሰሉን ሰድል ተቀዳጅተው የምናገኛቸው በብሉይ ኪዳን የተነጠቁትን ሄኖክና ኤልያስን ብቻ መሆኑን እግረ መንገዳችንን ልናጤን ይገባል።

የሰው ልጅ ሁለተኛው ዕጣ ፈንታ ደግሞ በእግዚአብሔር ፊት ለፍርድ መቅረብ ነው። ይህንንም በግልጽ መልኩ ተብራርቶ የምናገኘው በሐዋርያት ሥራ 17:30-31 ላይ ነው፡- «እንግዲህ እግዚአብሔር ያለማወቅን ወራት አሳልፎ እሁን በየቦታቸው ገሰሐ ይዝ። ዘንድ ለውን ሁሉ ያህል ቀን ቀጥር አልና፤ በዚያም ቀን ባዘጋጀው ሰው እኛ በዓለሙ ላይ በጽድቅ ሊፈርድ እለው። ስለዚህም እርሱን ከሙታን በማሰነሳቱ ሁሉን እረጋግጣለን።»

በሮሜ 14:10-12 ላይ ደግሞ ክርስቲያኖችም ጭምር ለፍርድ የሚቀርቡ መሆናቸውን በማስረገጥ ጳውሎስ የሚከተለውን ብሏል፡- «እንተም በወንድምህ ላይ ስለ ምን ትፈርዳለህ? ወይስ እንተ ደግሞ ወንድምህን ስለ ምን ትንቃለህ? ሁላችን በክርስቶስ ፍርድ ወንበር ፊት እንቆማለንና። እኔ ሕያው ነኝ ይላል ጌታ፤ ጉልበት ሁሉ ለእኔ ይገባለኝና፤ ምላሳም ሁሉ እግዚአብሔርን ያመለግናል፤ ተብሎ ተጽፎዋልና። እንግዲያውስ እያንዳንዳችን ስለ ራሳችን ለእግዚአብሔር መልስ እንስጣለን።»

ይህ መልዕክት በመሰረቱ የተጻፈው በክርስቲያኖች እንደመሆኑ ሁሉ «በወንድምህ ላይ ስለምን ትፈርዳለህ?» የሚለው ሐረግ ሌላውን ክርስቲያን የሚጠቅስ ነው። በተጨማሪም «ጉልበት ሁሉ ለእኔ ይገባለኝና፤ ምላሳም ሁሉ እግዚአብሔርን ያመለግናል» የሚለውና አንደዚሁም «ምላስ ሁሉ እግዚአብሔርን ያመለግናል» የሚለው ሐረግ የሚያመለክቱት በእግዚአብሔር ፍርድ ቀን ሁሉም የአዳም ልጆች ከፊቱ የሚቀርቡ መሆናቸውን ነው። ይህን ማለት ግን ክርስቲያኖች ከሌሎቹ የማያምኑ ሰዎች ጋር እኩል ይፈርደባቸዋል ለማለት አይደለም።

ክርስቲያኖች በፍርድ ቀን በእግዚአብሔር ፊት የሚቀርቡት ለሽልማት ስለ መሆኑ ወደ ፊት በዝርዝር የምንመለከተው ይሆናል። በዚያን ጊዜም የተነጠቁት ክርስቲያኖች ጭምር የተወሰነላቸውን ሽልማት ለመቀበል ከሌሎቹ ጎን ለመቆማቸው ጳውሎስ በሮሜ 14:10 ላይ እረጋግጣልናል። «... ሁላችን በክርስቶስ ፍርድ ወንበር ፊት እንቆማለንና ...» ይህንንም በማጠናከር በ2ኛ ቆሮንቶስ 5:10 ላይ ተመሳሳይ ገለጻ ሰጥቶበታል፡- «... ሁላችን በክርስቶስ በፍርድ ወንበር ፊት ልንገለጥ ይገባልና።»

በዚህ አጋጣሚ ልናውቀው የሚገባው ሌላው ፍሬ ነገር በእግዚአብሔር ፊት ለፍርድ የምትቀርበው ነፍሳቸን ብቻ ሳትሆን በትንሣኤ የምንላበሰው አዲስ አካላችንም ጭምር መሆኑን ነው። ከዚህም ያለ ምንም ጥርጥር የምንገነዘበው ትልቁ ነገር ከፍርድ በፊት ትንሣኤ የመቅደሙን አውነታ ነው። ስለዚህም ነው ጳውሎስ በ2ኛ ቆሮንቶስ 5:10 ላይ «መልካም ቢሆን ወይም ክፉ እንዳደረገ፤ እያንዳንዱ በሥጋው የሠራውን በብድራት ይቀበል ዘንድ ሁላችን በክርስቶስ በፍርድ ወንበር ፊት ልንገለጥ ይገባልና።» በማለት በምድራዊ ሕይወታችን የሰበሰነውን ዓይነት አካል በመልበስ ለፍርድ እንደምንቀርብ ግልጽ ያደረገናል።

ስለዚህ ይህ የትንሣኤ ክፍርድ መቅደም ሥነ-አመክኖአዊ (ሱጂክ) ከመሆኑም በላይ የእግዚአብሔርን የፕሮግራም አሠራር ቅደም ተከተል ትክክለኛ ነት የሚያረጋግጥልን ነው።